

TUDOR NEGOIȚĂ

**SUB SEMNUL
BLÂNDEI TERORI**

Editura Ministerului Administrației și Internelor
– 2003 –

Consultant: COSTACHE EMILIAN

SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI

PROLOG

— „Vulturul” sunt „Turturica”! auzi Enache vocea – cam de scapete – a șefului său. „Vulturul” sunt „Turturica”! Fiți gata de intervenție! Că „Vulpea intră în capcană”! Acționați numai când vă spun eu! stabili Șeful și adăugă, asta pentru Banu, care conducea autoturismul: Depășește mașina filajului! Depășește-o! Rămânem în spatele stivei ăleia mari, de lemne!

Pe scaunul din spate al mașinii, Traian Radu Enache căska. Și cobi:

— Eu tot aș fi vrut...să fie și Dan Vasiliu cu noi. Că... ar fi fost mai bine!

— Puțin îmi pasă că nu e și domnul „Cronometru” al tău cu noi! exclamă subit iritat Șeful. Uite, nu e „Cronometru”, dar asta va fi o acțiune mare și fără prezența lui! Și va fi! Una bună de predat la Academia de Poliție! Că informatorul meu mi-a spus întocmai cum va merge operațiunea! Mi-a precizat unde vor încărca marfa și – ați văzut și voi – acolo au încărcat! Mi i-a descris pe ăia doi traficanți, „papucul” în care sunt, culoarea și numărul lui. Nu s-a înșelat în nici o privință!

— Nu s-a înșelat, șefu’! aprobă încântat Banu.

— Și mi-a descris exact locul ăsta! Unde vor face schimbul! Aici e! Uitați-vă și voi! Corespunde întocmai!

Corespundea? Mă rog, dacă zicea Șeful. Enache căska din nou. Avea ochii cârpiți de nesomn, abia apucase să doarmă

câteva ore, în trei nopți la rând. Se aflau undeva, prin sudul Moldovei. Unde anume nu știa, că... ațipise. La o margine de oraș erau, nu departe de calea ferată. Un platou mare, gol, în față. Asfaltat. Aici, probabil, fusese gândit cândva un spațiu modern de depozitare pentru gara din apropiere. Că se vedeau fundații începute și vreo douăzeci de stâlpi de beton, din care ieșeau fiare ruginite. Câteva magazine, alea mici, prăpădite, rămase de cine știe când, părăsite și ele, țineau locul în continuare măreței construcții proiectate și... care nu se mai ridicase. Senzația de pustiu, aproape de straniu o completau tufe de mărăciniș uscat care flancau magazinele și se pierdeau spre păduricea rahitică ce înconjură platoul.

Banu opri mașina în spatele stivei de lemne și a unui maldăr de cărămizi sparte, amestecate cu scânduri aruncate la întâmplare, putrezite, scoase de prin vreo magherniță demolată. Pe deasupra stivei se vedea, cam în centrul platoului, „papucul”, care staționa acolo. Din partea opusă zăriră venind... o „Dacie combi” părea să fie, care se apropie de „papuc”. Ambele, cam hârbuite...

— Atenție „Vulturul”! Totul decurge conform planului, dar vă previn, sunt în mod sigur înarmați și... foarte periculoși! repetă Șeful, pentru a cine știe câta oară. Aveți grijă să nu scape vreunul! *Și-i vreau viu!* preciză bondocul, cu un soi de satisfacție vecină cu sadismul, completă: Vă fac răspunzători, dacă ratăm ceva din operațiunea asta! Că-i vorba de-o cantitate mare de „marfă”!

„Vulturul” nu răspundea. Enache presupuse că înjura, probabil, în gând. Ori înjurau, că erau cel puțin doi „vulturi”. Unul, un microbuz, trecu pe lângă ei și se duse, rulând fără grabă, pe drumul prost, spre magazine. Prima echipă a mascaților își ocupa discret locul în dispozitiv. În spatele autoturismului lor opri și o dubiță blindată. Din ea coborâră rapid șase tipi, în

combinezoane de intervenție, care, pitulându-se pe după stivele de scânduri, se pierdură spre pădurice.

— Două sute de kilograme! Heroină! șopti extaziat Banu. Vă dați seama, Șefu'? Cum au să urle mâine ziarele! Televiziunile!

— Taci! Uite-i că au ieșit! zise bondocul, trăgându-și mai pe spate bascul mare „de pictor boem”, care, alături de o mustață stufoasă, îi serveau drept „deghizaj hoț”. Era prima ieșire din birou a Șefului. Primul lui contact real cu terenul – miza mare îl făcuse să renunțe la cunoscuta-i prudență. Enache îl văzu extrăgând cu grijă și armând cu mișcări cam nervoase, pistolul. Banu urmă exemplul Șefului. Și făcu să mai avanseze cu un metru mașina în care erau. Abia acum, Traian Radu Enache văzu și el bine „scena” unde aveau să se desfășoare evenimentele.

Din „papuc” tocmai coborâseră doi tipi. Amândoi în scurte de piele. Unul dintre ei aprinse o țigară. Celălalt părea preocupat de cauciucul din față al mașinii. Și din a doua mașină – aflată tot în centrul platoului și spate-n spate acum cu „papucul” – ieși un individ. Cu plete scurte, blonde, fața rotundă. Apăru apoi și cel de-al patrulea personaj; un tip cu barbă, îmbrăcat în sutană.

— Rușii! șuieră Șeful.

— Ai dracului! Cu unul dintre ei ambalat în popă! În popă, auziți! pufni admirativ Banu. Te pomeni c-o fi autentic! Nu m-ar mira. Că le știu eu pe boaitele astea! Și vedeți! Popa are în mână o geantă diplomat. Dolari? Euro? Ce-o avea acolo?

— Că doar nu ruble! râse Șeful. Numai că informatorul meu mi-a zis că ar putea fi bijuterii și diamante rusești! confie el.

— Bijuterii și diamante rusești?! tresări excitat Banu. Păi astea nu mai merg la păstrare, să fie prăjite, nu? Astea... O să ne alegem, sper, și noi cu ceva, dacă...

— Atenție, „Vulturul”! Fiți gata de acțiune! interveni Șeful, cu o voce parcă și mai pițigăiată.

Geanta diplomat fusese așezată pe botul „papucului”. Apoi deschisă. Cei patru priviră în ea, schimbară și câteva cuvinte, se bătură încântați pe umeri. Apoi capacul căzu la loc. După care, doi din cei patru indivizi merseră în spatele „papucului”, de unde începură să scoată de sub prelată pachete dreptunghiulare albe, înfășurate în plastic. Le puneau acum în cealaltă mașină.

— Acționați, „Vulturul”! *Acum!* hotărî marțial Șeful.

Și... pauză. Nu se întâmplă nimic. Bondocul repetă ordinul, aproape nevrinos, dar...cu același rezultat.

— „Vulturul” sunt „Turturica”! *De ce nu acționați?!...* Ce-i asta, Banule, că nici nu răspund!? Defecțiune tehnică?!

— A! Păi, șefu’, stația e închisă! observă Banu.

— Cee? Cum, închisă?! Cine... Când mi-ai închis stația?!

— Nu eu, șefu!

— Cum dracu se deschide!? Deschide-o! țipă bondocul.

Traian Radu Enache își acoperise gura cu palma, cât mai strâns, ca să nu râdă. Când „defecțiunea tehnică” fu remediată și Șeful își strigă ferm comenzile, începu... o distracție ca-n filme.

Mai întâi țâșni, din spatele lor, dubița. Microbuzul se ivi și el din umbra magaziilor. Ambele autovehicule goniră spre cele două mașini mici din centrul platoului și li se proptiră în față. „Mascați” ieșiră cu rapiditate din dubiță, alți „mascați” apărură ca din pământ, înconjurând, cu armele în mâini, „locul cu pricina”.

Cei patru suspecți încremeniseră, doi dintre ei cu pachetele încă în mâini, ținute...cam pe burtă. Ceilalți doi ridicară brațele stupefiați, căci desfășurarea de forțe nu durase mai mult de zece secunde.

— Să mergem *acolo*! hotărî Șeful.

Banu demară furtunos. Când ajunseră lângă cele patru vehicule, traficanții fuseseră răstingniți pe boturile mașinilor lor. Se strigau somații încă. „Să nu miște nimeni, Poliția!” și altele. Șeful pătrunse grav chiar ”în miezul evenimentului”. Și Banu îi făcu câteva poze. Apoi îi cerură și lui să le facă o fotografie: Șeful, Banu și traficanții. Enache le făcu.

Trei minute mai târziu însă dezastrul începu să se contureze. Mai întâi că – ciudat lucru! – niciunul din cei patru suspecți nu avusese asupra lui arme. Nici pistoale automate, nici semi-automate, nici... măcar un cuțit. Când Banu sparse, cu briceagul lui, primul pachet de „marfă”, constatară că... Erau cărți. Iar pe copertele volumelor împrăștiate... un titlu, „Minunile maicii Tereza”. Sparseră încă un pachet. Apoi altul! Și altul! Unele luate „mai de la fund” cum ceruse Șeful. Și-nă unul. Și încă...

Numai Banu și Șeful lucrau cu sârg, nimeni altcineva nu mișca, nu sufla o vorbă. „Vulturul”-șef se apropie de Banu, îi spuse ceva. Banu îi spuse Șefului, care încremeni și el. Cam cinci secunde. Se repezi apoi la geanta diplomat. Dar se opri la un metru de ea. Ceru celui cu aspect de preot:

— Deschideți-o! Geanta diplomat! Deschideți-o!

Părintele – autentic ori nu – se execută. În interiorul genții era un salam mare, așezat în diagonală și două pâini rotunde.

— Noi ne gândeam, începu pe ton blajin, de biserică, bărbatul în sutană, să luăm o micuță gustare; aici, la aer curat. Că frații au venit de departe, să ne aducă lumina...

— Unde-s *drogurile*?! izbucni deodată Șeful. Drogurile aduse din afară! Heroina! Unde?! țipă el.

Se făcuse mai roșu la față decât salamul. Jumătate de mustață i se dezlipise, bascul mare, se pare că-l enerva, tot alunecându-i pe frunte, așa că-l scoase și-l trânti de pământ, înfuriat.

Atunci... se auzi împușcătura. Din pistolul cu care rămăsese în mână, Șeful „scăpase un glonț”, cel de pe țeavă, care-i spintecase bombeul. Nu părea să fi fost rănit. Dar Șeful privea parcă prost la arma din mâna sa, armă care acum... avea țeava îndreptată cam spre ei. Șeful mascaților veni și-i luă pistolul, bombăni ceva care suna... a înjurătură complexă.

— Domnilor! reluă bărbatul în sutană, pe același aer cucernic, noi suntem înțelegători. Ne dăm seama că... ați făcut o mare confuzie. Necuratul v-a dus pe căi greșite. Că noi, vedeți doar, suntem oameni cu frica lui Dumnezeu.

Și zâmbea parșivul! Le-o făcuseră hoții dracului! Îi lucraseră „în foi de viță”. Celălalt „rus”, cel blond, cu plete, adăugă, ce-i drept, cu accent basarabean:

— Nu vă poștește inimioara la o cafeluț? Că ar prindi bini. Avem un termos mari, în mașina șealaltî. Dacă doriți domniile voastre...

În acel moment, celularul din buzunarul lui Banu sună strident. Banu îl scoase, butonă la el, ascultă ceva, spuse un „așteptați puțin!”. Se întoarse cu același aer de om bine plouat, șopti:

— Șefu! Ția de la filaj. Spun că... nu mai pot să-i țină... pe cei de la televiziune! Înghiți un nod Banu. Și că... ei ce să facă?

Bondocul chel și cu mustața dezlipită se pare că uitase de televiziune. Se înțelesese – încă înainte de a se declanșa operațiunea – cu cei trei șefi ai echipelor de la „imaginea și minciuna” să nu le strice „o acțiune fără precedent, în care avea să fie făcută o captură colosală”. Le promisese că vor face „reconstituiri exacte”, dar să nu apară cu aparatele lor decât după ce „bandiții vor fi în fiare” și „zăpada” confiscată. Ția mârâiseră, dar pricepuseră. Acceptaseră. Acum însă...

Acum, Traian Radu Enache își văzu șeful dând ochii peste cap și ...prăbușindu-se leșinat.

Ion Popiuc, zis „Brișcă” se dezmetici greu din somn. Cineva îl zgâlțâia încă, de mama focului. Își dezlipi ochii și îl văzu... pe Ticu Luscov, zis „Zvârlugă” lângă patul lui. Ajunseseră colegi de celulă?!

— Deșteaptă-te, române, că nunta-i pe sfârșite! cânta vesel smucitul de „Zvârlugă”.

Nunta!?... A, da, „nunta”. Îl scoseseră de la „întristare” pe motiv că murise mă-sa. Și că se mărită sor-sa, „rămasă ultima rudă în viață”. Aici o zbânciseră clănțaii! Doi erau avocații, dar – ciolănari proști și lacomi – lucraseră separat. Venise fiecare la penitenciar cu altă dovadă fabricată. Dovezi... care se băteau cap în cap. Ce muiere pornea nunta, când abia o pusese în pământ pe mă-sa?! Asta pe lângă faptul că, pe bune, mă-sa murise de cînșpe ani. Și că soră-sa era măritată, c-un bețiv, de opt ani. Dar ciolănarii se descurcaseră până la urmă. Inventaseră pe loc o chestie bună de adormit copiii, cum că „mireasa era însărcinată, mirele pe picior de plecare în Spania”...Cârpăceli avocățești boante, dar care ...ținuseră. Că veniseră clănțaii „cu acte în regulă”. Și... cu ce mai trebuia. Și uite, îl învoiseră ăia din penitenciar... Cu însoțitor, e-adevărat; îi dăduseră pe unul care să-l păzească. Unde era ăla? A, colo, pe alt pat. Îi pusese, se vede, ceva în pahar, ieri; că sforăia paznicul lui și-acuma. Bun să tai lemne pe el.

— Ia bea! îndemnă „Zvârlugă”, îi întindea o cană cu zeamă de varză.

Popic bău, întrebându-se a cui nuntă o fi fost, de fapt? Că nuntă era. Cu taraf, care-i zicea acum o sârbă. Ușa... Ușa camerei era deschisă. Cătușe nu...

— Nă, nă, nă, băiețică! Îi simți dorul de ducă Ticu. Să nu te pună Nichipercea să te gândești la zbor! Că pici în ocean și iei apă la bord.

— Zău, mă? Te dăduși cu gaborii, da?

— Nu. Că eu mă dau cu cine-i mai tare! râse „Zvârlugă”. La alt stăpân am intrat, unul barosan care-a pus geana și pe tine.

— Care-i ăla?

— Numele nu contează. Că toată lucrătura au s-o facă zbanghii ăia de ciolănari. Au să te scoată căpușele de la pârnaie, cu acte-n regulă.

— Scot pe mă-ta! bombăni „Brișcă”. Bă, tu știi că l-am abolit pe unul, Ioșca. Și „tortul pentru trebonal” mi-l făcu „Cronometru”, vedea-l-aș pe nășălie! Tort cu glazură și lumânărele! De mi-au șoptit avocații că-i mai bine „să recunosc spășit” și eu. Și-am recunoscut, spășit, ce să fac?! Probase-al dracului „Cronometru” tot, bob cu bob, ajutat și de alții. Că Ioșca ăla fusese de-al lor, caschetar!

— Nu-ți răci dantura de pomană, că știi istoria. Tu ai recunoscut atunci, dar ai recunoscut numai de puriu și „tulburat psihic”, de! Că te snopiseră ăia-n cafteală, la anchetă. Or să aducă „ceferticate medicamentoase” de-ălea. Și... au să fie convingători.

— Zău? Pe lovelele cui?

— Ale tale, mă!

— Păi, n-am atâția parai.

— Nu-i nimica, rămâi dator. Îți faci treaba și te-ai plătit.

— Vor să-l omor pe președinte sau ce?

— Nu pe președinte, bărbate, ce-avem cu el!? Noi... cu ce-am învățat. Găuri pe la conace. Dar faci numai ce ți se spune. Fără mofturi, fără să dosești nimic din ce scoți.

— Și-atunci... din ce trăiesc? se miră „Brișcă”.

— Două mii euroi pe lună! Bașca ogeacul și trei mese pe zi, asigurate de barosan.

— Aha! Cam seamănă cu tocmeala noastră mai veche de slugi la „Maraton”, nu? Viață „de cantonament”. Și știu eu ce viață era acolo. Mai a dracului ca la armată.

— Asta da. Numai că aici, tocmeala-i pe două luni. Dacă preferi să stai la pârnaie, mă rog, fiecare cu gustul lui!

— Numai pe două luni?! Și, după aia, mă consideră plătit?!

— Da, dar în condițiile cam vitrege pe care ți le-am spus. Și-mi dai răspunsul azi. Acum!

— Nu-mi dau drumul ăia, din pârnaie, vezi de treabă! zvârli Popiuc, mai mult ca să tragă de timp.

— Zău? zâmbi „Zvârlugă”. Dar dacă găsesc domnii avocați pe unul care să declare că el l-a-njunghiat pe Ioșca?!

— Cee?! tresări Popiuc. Cine-i ăla?

— Nu-i treaba ta! Să-ți intre-n scăfârlie că de-aici încolo întrebi puțin, dacă vrei să trăiești mult.

— Aha!... Lecția „Maraton”. Și dacă zic nu?

— Nici o supărare! Afacerea cade, îți trezim îngerul păzitor și pleci înapoi. Numai că, de săptămâna viitoare, s-ar putea să schimbi hotelul. De la locul ăsta de cinci luceferi unde ești cazat acum, la unul mai sărman. Și mai spre miază-noapte, așa; s-ajungă fufa cu pachetele mai greu ori deloc.

Popiuc se ridică de pe pat, anunță:

— Eu am o treabă... la budă.

— Ai, admise Ticu. Dar te gândești și să te ușchești!

În mâna lui apăruse – cu o mișcare iute, ca de prestidigitator – un cuțit din care lama lungă țâșni scurt.

— Popicule, băiete, eu te-am luat pe cinstea mea, auzi? Dacă-ncerci vreo strâmbă, acuș sau în ăle două luni de șmotru... mă știi, da?!

Îl știa. Era mai bun „Zvârlugă”. Ca o mangustă. Crestase cuțitari vestiți. Toți îi știau de frică.

— Bine! oftă Popiuc. Nu mă ușchesc. Dar...nici nu mă bag. Prefer pensionul. Oricare-ar fi.

— Minți! sări în picioare „Zvârlugă”. Gândul tot la ușcheală ți-e. De ce, nătărăule? trânti „Zvârlugă”, apucându-l de vindiac, gata parcă să-l spintece. De ce să evadezi, tontule? Când poți să ieși prin „eroare judiciară”? Ba au să-ți dea și primă!

— Ce să-mi dea?!

— Despăgubire! Că „ai stat la gros pe nedrept, din vina lor”! Iar, după ălea două luni, ne facem cocori toți, mergem să ne bronzăm pe-o paralelă mai caldă. Vei avea pașaportul în mână, curând! Că „ai fost chinuit pe nedrept, de caralii; și de justițiarii zaharisii”.

— Ha! Chiar s-ar putea? Și adică... începu să-i bată mai tare inima lui Popiuc. Adică o să pot să mă plimb pe stradă, să-l întâlnesc pe „Cronometru” și să-i zic: „Sal’tare, neamule, cum îți mai merge, mai băgași vreun nevinovat la zdup?” sclipiră ochii lui „Brișcă”. S-ar putea?!

★

★ ★

— Îl cunoști pe tipu-ăsta?

Silviu Găian – blonduț, tânăr, dar deja cam plinuț, în salopetă – abia ieșise de sub un autoturism bine „bușit” la care

meșterise. Cercetă mai întâi, cu un aer brusc indispus, fața celui ce întrebase. O față aparent indiferentă, albicioasă, încadrată de plete negre, „nelăiate” cam de mult. Despre tipul ăsta – îmbrăcat cu un bluzon negru de piele, direct peste un maieu tot negru, cu blugi și ei negri, cu lanț de aur la gât – se zicea că ar fi „omul patronului”. Se mai zicea că făcuse contrabandă în Albania și Serbia, apoi „se ocupase” de mașini furate, în Ungaria. Nu mirosea bine. Nici întrebarea, nici... individul. Că trebuise să se apropie de el. Abia acum Silviu privi fotografia de mărimea unei cărți poștale.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut, mormăi el și continuă să-și șteargă, ceva mai repede, cu cârpa, mâinile pline de ulei.

— Ce tip? Ia să-l văd și eu! pretinse Gina.

Sărise de la măsura ei, veni repede, înhăță poza color, care înfățișa un bărbat cam la 35 de ani, cu păr șaten, des, cu trăsături regulate. Silviu simți că pletosul în bluzon negru și blugi jechoși nu pe Gina, ci pe el îl fixa atent. Părea gata-gata s-o plesnească pe Gina, pentru că se amestecase în discuția lor. Dar Gina era „ultima achiziție” a proprietarului atelierului. Și numai de două zile adusă aici, pe post de ”arde gaz, freacă hârtii”. Iscoada ori, mai probabil, și iscoada patronului! Fața pletosului schiță o mică strâmbătură.

— Îl cunoști tu? întrebă hâzania neagră, zâmbind batjocoritor.

— Nno! făcu Gina. Dar ce mi-ar plăcea să-l cunosc! chicoti ea, cu ochii încă la poză.

— Păi, de ce? fu curios bluzonul negru.

— Că-i un bărbat bine! trânti fără menajamente fufa. Și care știe să se-mbrace! adăugă ea, cu o nuanță net sfidătoare, zvârli o privire semnificativă spre „ambalajul” pletosului, după care îi restituî fotografia și se îndepărtă cu năsucul în vânt.

— Mai uită-te o dată! Zici că nu-l știi?

— Pe-aici trec destui, în fiecare zi. Eu mă uit mai mult la motoare, bombăni Silviu, ridicând din umeri.

Dar încremeni cu umerii ridicați. Văzuse pe fața mâinii pletosului, aproape de degetul mare, un mic tatuaj. Și pricepu că... îl verificau. Știau de „Cronometru”, știau și... ce fusese atunci. Îl dibuiseră. Era pierdut.

I. ULTIMA ZI DE LIBERTATE

Să fii șomer nu e o bucurie. Să fii însă șomer în România – în parcă nesfârșita „perioadă de tranziție” – e curat necaz. Mai ales dacă ai și sărit un pic de 40 de ani. Atunci patronul se uită chiorâș la tine, de parcă ai vrea să-i vâri pe gât o marfă cu termen de mult expirat. Iar dacă nu știi englezește, ba nici să lucrezi pe calculator – poți să știi germana și franceza, poți să te pricepi la o mulțime de lucruri – tot „expirat” rămâi. Că te ntreabă vreun patron mătahălos, soios, mustăcios și mai bronzat la față: „Nu știi s-o vrăjești pe engliș, bre?! Nici să umbli pe... calculatoarele-alea? Păi atunci...!”

„De ce-ai mai venit pe lume?” pare să adauge umflatul – chit că nici el nu știe. Dar el are bani! Așa că... N-ai ce face altceva, decât să mergi, cu șapca-n mână, la vreun alt patron. Să mai încerci o dată; zadarnic.

Dacă însă, pe lângă toate astea, ai mai fost și polițist vreo 15 ani, până te-ai trezit așa, aproape de la o zi la alta, „pe liber”, ei bine, în cazul acesta... situația e și mai albastră.

Eu sunt cel de care vorbeam. Și știu bine, în dimineața asta cețoasă de aprilie că sunt cam în a treia săptămână în care *caut de lucru*. Că n-am izbutit nicicum să vând „marfa expirată” care sunt.

Așa că voi încerca azi... marea cu degetul. Mă duc la Jan–„Chelu”. Să văd dacă nu și-o face el milă de mine, să mă

angajeze. Că un loc pentru mine ar avea marele patron Jan-„Chelu”, care învârtește multe. Trei restaurante, patru baruri de noapte, un cazinou, două hoteluri, ca să le spun doar pe-alea legale – mai mult ori mai puțin legale, mă rog. Se zice că ar fi implicat Jan în contrabandă, trafic de tot felul, evaziuni fiscale și multe altele. O fi.

În urmă cu câțiva ani, Jan încercase în fel și chip să mă angajeze. Mă anunțase că ar dori să devin acționar – cu bani împrumutați de la el –, ba se oferise să-mi vândă și o casă. Casă pe naiba. Era ditamai vila, două etaje, mansardă, piscină, garaj. Preț derizoriu. Vreo 20.000 de dolari adică, pe care Jan iarăși se oferea să mi-i împrumute. Dar toate astea fuseseră *pe când eram polițist*. Ar fi avut nevoie Jan de-un om ca mine; măcar ca să-i șoptesc la ureche din când în când, să-i dau un telefon la timp, să rătăcesc o probă, să-i divulg numele unui martor incomod – fleacuri de-astea, care-l puteau scuti de plictiseli și de...dat mulți bani. Nu acceptasem. Dar rămăsesem în termeni buni cu Jan. Pe motivul, declarat de el, că „ne cunoaștem de mult, ce dracul!”. Copilărisem, e drept, în aceeași mahala bucureșteană. Jan, cu câțiva ani mai mare decât mine, era pe atunci șeful unei bande stradale, despre care, noi, puștii, auzisem destule. Apoi, dispăruse un timp Jan, se spunea că fugise, cu o echipă de circari, să i se piardă urma. După vreun an, se făcuse ospătar într-un orașel de provincie. Când eu terminasem liceul, Jan se reîntorsese în Capitală, tot ca ospătar, dar și om de încredere al unui „responsabil”, cum se numea pe-atunci, de mare restaurant. Când isprăvisem facultatea, Jan era șef de sală. După ce intrasem în poliție, aflasem că Jan conducea deja un hotel. Nu știu câte clase terminase Jan. Cred, șapte sau opt. Armata și-o făcuse la bar. Dar ajunsese omul mare șef. Cam atunci îi picasem pe cap, pe nepusă masă. Îl invitasem „să cânte” despre toți cei angrenați într-un mecanism parșiv. Nu vrusese, îl

vârâsem în zeghe. Dar ieșise repejor. Pentru „bună purtare” se zicea. Încă de două ori îl prinsesem apoi – tot mai greu, că Jan e băiat care învață repede. Dar reușisem totuși. După ‘89 nu mai izbutisem. Că, acum proprietar la două „bombițe” – restaurante de periferie, dar cu vad bun – Jan „lucra cu mânuși”. Și cu protectori sus-puși. ”Bombițele” se făcuseră curând „rachete”, cum le numea Jan, adică restaurante renovate, lustruite, „cu personal de încredere”. Mai cumpăraseră Jan un restaurant mare, în centrul Capitalei. Apoi barurile, hotelurile, cazinoul.

Căzusem deci la pace cu Jan. El găsisese formula. Îmi șoptea câte un pont. Gras. De regulă, îi turna pe-ai de-i încurcau treburile. Spărsesem, ajutat de Jan ori de oameni de-ai lui, câteva bande grele, unii ucigași căutați de mult. Atunci încercase Jan „să mă achiziționeze”. Gurile rele ziceau că are mai mulți polițiști, ba și judecători, „la degetul mic”, mânjiți la început cu o masă „din partea casei”, cu un mic „împrumut,” apoi cu unul mai măricel. Până se dădea omul pe brazdă „și-i rezolva” lui Jan ori cuiva din „banda lui legală” ceva. După aia jucau cum le cânta Jan, toți; că șulfele lui bătrâne de avocați știau cum să aranjeze lucrurile, să-i aibă la mână Jan, strâns de tot, pe ai de-l „serviseră” pe fostul ospătar.

Acum iată-mă însă pe strada liniștită, dintr-un select cartier bucureștean. Vilele vechi au rămas puține; cenușii, mohorâte. Cele mai multe au fost renovate. Sunt și altele, nou-nouțe, mari, impozante, cu garduri fieruite ori ridicate din cărămizi, în spatele cărora se văd pomișori ornamentali: zade, brazi canadieni, molizi. Trec pe lângă „căsuța” cochetă care *ar fi putut fi* a mea. Acum aparține unui fost judecător, unul din cei trei avocați ai lui Jan-„Chelu”.

Mai trec și pe lângă alte câteva „căsuțe”, ajung la noul bârlog al lui Jan. Știu bine locul. Cândva, aici fusese o casă bătrânească, în mijlocul unei grădini de vis.

Nu-ți venea să crezi că ești în București. Arțari și nuci în fundul curții – curte mare, care dădea și în altă stradă – tufe de liliac și o mulțime de flori, de buruieni autohtone, care creșteau voioase, cum dăduse Dumnezeu. Au rămas doar doi arțari. În rest, curtea mare a fost răscolită în întregime. Au fost făcute beciuri zdravene, etajate, garaje, iar peste ele, trona acum o căsoaie impunătoare din beton și sticlă, cu ferestre fieruite. Mie construcția asta, în care s-a vârat mult beton, mi se părea că seamănă cu un cavou. Un uriaș cavou cenușiu, dar cu acoperiș roșu!

În sfârșit! N-am să cumpăr „căsuța” lui Jan. Așa că trec pe lângă o ușă de garaj – care cred că ar putea lăsa să iasă și-un tanc – mă opresc lângă poarta metalică, verde, care se face în zidul înalt ca al unei cetăți. Apăs scurt pe butonul lângă care nu se vede nici o inscripție. Și aud o voce care hârâie în micul difuzor zăbrelit:

— Care ești, mă?

— Comi... Încep eu reflex, realizez că nu, nu mai sunt comisar, așa că repar greșeala, aproape bâlbâindu-mă: adică Dan Vasiliu mă numesc.

Nu apuc să spun altceva, aud un:

— Ciiine?! „Cronometru”?!

Și începe atunci un hohot de râs. Apoi o discuție repezită, sunt doi ori mai mulți acolo, în „camera de gardă a body-garzilor”, probabil. Cineva a dat, se vede, niște explicații, pentru că hohotul de râs este acum „pe mai multe voci”. Se râde în voie. Se râde cu satisfacție, cu poftă. Râd flăcăii, fără să se mai poată opri!

Mi se pare mie... ori... Mi se năzare acum că e un cor; un cor al tuturor hoților pe care „i-am dosit”; un imens hohot de râs, care vine nu din cămăruța aia, ci de prin toate pușcăriile! *Simt* parcă râsul „homerice” al tuturor gunoaielor pe care le-am

adunat cândva și care, acum – printr-o stranie telepatie, poate? – au aflat *vestea*: Dan Vasiliu ori „Cronometru” cum mă botezaseră, uite, *e la poarta lui „Chelu”*! A venit să ceară „un job” acolo, pârlitul, l-au mătrășit din poliție și vine, cu șapca-n mână, la poarta „bossului”.

Și descopăr că sunt chiar cu șapca în mână. Când mi-am scos-o?!

Îmi îndes șapca, una de piele, „civilă”, la loc, pe cap. Și aștept. Cu răbdarea pe care, în atâția ani de poliție, am învățat s-o am; când vreun șef tâmpit – că am avut și de-ăștia destui, ultimul mai ales – începea să-mi țină vreo predică, despre cine știe ce balivernă care-i trecuse prin cap.

Hohotul de râs a încetat. Aud acum doar niște șoșoteli. Un zbârnâit și poarta de fier se deschide. Intru. Și pășesc pe niște dale de piatră care duc spre căsoaia ca un cavou. În jur peluză, lalele galbene, care-mi apar parcă estompate prin ceața asta de dimineață. Aud apoi lătrături. Și din spatele căsoaiei, apare un tip înalt, îmbrăcat în combinezon negru, care ține în lesă trei monștri. Niște pocitanii de-alea mari, nemțești, cu urechi tăiate și ochi ucigași, care trag excitați de curele, să se repeadă la mine. Aș șterge-o urgent. Dacă aș mai avea pe unde. Că poarta din spatele meu s-a închis. Iar asta de vine cu potăile fioroase...

Drace, *ăsta-i Popiuc*, zis „Brișcă”! Îl vârașem în haine dungate pentru omor. Ei, uite că nu mai e în pușcărie! E aici. Și vine, zâmbind cam sinistru, cu cele trei bestii, spre mine.

Rămân nemișcat. Când ajunge aproape, Popiuc trage scurt de curele, javrele dresate se opresc și amuțesc subit, măgarul criminal din spatele lor, mârâie cu satisfacție neascunsă:

— Sal’tare, dom’ „Cronometru”! Da’ cum făcurăți de sărirăți gardul și pătrunserăți pe proprietatea asta privată?

— Știi bine că n-am sărit gardul. Vreau să discut cu Jan.

— „Să discuți”, mă?! Tu?! „Cu Jan”?! Care Jan!? se miră Popiuc. Da, ce, te tragi de brăcinar cu bossul? De când e bossul „Jan” pentru tine, bă, caschetar... trimis la reciclare?!

N-apuc să-i răspund ceva, că, din ceață, îl văd apărând grăbit pe Fane, vărul, omul de încredere, mâna dreaptă a lui Jan. I se zice Fane—„Speriatu”, pentru că e prudent ca un șarpe. Hoț bătrân, fost trepăduș cândva pe la tribunal, martor mincinos de ocazie și specialist în tinerețe la „alba-neagra”. Acum Fane e la costum și cravată, strigă din mers ceva, pe țigănește, la Popiuc, se apropie supărat și începe să se scuze, pe tonul slugarnic-mieros-unsuros pe care îl cunosc bine:

— Vai, domnu’ Vasiliu; vă rog să-l iertați pe zăbăucul ăsta! Că-i tânăr și prost, zău așa! Du, mă, cotârlele de-aici! se-ntoarce el spre Popiuc.

— Da’ de ce, dom’ Fane?! se împotrivește Popiuc. Că tot ar fi bine să-l hărtănească un picuț cățelușii mei. Să i-l ducem frăgezit lui dom ...

— Marș de-aici, n-auzi!? strigă furios Fane, adăugă iar ceva în țigănește, Popiuc plecă, sucărit, cu jigodiile lui negre. Fane reia pe tonul lupului travestit în bunicuță: Pofțiți, vă rog, domnu’ Vasiliu, pofțiți! Și să ne iertați că n-am știută ră de vizita asta, zău așa. Nu că vă fac reproș, Doamne iartă-mă! Dar, dacă ne dădeați un telefon, vă întâmpinam eu cum trebuie, zău așa.

— Jan e-acasă, Fane?

— Să mor dacă știu, domnu’ Vasiliu! Că acum am picat și eu; pe poarta aialaltă, din dos. Nu știu dacă-i acasă, dar vedem imediat. Pofțiți, vă rog!

Să nu fi aflat Fane că-s „pe liber”? Greu de crezut. Să bănuiască, la fel ca alții, că vor șefii mei să mă stecor în vreo bandă? Și că, de fapt, tot „caraliu” sunt? Ce i-o fi zis în țigănește lui Popiuc?

Parcurgem, unul lângă altul, drumul spre „cavou”. Prin ceața asta care nu se mai risipește. Am fost observați din casă de cineva? Că ușa neagră de fier, plină de înflorituri se deschide și ea încet, maiestuos. Pătrund în altarul somptuos al hoției. Al hoției bine organizate.

Urc vreo câteva trepte, ajung într-un antreu, de-aici în ceva ce pare să fie hol, cameră de primire, salon sau așa ceva. Mare, lambrizat, cu grinzi de stejar solide în tavanul din care atârnă un candelabru imens. E nevoie de el, căci încăperea din „buncărul” ăsta nu are decât o singură fereastră, pe stânga, unde e o scară interioară ce duce spre etajele vilei. Fereastra asta înaltă, lunguiață, cu vitralii are ceva de catedrală. E singurul loc prin care pătrunde lumina acestei dimineți cețoase. Lumina care se așterne discretă peste o mulțime de fotolii, scaune cu spătar, măsuțe, risipite prin jur. *De ce am impresia că am mai văzut casa?* Deși nu am mai vizitat niciodată „bârlogul cel nou” al lui Jan.

— Numai un picuț vă rog să vă osteniți să așteptați domnu’ Vasiliu. Un picuț doar, să văd, zău așa, dacă-i acasă Jan. Nu vă supărați, dar în ce... în ce problematică... adică ce să-i spun stăpânului că doriți...

— Vreau să vorbesc... Să-l întreb ceva, Fane! tai eu.

— Bine, domnu’ Vasiliu, bine, vă rog să luați loc! acceptă Fane și dispare pe-o ușiță „din fundal stânga” al acestei camere... care-mi sugerează un decor; un decor de teatru, în care urmează să se desfășoare un vodevil. Vodevil? Da. Că-i bine să fim optimiști!

Să nu știe într-adevăr Fane dacă-i văru-su acasă? Puțin probabil. Să-l bănuiască în vreo „scenă de menaj” cu noua soțioară? O scenă în care „n-ar fi bine” să fie deranjat?

Jan a mai fost însurat de două ori. De la prima nevastă, care a murit, are vreo șapte sau opt copii, toți băieți, pe care

tăticul grijuliu i-a antrenat deja în „afaceri”. A doua nevastă, Florica, știu că „părăsise domiciliul conjugal” la un moment dat. Se zice că fugise cu unul – și cu bijuteriile –, că ar fi acum prin Brazilia. Așa că Jan se însurase a treia oară, cu altă țigăncușă, despre care tot gurile rele spuneau că „le răzbună pe primele două”. Îi cam mânca zilele lui Jan. „I-a pus fusta-n cap, domnu’ Vasiliu, zău așa!” mi se confesase, în urmă cam cu un an, Fane, disperat că nevestica asta...îi cam lua locul la dreapta stăpânului. Eh, ce să-i faci?! Chestia cu „fusta-n cap” s-ar fi potrivit multora; unii dintre ei șefi ori foști șefi de stat sau „mari întreprinzători”; mai știam niște cazuri. Chiar prea multe știam de-astea. Era... poate și motivul – principal – pentru care nu mă însurasem niciodată?

Fane reappare, spune grăbit un „Poftiți, domnu’ Vasiliu, vă primește!” dar dispare la fel de repede.

Să poftesc, unde? Să mă iau după el? N-am prea mult timp să meditez. Glasvantul din fundalul încăperii glisează silențios. Și, dincolo de el, văd o cameră și mai mare, lambrisată la fel ca asta, tavanul tot cu grinzi de stejar, dar în care se află o masă dreptunghiulară mare. În centrul ei e Jan. Dar, la dreapta și la stânga lui, sunt încă cinci indivizi, toți tăcuți, zâmbăreți, ca un fel de... juriu straniu ce așteaptă „să mă produc” eu. Ori *să mă judece?*

Că îi cunosc pe aproape toți cei prezenți. E acolo „Frumosu”, fratele lui Jan, pe care-l vârașem la pușcărie, în urmă cu câțiva ani; dar mai e și Niky–„Berbantul”, spărgător de primă mână, pe care-l credeam tot după gratii. Și mai sunt Marcel Gelescu, zis „Seniorul”, un altul cu nasul pocit, zis „Maraton” și încă un individ pe care nu-l știu. Toți pe aceeași parte a mesei, cu spatele la o fereastră largă, în vitraliu. Și cu ochii pe mine. *Să mă fi așteptat?*

Oare?! Nereușitele mele în a-mi găsi o slujbă să fi fost „monitorizate” de dumnealor? Să fi fost chiar pregătite eșecurile mele, pentru a savura acum domniile lor – că e aici floarea marilor șnapani, a „specialiștilor” în afaceri necurate – această venire a mea... cu șapca-n mână?! Pentru că... iarăși constat, mi-am scos, nu știu când, șapca de pe cap.

— Ia poftiți mai aproape, dom’ „Cronometru”! mă invită Jan-„Chelu”.

Fane a dispărut. De ce? Nu-i „de rangul lui” să asiste? Ori, prudent, preferă să nu fie prezent la această scenă care... *care cum poate să se sfârșească?* Îl au pe Popiuc cu „cățelușii” lui pe-aproape? Au alte gorile pregătite? De asta sunt sigur.

Masa mare e încărcată cu tot soiul de platouri, pline de bunătăți, cu sticloanțe și pahare. Am întrerupt un chef? Ori, *așteptându-mă să vin*, au luat „să guste” dumnealor câte ceva?

Înaintez câțiva pași, apoi alții, intru în această cameră spațioasă, dar în care, ciudat lucru, ceața pare să fi pătruns totuși. Pe unde? Ori eu am început să văd ceață peste tot? Ochii? Au început să mă lase ochii?! Simt că am și transpirat, deși fac parte din oamenii care nădușesc puțin. Dar acum... Nimeni nu știe că mă aflu aici. Dacă ăstora le vine acum poftă să mă-mbrace în beton, va trece hăt, mult timp, până să se apuce să mă caute cineva. (Dacă se va apuca să mă caute cineva). Pentru că motive să mă curețe... ar cam avea tipii ăștia. Le-am stricat „șuste” mari de tot fiecăruia. Pierderi de milioane de dolari, înregistrate când le-am torpilat afaceri de contrabandă, trafic de droguri, ori când „i-am săltat” cu ce agonisiseră dumnealor: bijuterii și tablouri de patrimoniu, valută. Bașca faptul că i-am mai și „dungat”, nu pentru mult timp, după cum se vede, dar...

Și n-am măcar o armă la mine. Mulți polițiști, de când e poliția pe lume, mai „rătăcesc” câte o armă, când fac confiscări, când rețin pe cineva. Eu n-am făcut-o. Pistolul meu... l-am

predat, când mi-am făcut formele de „divorț” cu instituția unde am lucrat.

— De cunoscut, cred că ne cunoaștem, începe blând Jan. Domnul Dan Vasiliu, zis „Cronometru” e o persoană cunoscută, nu-i așa?! o ia amabil fostul șef de sală. Dar acum domnul Dan Vasiliu e – să zicem – într-o situație... ăăă... cam neplăcută. N-are bani.

Nas-pocit, zis „Maraton”, pe numele lui adevărat Carol Galici, pufnește-n râs. Jan așteaptă să termine și reia:

— Nu glumesc! Știu că n-are bani puși de-o parte. Ba l-au mai și lăsat fără pâine dragii lui șefi. Pentru care motiv, domnule Vasiliu? Ne poți spune și nouă?

Ei, asta-i asta! Că... nu știu. Pot bănuî doar. Mi se zisese de mult, e drept, și de șeful meu, și de procurorul Ioniță, și de alții, că „prea vreau să merg până-n pânzele albe”. Ce știu sigur e că începusem o cercetare economică, urmărind de fapt găsirea autorului unei omucideri. Voisem să aflu „mobilul”! Promisem un telefon să las totul cum e și să revin la sediu. Nu puteam să las; ori dracu mă pusese să nu las? În aceeași seară, promisem *ordin* să plec la un curs de limba franceză, o reciclare. Când terminasem cursul, iar promisem ordin să plec: în concediu. Iar când mă întorsesem din concediu, aflasem că fusesem „restructurat”. Se invocaseră și niște motive. Idioate. Rizibile. Dar... uite, eram „pe liber”. Ce să le spun acum?

— Au intervenit niște divergențe de păreri, spun plat.

— Ei, iaca! Râde „Frumosu”. Ne trombonește. L-au prins cu ceva! N-o fi împărțit nici măcar cu șeful lui! Și de!

— Vai! Se poate să faci una ca asta, domnule Vasiliu? Își stăpânește senioral râsul Gelescu. Păi, unde ajunge ministerul acela *important* al dumitale, dacă... dacă *se duce de râpă disciplina*?! Dacă nu mai există *respect față de superiori*!

— Dar unde să fi dosit agoniseala? Dacă până și Jan crede că n-are un ban pus deoparte? se miră „Maraton”.

— Păi, ce-i tâmpit?! râde „Frumosu”. Cum să n-aibă? Că până și unii care abia ies, vorba aia, din ...aia-școlii, în doi, trei ani tot pun osânză pe ei. Caralii-au scos vorba „polițistul care-i slab, ori e prost ori e bolnav”. Și ăsta să n-aibă?! Care-a vânturat valize doldora cu valută și bijuterii?!

— De gras, uite că nu-i gras! râde „Maraton”. Să fie tâmpit? se întreabă el, se ridică de la masă, vine și începe să-mi dea târcoale.

— Hai, gata! îi oprește scurt Jan. Aflați că m-am interesat eu îndeaproape. Nu-i prost, știți asta. Dar n-are nici bani. Este un... *fenomen rar*! găsește Jan expresia, pe care și-o amintește poate de pe timpul cât umbla cu circul, pentru că adăugă: Nevastă-mea, Irenke, cu care-am vorbit, era de părere că s-ar putea produce într-un circ. „Polițistul incoruptibil”, cu șanse de-a veni o mulțime să-l vadă.

— N-ar veni nimeni! râde „Seniorul” Gelescu. Ar fi convinși toți că-i „gogoasă”. Nu l-ai verificat bine, Jane. Pe la vreo bancă elvețiană are lovelele. Face pe sârmanul, până i se pierde urma.

— Dacă io vă spui, se supără Jan, c-am verificat. Cei trei avocați ai mei, doi judecători și patru curcani, toți au răscolit mii de hârtoage! Au vorbit cu rudele ăloră zăbreliti! Că toți ăi de-au scociorât prin dosare atât așteptau. Să găsească! Numai că... Nu fură, dom'ne! Ăsta, vă spun eu, *e un fenomen*!

— Fugi, dom'ne, că nu există român să nu fure! trăneste Carol Galici, zis „Maraton”. Sau poate nu fură, *dar ia*.

— L-am încercat și cu de-astea! se enervează Jan, acuzat parcă de incompetență. L-am momit cu bani, cu acțiuni, cu o vilișoară și, mamă, ce vilișoară!... N-a mușcat, na! Dacă vă spun că n-a mușcat!

— Și ce-ai dori să facem cu el? se interesează „Seniorul”.

— Păi, să vedem cum l-am putea ajuta. Că, dacă nu noi, cine să-l ajute? Își freacă mâinile Jan, cam ca atunci când se pregătește să încheie o afacere bună.

— Uite ce e! Începe „Maraton”. Eu încredere n-am. Că un caschetar tot caschetar rămâne. Așa că pot să îi fac doar propunerea pe care i-am mai făcut-o: *Să devină gunoierul meu!*

Poftim, măgarul! Îmi făcuse într-adevăr propunerea asta cândva. Îmi propusese adică să-i adun concurenții, inclusiv pe Jan-“Chelu” și ai lui. Dar ceva nu e în regulă aici. „Dialogul” nostru de-atunci... știu că se sfârșise prin intervenția lui Mitu-“Colosu”, omul lui Jan. Mitu, o namilă de om – credincios ca un câine lui Jan – năvălise ca un taifun. Îi ucisese lui „Maraton” un om de încredere... și după aia... *îl sugrumase pe ...acest „Maraton”*. Scăpase totuși „Maraton” din mâinile lui Mitu?!

— Atunci i-am propus să mă scutească de prezența unor indivizi incoizi. Să-i aresteze adică, precizează „Maraton”. Acum îl angajez *să-i ucidă* pe cei care...

— Adică pe mine? rânjește blajin Jan.

— Sau pe mine? are un rictus „Seniorul”.

— Domnilor, domnilor! Așa nu ajungem nicăieri! intervine în discuție Niky Oreanu, zis „Berbantul”, fost pește în tinerețe, devenit spărgător stilat mai apoi. Eu vă propun, subliniază el, mângâindu-și mustăcioara, să ne gândim mai bine. Domnul Vasiliu, când m-a arestat ultima dată, s-a purtat frumos cu mine. Aș spune chiar elegant. A dovedit... *talent* și în a specula unele mici neînțelegeri ale mele cu...partenerii, pentru a ajunge la ce îl interesa. Ce-ar fi deci, continuă surâzător fostul pește, dacă l-am utiliza pe domnul Vasiliu pentru a ne pregăti... unele operațiuni. Că e priceput și la femei, ceea ce...

— Fii, dom'ne, serios! Nu m-aș lăsa eu pe mâna...*Informații luate de asta?!* râde „Maraton”. Să-mi trimit

adică eu oamenii într-o casă „studiată” de „Cronometru”? Ca să se trezească acolo nas în nas cu foștii colegi ai ăstuia, da?!

— Nu m-ați lăsat să termin! zâmbește angelic Niky. Eu mă gândeam că ne-ar putea aduna informații despre foștii colegi! Despre foste colege ori secretare, care... Hm! Domnilor, habar n-aveți cât de utilă poate fi o secretară din ministerul ăla nenorocit. O hârtie pierdută, alta xeroxată, un telefon...

— Muierile-alea sunt suficient de prost plătite, să le cumpărăm și fără sprijinul domnului „Cronometru”! intervine în discuție cel de al șaselea personaj, un grăsan pe care nu îl cunosc. Chiar și amărâții ăia de gabori, explică el, mai ales cei tineri, sunt mizerabil plătiți, așa că, dacă le pui în față salariul pe-un an... I-ai terminat. Iar dacă mai are omul și o nevastă ori o gacică... gata! Al tău e! N-avem chiar deloc nevoie de *domnul* „Cronometru” pentru așa ceva.

De unde-l știu totuși pe-ăsta?! Nu l-am văzut. Adică nu ne-am întâlnit niciodată. Dar de știut îl știu de undeva. Dintr-o poză?

— Aaug, reia individul, că nu cunoașteți suficient soarta caraliilor „scoși” pentru una sau alta. Devin „măseaua stricată”. Mai rău, devin „ciumați”. Nu mai au trecere, colegii îi ocolesc, considerându-i ori prea proști, ori persoane cu care „nu-i bine să fie văzuți”. Ar fi deci o idee *net greșită*, domnule Oreanu. Eu propun altceva.

— Sunt curios! mârâie vexat Niky Oreanu.

— „Cronometru” ăsta am auzit că e un caftangiu calificat.

— Asta așa-i! aprobă Nae Orătu, zis „Frumosu”. V-aduceți aminte, domnule Gelescu, eram odată, la dumneavoastră în vilă. Noi doi, zdrahonul ăla de „Doc” și încă unul. Patru eram, aveam și două pistoale! Și ne-a jucat al dracu’ „Cronometru”, ne-a

făcut „marț” șmecherul ăsta, pe mine și pe „Doc” ne-a legat cu cătușele de calorifer...

— Pentru că-mi scoseseseși cartușele din pistol! rânjește Gelescu.

— Nu eu! se apără „Frumosu”. Nu eu! Tipa aia...

— Tipa care lucra pentru fratele dumitale, aici de față, se-nclină amabil „Seniorul” spre Jan.

— Cine? Pentru mine?! Care tipă? sare ca ars Jan.

— Domnilor, domnilor! intervine iarăși Niky-
“Berbantul” lovind cu un cuțit în paharul din față. Parcă era vorba *că lăsăm în urmă vechile...animozități*, subliniază el. Domnul Caraivan a spus că are o propunere! Care, sper, nu va fi „net greșită”, ca a mea.

Caraivan?! A! Ghiță Caraivan era grăsunul! Alt proprietar de restaurante! Și infractor căutat, prin Interpol, de polițiile din Germania, Italia, Ungaria. El e! Dar la fel ca în cazul „Maraton”... îl credeam mort. Dumnezeule, câte mai credeam! Și „Frumosu” și Niky și Popiuc credeam că sunt în pușcării!

— Foarte bine, s-auzim propunerea! spune „Seniorul” Gelescu.

Ghiță Caraivan tocmai înghițea o tartină cu icre negre. După ce dă peste cap și-un păhărel de votcă, începe rar:

— Calitățile remarcabile mi se par ideale pentru propunerea mea. Zic să-l folosim pe post de sperietoare!

— De ce?! „Sperietoare”? i se pare că n-a auzit bine Niky.

— E ceva care depășește nivelul dumneavoastră, domnule Oreanu, râde amical Ghiță Caraivan. Arta adevărată în meseria noastră nu mai constă în a curăța un seif, fără a lăsa urme. Asta deja aparține „vechilor meseriași”. De ce să te chinui să intri prin geamul de la baie ori prin balcon...

— Pardon! Eu n-am făcut asta niciodată! se apără Niky.

— Sau, mă rog, să muncești noaptea la „o matroană” – ori la servitoare, la concurență cu pompierul – ca să faci rost de chei. De ce *să nu-ți dea* cine are bani? Că un patron de magazin are, nu? Și lumea e plină de magazine. Și, dacă vine un fost polițai, karatist și bun psiholog să-i propună *o protecție*, poate domnul patron să refuze?! Că dacă face nazuri, i se poate face și „o demonstrație” pe loc! Pentru asta *mi se pare ideal* domnul „Cronometru”!

Să fie sugestie? Nu știu de ce – de când a pomenit „Frumosul” de „tipa aia”, care-i scosese cartușele din pistol lui Gelescu – am senzația că *mai e cineva aici cu noi*. O femeie. Am impresia că se află în fundul camerei foarte mari, în stânga mea, unde nu ajunge bine lumina ce pătrunde prin vitraliul din spatele hoților. Nu știu ăștia de ea? Nu o iau în seamă? E Irenke? Altcineva? Sau mi se pare doar că e acolo cineva. Ochii. Mă lasă ochii?! Dacă încep să văd prost...

— Adică să dăm rețeaua noastră de „cotizanți” pe mâna ăstuia, da?! se miră subțire „Seniorul”.

— În plus, râde „Maraton”, orașele *sunt parcelate deja*. Și n-avem probleme, plătesc toți. Pentru o „demonstrație” sunt foarte buni și caftangii de cinci dolari. Le spui doar unde să facă treaba! Că, ce dracu’, e plină lumea acum de „specialiști în arte marțiale” ori care se cred așa, dornici să-și arate lumii talentele!

Nu îndrăznesc să întorc capul și să privesc atent spre locul unde *cred* că este femeia. Mă gândesc că e posibil să nu se știe de această „ființă din umbră”. Și aș putea să le atrag eu atenția. Cine ar putea fi? Și pe mâna cui joacă?

Disting altă clincheteală în pahar și vocea lui Niky-„Berbantul” încercând să potolească tămbălăul – cam ca un președinte de senat, depășit de „tumultul opoziției”:

— Domnilor! Convenisem parcă, domnilor, asupra unor...

— Ia mai lasă-ne, mon cher! taie „Seniorul” Gelescu.

— Ba chiar ne înțelesesem să nu-l lăsăm de izbeliște, așa, pe domnul Vasiliu! se zbârlește Jan-„Chelu”. Că *nu-i bine*. *Vă spun eu că nu-i bine!* precizează el cu un înțeles ascuns care-mi scapă.

— Perfect, domnilor, perfect! surâde princiar Gelescu. Atunci „să nu-l lăsăm fără pâine”. Foarte bine. Îi ofer eu o slujbă. O metresă a mea are un cățel. Cu un pedigree impresionant. Îi propun domnului Vasiliu să-l păzească pe acel cățel; că a mai fost furat până acum de două ori de la metresa mea.

Pe mă-ta, „metresa” ta! îmi vine să trântesc. Că Gelescu e pederast.

— Domnilor, propunerile dumneavoastră sunt toate minunate! spun deodată. Nici nu știu pe care s-o accept.

Trei clipe de stupoare. Apoi, Jan-„Chelu” renunță la scobitoarea cu care îți curăța dantura, pentru a trânti scurt:

— V-am zis eu că va fi om de înțeles!

— Eu insist să-l folosim cum am zis! spune Niky.

— Ba eu cred că ar trebui să-l verificăm, punându-l întâi să ucidă! strigă „Maraton”.

„Frumosu” și Ghiță Caraivan țină și ei ceva, dar „Seniorul” Gelescu urlă mai tare decât toți:

— Idioților! Nu vedeți că-și bate joc de noi!? Abia a deschis gura și-am început să ne certăm ca niște țate!

— Nu-și bate joc de noi, *i-a ajuns cuțitul la os!* mă apără Jan. De! Unii nu știu cum e, dar eu știu.

— Așa-i! întărește „Frumosu”. Unii, foști „șefi mari” de când mă-sa i-a fătat, șefuți încă de la „Șoimii patriei” și „Pionieri”...

— Ei, n-am început *într-un cort și furând cai!* plasează Gelescu. Și *mă-ta* te-o fi „fătat”, ca pe mine nu.

Și tărăboiul reîncepe mai cu foc, încinși probabil și de alcoolul înghițit, „stăpânii” ăștia par gata „să se repeadă la beregată”. Eu mă gândesc dacă n-ar fi momentul să dispar discret, când...

S-a auzit un clinchet cristalin. Dar ăsta nu mai e rezultatul unui cuțit care lovește paharul. E un clinchet zglobiu, de clopoțel. Care se repetă de două ori. Și toți cei șase tipi se potolesc subit. Se retrag la locurile lor, iau fiecare în mână câte...un fel de pocal... pe care-l ridică, așteptând. Și din stânga – unde mai mult *simțisem* o prezență feminină – pășește spre noi încet, cu un soi de pas „hieratic”, o femeie. E goală, goală, cum a făcut-o mămica ei. Doar pe umeri, abia agățată de gât, are o mantie; o mască pe față, în mâna stângă cu clopoțelul, în dreapta cu ceva ce pare a fi ...o sabie ninja!

Ferestrele cu vitralii au fost acoperite de-o draperie, naiba știe de unde a apărut, că n-o remarcasem. Au rămas doar două facle, de-o parte și de alta a ușii prin care-am intrat eu. Facle care s-au aprins acum, cred; nici de astea nu știam că există.

Făptura mascată pare tânără, suplă. Înaintează însă cu același pas „de scenă” spre noi, dar pe mine parcă mă vizează. Drace, cine să fie? Și ce-o vrea să facă dumneaei cu săbiuța aia pe care-o ține într-o poziție... văzută probabil prin vreun film.

Șapca din mâna mea ...e singura „armă de apărare”. Cam slăbuță. Prost e că...*cu ochii mei e ceva...* Ceața... Simt cum mi se împăienjenesc ochii, aud tot „ca prin vată” ceva ce pare să fie un răpăit... de tobe sau...Sau de armă automată? Zgomotul vine de undeva din afară. Dar pare să fi fost auzit și de ceilalți.

Vine „cavaleria salvatoare”? Aș! În orice film care se respectă, cavaleria vine abia când totul s-a cam isprăvit, când eroul „i-a bumbăcit” deja pe toți răii, salvându-și viața și ...onoarea iubitei! Ba, uneori, și planeta. Asta-i în filme. În realitate, ascultați-mă pe mine, cavaleria nu vine niciodată. Și, poftim, „fecioara asta războinică” – luciferică poate ar fi mai bine zis, că masca ei e cu coarne – înaintează încă, e acum la trei pași de mine. Mă pregătesc pentru o eschivă, când... Răpăitul se-aude aproape, foarte aproape acum, fătuca cu săbiuța a încremenit, scrutându-mă din spatele mășcuței ei.

Alt răpăit mai puternic, ce mă face să văd însă și mai prost, totul pare să se întunece în jur și... Răpăitul se transformă într-un...mârâit bine cunoscut. Telefonul de pe noptieră!

Doamne, sunt în patul meu de acasă. Deschid ochii, mă ridic într-o rână, privesc buimăcit.

E dimineată. Ba, aș spune, e zi în toată puterea cuvântului. O zi cu soare. Nici urmă de ceață. Iar ochii mei, minunații mei ochi mă ajută să citesc, la trei metri, titlurile de pe cotoarele cărților de pe raftul din față. *Am visat, deci?!*

Nu am visat niciodată un vis atât de lung. Nu cred în vise; de regulă, nu mi le amintesc; ori le uit foarte curând. Visul ăsta însă...

Ce știi sigur acum e că sunt în ultima zi de concediu. Un concediu în care *am primit ordin să plec*. „Restructurat” însă... nu știu să fiu. Să fi fost *un vis prevestitor*, cum zic unii că au? Ridic receptorul.

— Da!

— Cine-i, dom'ne, fiara care te-a ostenit în așa hal?! Că sun la tine de trei minute! aud vocea indignată a Liliane. Cine-i lângă tine?

— Nimeni.

— Ei aș! Sau... Așa rău ai ajuns?

— Și mai rău! mormăi eu morocănos.

— Hait! Cu ce te-ai pricopsit? se sperie Liliana.

— A, nu! Am dus o viață de călugăr în concediul ăsta.

— Aoleu! De călugăr?! Vrei să intri în Europa?

— Nu. Las' că-ți povestesc. Deocamdată află... că m-ai salvat... Cred... de la un sacrificiu ritual.

— Cee? Eu!? ...A! Visai că...

— Ia spune, Lil, se fac restructurări cumva?

— Nu restructurări, se fac reorganizări. De unde știi, dom'ne? Că zvonul abia ieri a apărut și te-am căutat toți...

Reorganizări deci. O fi vreo diferență?

— Am fost plecat din București. Am să trec azi pe acolo.

— Păi, ar fi chiar bine să treci. Repede, că-i vorba și să ne mutăm! mă informează Liliana.

— ...Unde să ne mutăm?

— Cine știe unde?! Care-ncotro. E iarăși posibil să ne dizolve echipa. Așa că vino cât mai rapid! încheie Lil și închide.

Mă întind în pat. Pun mâinile sub cap, privesc tavanul și...*meditez la zădărnici!*

„Echipa” asta mi-o făcusem neoficial. Cu acordul tacit al șefului nostru drag și scump, eram conducătorul (neremunerat ca atare) al unei mici grupe de polițiști buni. Tineri mai toți și – sper – nemânjiți încă.

Liliana Manea e piesa cea mai importantă. Un drac cu fustă. Isteață, eficientă, obraznică. Odată își permisesese „impertinenta” de Lil să contrazică pe unul din (nenumărații) secretari de stat pe care-i avusese – și-i tot schimbase – ministerul. „Ba așa-i cum zic eu, că asta-i o chestiune de gramatică! Și ar trebui să știți!” trântise atunci Lil enervată. Din spatele biroului masiv, secretarul privise furios la locotenteasa asta care-i adusese raportul cerut de el. Rezolvase scurt diferendul cu obraznicătura, ordonându-i să iasă imediat din

cabinet. Mă chemase pe mine; dar asta după o jumătate de ceas, în care se vede că „se documentase”. Începuse prin a mă întreba ce-i între mine și „nerușinata aia”. Eh, nu era primul curios! Vorbise, evident, cu șeful meu mai înainte. Și, evident, șeful „mă încondeiase” și pe mine.

— Relații strict profesionale; Liliana Manea e măritată; nu-i „nerușinată”, ci un ofițer foarte bun.

— Dar aud că vă tutuiți. Greșesc? Îți spune Dan, nu?

— Sunt momente în care formulele de politețe mai sunt și sărite. Iar noi ne cunoaștem cam de mult.

— Aha! Cam de mult? torsese ca o mătă secretarul.

— În urmă cu niște ani, am angajat-o ca dactilografă.

— Îhî! zâmbise el edificat. Pe timpul când dumneata aud că erai șef de serviciu. „Cel mai tânăr șef de serviciu din minister”, nu? Mă rog! Dar de ce ea?

— A ieșit prima dintr-un lot de nouă candidate. Știa să bată la mașină impecabil și știa gramatică. Știe și-acum! Încercasem eu să readuc discuția la punctul nevralgic.

— Și tot dumneata ai trimis-o la școală! Ai făcut-o locotenent!

Fusese – poate – o greșeală. Nu știu nici până azi dacă Lil era mai fericită ca ofițer de poliție. Bătaie de cap avea de trei ori mai multă, sigur. Și mai multe nopți nedormite! Și certuri cu bărbat-su, ofițer de poliție la economic, mai mult plecat din București, care, când ajungea și el acasă, după două sau trei săptămâni de hoinăreală prin cine știe ce orașe, o găsea pe nevastă-sa prinsă în vreo drăguță de cercetare, ce ne ținea uneori nedormiți zile și nopți la rând.

— Am trimis-o la cererea ei; întemeiată. Ne ajutase și ca dactilografă deseori; găsind, prin dosare vechi, „noutăți” care ne scăpasera. Școala a terminat-o cu brio, e în continuare o polițistă cu fler, care nu pleacă să caute, ci să găsească. Și găsește, întotdeauna.

— „Nu să caute, ci să găsească”? digerase greu nuanța secretarului. Așa, da? Dumneata îi permiți deci să fie obraznică?

— Numai atunci când are dreptate. În cazurile acelea, mi se pare o calitate. În echipă o apreciem toți, deși ne-o mai trânteste și nouă, uneori ...neprotocolar.

— În „echipă”, da?! își mijise ochii secretarul de stat. „Echipa” asta care... Păreți nedespărțiți. *De ce oare?*

Ridicasem din umeri, ignorând insinuarea. Știam ce bănuia.

— Că suntem buni!

— Zău?! Deci „și modest”, pe deasupra!

— 73 la sută din cazurile rezolvate de întregul serviciu sunt ale echipei noastre. Asta e media în ultimii ani, puteți verifica.

— Cât ai spus?! 73 la sută?!

— Au fost semestre în care am ajuns și la 80. Asta, probabil, nu v-a spus șeful meu.

Rămăsese mască. Câteva clipe. Dar își revenise, începuse să strige:

— Asta nu-nseamnă că locotenent Manea are voie să-mi vorbească *mie* așa! *Mie*?! O fi fost „după gramatică” cum zice, dar aici e vorba de disciplină, domnule, deci eu am dreptate și asta trebuie să vă intre la toți în cap!

Acum eu rămăsesem mască. Pricepusem cu cine am de-a face. Dar „discuția” nu se opriese aici. Sfârșise prin a-mi promite că ne desființează, că „ne dă afară pe toți”!

Peste trei zile însă plecase el din minister. O plecare grăbită, pe care ziariștii o comentaseră...în fel și chip. Timp de două zile. Apoi uitaseră. Într-o țară în care parlamentari și miniștri, lideri de partide și primari se acuzau reciproc, pe toate posturile de televiziune și în ziare, de luări de mită în valoare de milioane de dolari, de colaborare cu servicii de

spionaj străine, în țara unde toți recunoșteau că „există corupție de sus până jos”, dar nu se vârstăse-n pușcărie decât niște nemernici de mâna a șaptesprezecea, pe cine mai interesa *adevăratul motiv* pentru care fusese „eliberat din funcție” un secretar de stat? În lumea polițiștilor se comentase însă mai mult. Lil venise la mine după vreo patru zile de la plecarea secretarului de stat și se vedea că era „doldora de informații”. Începuse să-mi spună, dar tăiasem scurt: ”Nu mă interesează!”

— Cum dracu să nu te intereseze, dom’ne?! Îi sărise muștarul Lilianeii. Păi, ăsta ne-a vorbit la bilanțul anual, luna trecută, de „cinste și corectitudine!” De „moralul” pe care să-l avem! Cum ...așa și pe dincolo să avem „moralul ridicat”?! Eu acum, când am să văd, la alt bilanț, pe unul, spunând ceva de cinste și corectitudine, am să am impresia că-l văd și-l aud pe-ăsta! Și-am să mă întreb de „cel nou”, mâine-poimâine ...ce-am să aflui?

— Ia întreabă-te tu mai bine unde-s borfașii „Ghiară” și „Zbânghiu”! încheiasem eu discuția.

În vreme ce mă bărbieresc și fac un duș, îmi tot zbârnâie prin cap ce mi-a spus Liliana mai adineauri. Reorganizare! Și pericolul de-a ne desființa echipa din nou. Chestia asta cu desființatul echipei o clocea șeful nostru de mult. Era un mod „de-a ne arăta pisica”. Că ne obișnuisem într-adevăr, cei vreo cinci oameni care eram în echipa asta, să lucrăm împreună. Și știa. Știa însă și că rezolvasem multe cazuri dificile împreună, îi plăcea să relateze șeful, în fața ziaristilor, rezultatele „obținute de serviciul lui”. Serviciu în care tolera și câțiva trântori – oamenii lui de încredere – și alți polițiști slabi, „buni să-i trimiți după potcoave de cai morți”, cum zicea, cu limba ei ascuțită, Liliana.

Ce reorganizare să fie? Și visul cum de picase tocmai...?

Avusesem cândva o discuție cu doctorul Tomescu, un chirurg care mă reparase frumos, după o tăietură de cuțit urâtă. Tomescu îmi spusese ceva despre „fragmentele de realitate ce ne preocupă în stare de veghe; și care pot fi amalgamate în vis, uneori în mod aberant, chiar straniu”. Până la un punct, ce mi-a spus atunci se potrivește cu acest vis ciudat al meu. Știu câțiva polițiști buni care se treziseră „pe liber”, deși își făcuseră bine meseria. Cu numai câțiva ani în urmă, cercetasem moartea unui fost excelent polițist, Iosif Szabo.

Fusese o poveste lungă și încâlcită. Iosif Szabo sau Ioșca, el ne zisese să-i zicem așa, fusese ucis într-un lift. După ce, mai înainte, niște conaționali ai lui căutaseră să-l racoleze la activități de trafic clandestin. Îi răpiseră, în scop de șantaj, apoi îi violaseră și ucisuseră fata. Ai de-ar fi trebuit să rezolve cazul „o balmăjeau”. Ioșca încercase să rezolve singur situația. Greșise. Fusese dat afară, se apucase de băutură. Se încăpățănase să-i găsească și pedepsească pe asasini. Reușise. Dar alții îl dibuiseră și îl lichidaseră și pe el. „Lupii singuratici” n-au șanse în jocul ăsta care se cheamă „de-a hoții și vardiștii”. Chiar dacă, pentru scurt timp, izbutesc să dea mari bătăi de cap și infractorilor și poliției; că *știu foarte multe*. Alți polițiști buni și foarte buni, oameni care vâ râseră după gratii ucigași, traficanți, fuseseră pensionați înainte de vreme. Își duceau zilele, vai și-amar, cu pensii penibile, dar amenințați încă și-acum, ei ori familiile, de foști condamnați ieșiți înainte de termen, ori de rude ale condamnaților.

Sigur că erau și altfel de cazuri. Știam și polițiști care-și pregătiseră plecarea din minister din timp. „Făcuseră unele mici servicii” unor hoți, motiv pentru care, când fuseseră dați afară, se angajaseră la...diverse firme particulare. Unii „la pază”, alții ca „oameni de paie”, în afaceri „la limita legii”. Vorbisem cu vreo doi. Erau slugi plecate, de fapt. Îi angajaseră și o duceau

bine, față de alții; dar asta pentru că „nu mișcau în front”. Că-i aveau la mână borfașii.

Zbârnâitul telefonului mă scoate din baie pe jumătate ud.

— Domnu Vasiliu? aud mai mult o șoaptă grăbită.

— Da.

— Silviu sunt. Aș vrea să treceți azi pe la noi.

— Trec, în mod sigur. Că am nevoie de mașină.

— Mașina... În sfârșit. Dacă veniți într-o oră, e bine.

— În regulă, spun. Vin într-o oră.

Și închid. Silviu Găian îl cheamă, lucrează la un atelier de reparații auto. Avea destule hibe vechi mașina mea; așa că o lăsasem la ei „pentru reparații complexe”, în urmă cu două săptămâni, când plecasem din București. Tare mă tem că n-au isprăvit reparațiile. Și, după tonul lui, bine-ar fi să fie doar atât. Ce-o mai fi?

O fi înviat Ghiță Caraivan?! *Ca-n vis?* Că pe Silviu Găian îl cunoscusem pe post de samurai. Gătit în costum tradițional și cu două săbii la brâu. Costumul japonez era o făcătură. Săbiile erau autentice, aflasem asta după ce terminasem descinderea la un restaurant „cu specific oriental”, proprietatea lui Ghiță Caraivan.

Fusese o adevărată bătălie acolo, păcat că nu putuse s-o filmeze nimeni. Sărbătoreau victoria niște ucigași, tineri, atrași la o școală de arte marțiale, de un anume Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan. Fiul ăsta, școlit în comandouri străine, ucigaș specializat și căutat de vreo șapte poliții, unele și de prin Africa, îi învăța realmente să ucidă, pe puștii nenorociți, dintre care unul era fiu de judecător! Îi arestasem cu greu. Că se lăsase cu o pârială strașnică de arme automate – ale lor, evident – răniseră trei polițiști. Pe Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan, fusesem nevoit să-l împușc eu. Mortal.

După asta, aflasem că Ghiță îmi hotărâse moartea. De-aici încolo însă...nu mai știu exact ce se întâmplase. Când aflasem unde era bârlogul secret al lui Ghiță și descinsesem cu echipa acolo, găsisem pregătirile de plecare făcute. Multe hârtii arse, valută și bijuterii de mare valoare dispuse în valijoare. Ghiță însă nicăieri. Aflasem că fusese chemat la telefon de cineva, de-o femeie și...dus fusese. *Nimeni nu-l mai văzuse de atunci.* Îl căutasem în țară, îl căutasem și prin Interpol. Nimic. Nici o urmă. Telefonul bâzâie din nou.

— Da!

— Bonjur, mon capitaine! aud glasul sprintar al Wandei.

— Bonjur, contesă.

— Bine ai venit din concediu! Când ne vedem?

— Peste o oră și jumătate?

— Perfect, mon capitaine! zice Wanda și închide.

Constat că e prima care-mi spune un „bun venit!” Și că a rămas concisă. Wanda nu vorbește niciodată „nimic în plus” la telefon. Se crede „permanent ascultată”. O fi puțin paranoică?

Wandei nu-i pasă că nu mai sunt acum căpitan, ca pe vremea când ne cunoscusem. Important mi se pare că Wanda îmi dă informații de primă mână. Că are o minte „brici”. Și știe să afle, cu real talent, multe, de la persoane foarte importante; și cu „antene”, unii cu „antene” în medii...ciudat de diverse.

Deschid fereastra camerei, să simt cam cum e vremea. Aud de jos, din stradă, un fel de urlet:

— Mamăăă!

Ce să fie asta? A, e un puști din blocul nostru, bloc cu zece etaje, un puști cu un fel de rucsac agățat de umăr. Repetă apelativul de vreo trei ori, tot mai îndârjit. Când, în sfârșit, o mămică îi răspunde, aflu și motivul pentru care puștiul nu putea să plece la școală. Își uitase pachetul de țigări și bricheta. Urmează vocea măicuței:

— Să cobor eu să ți le aduc?

— Ei, na! Aruncă-le, că-s grăbit! hotărăște puștiul.

Mămica se execută. Eu mă uit la ceas. E nouă și jumătate. Ce program școlar o avea micuțul?

Mănânc un pachet de biscuiți, luați, ieri, din gară. Timp în care mă-mbrac, și o pornesc plin de entuziasm, să aflu... ce-mi rezervă viitorul.

Îmi vin iarăși în minte Silviu și fiul judecătorului. Judecător care avea și o nevastă. Unicul lor fiu fusese antrenat inițial în acea „școală particulară de arte marțiale”, de către acel Barbu. După aia, Barbu începuse cu ei un fel de îndoctrinare. Practic, le inocula ideea că „e simplu și necesar să ucizi”. Că „trebuie să fii un supraviețuitor”! Fiul judecătorului – și Silviu Găian, la care merg acum, să-mi iau „Dacia” – nu uciseseră cu mâinile lor încă. Dar știau de niște omucideri săvârșite de ceilalți, de ședințele acelea de „călire psihică” și de altele. Nu spusese nimic, decât în anchetă, după ce-l lichidasem pe Barbu și-i reținusem pe „locotenenții” lui. Ei, și dacă tot apăruseră intervenții – nenumărate – pentru fiul judecătorului... făcusem și eu raportul, absolut corect altminteri, subliniind că fuseseră niște tineri debusolați, atrași, – *dar și terorizați* – de Barbu. Nimic neadevărat. În permanență puseseam însă numele lui Silviu Găian alături de cel al fiului judecătorului.

Silviu Găian nu-mi era informator, cum, de fapt, nu-mi e nici azi. La descinderea aia îl văzusem prima dată în viață, în straiile japoneze și cu „săbiuțele” la brâu. Silviu chiar era însă dintr-o familie nenorocită, cu o educație vai și-amar. Despre fiul judecătorului nu se putea spune asta. Așa că...scăpase și Silviu Găian, primind o condamnare cu suspendare de pedeapsă. Mă căutase după proces, să-mi mulțumească. Îl sfătuisem să rupă complet cu cei de la școala particulară de arte marțiale, îi dădusem un număr de telefon. Îl regăsisem în urmă cu două

săptămâni la atelierul de reparații. Se făcuse că nu mă cunoaște. Înțelesesem. Dar – întâmplător sau nu? – patronul îl chemase pe Silviu și-i dăduse dispoziție lui să-mi repare „Dacia”.

Îl văd acum pe Silviu făcându-și de lucru chiar la intrarea în curtea mare, plină de „bolizi” mai noi ori mai vechi. Mă întâmpină cu un:

— Trăiți, dom’ Vasiliu, mașina nu-i gata.

— Cum, mă, nu-i gata, nu ți-am spus că am nevoie de ea azi?! explodez eu, brusc enervat ca orice șofer condamnat să rămână pedestru încă o zi.

— Strigați mai tare, certați-mă cât puteți, că am să vă spun multe! șoptește Silviu cu ochii-n pământ.

Înțeleg „schema” și continui să vociferez tot mai furios – nici nu mi-e greu să joc acest rol – timp în care Silviu strecoară:

— Ieri dimineață mi-a arătat o poză de-a dumneavoastră un tip pletos, îmbrăcat în negru. Am încercat să fac pe prostul, dar, la urmă, am recunoscut. Că mă verificau, să știți! Am văzut pe mâna lui stângă un tatuaj. O zvastică în cerc. Am mai văzut tatuajul ăsta la Barbu!

— Unde-i patronul? Unde e patronul, cu el vreau să vorbesc!

— Mașina e gata, dar mi-au zis să vă spun că nu-i! Da’ s-o luați azi de-aici, că-i bucluc mare.

— N-au să simtă că mi-ai spus ceva? șoptesc eu.

— Faceți pe supăratul! De reparat e reparată complet. Dar nu garantez că va fi așa până mâine. Că...am aflat multe aici. Pletosul în negru e meșter la „aranjat” mașini.

— Nu, draguțule, nu! Eu cu patronul vreau să vorbesc! Țip cât pot mai tare și înaintez prin curtea mare spre „birouri”.

Silviu vine cu un aer pleoștit după mine. Din spatele unor autoturisme „în lucru” văd câteva capete care urmăresc

scena, cu zâmbete batjocoritoare. Silviu mai apucă să-mi strecoare:

— V-au pus gând rău, domnu' Vasiliu, ascultați ce vă spun! Și...*vă vinde cineva care vă e apropiat*, să știți! Cum naiba se poate asta?! *Și la dumneavoastră, acolo?!*

Eu o țin pe-a mea, cu patronul, pe care, când îl găsesc...am impresia c-am dat nas în nas cu Jan-„Chelu”. E la fel de gras și de chel, dar ceva mai înalt ca Jan. Și fără mustață. Se scuza mieros, c-au avut tot felul de „urgente”, se arată gata să-mi pună la dispoziție o altă mașină, până mâine.

— O iau pe-a mea, acum, așa cum e! stabilesc eu, pe ton fără drept de apel. S-a reparat ceva la ea *sau nu?*

Schimb de priviri patron-Silviu, după care patronul mă anunță că reparațiile s-au făcut, dar trebuie schimbate și bujiile, că el nu poate lăsa să plece din atelierul lui o mașină „care să nu fie în perfectă stare”. Că ar vrea și pe viitor să vin la atelierul lui...

Urmează alt circ, închei cu:

— Să vă țineți de cuvânt altădată! Și pornesc spre mașina mea, pe care am zărit-o, în același loc în care am lăsat-o. Scot banii negociați anterior, și pretind: Vreau chitanță! Și cheile!

Silviu îmi dă cheile, eu plec și... Verific cât pot de atent bătrâna mea „Dacie”, sub privirile și zâmbetele altor meșteri, pe care parcă-i aud zicând: ”Ce gură face gagiul, pentru așa o gioarsă!” Când Silviu vine cu chitanța, fiind cu motorul pornit, apuc să-i șoptesc:

— Dă-mi un telefon, azi sau mâine!

— Nu, dom' Vasiliu. Mai mult nu pot, vă jur.

— Dă-mi neapărat telefon! închei și traversez curtea, ies în stradă, rulez prudent, întrebându-mă dacă... *Paranoia o fi molipsitoare?*

O zvastică în cerc? Eh! Totul putea fi o prostie. Cine știe câți nebuni n-or fi având asemenea tatuaje?! Dar Barbu avea. Remarcasem și eu acel tatuaj când îl văzusem ultima dată pe Barbu... la morgă.

★

★ ★

Nuță Nițache se privi în oglinda mare, lunguiată, din holul de intrare al vilei. Își netezi cu grijă reverele. Îți potriveai mai bine nodul cravatei. Apucă apoi geanta diplomat în care se aflau toate bijuteriile doamnei și un teanc de bancnote – nenumărate încă – de-o sută de dolari. Eh, dom' profesor ăsta – universitar, de! – se pricopsise binișor în ultimul timp, merita jumulit un pic! Nuță se întoarse spre ușa care dădea în sufragerie, chemă șoptit:

— Gică! Ce faci, mă, acolo, nu vii?

— Gata, nea Nuță, am venit! anunță Gică și apărui într-adevăr, dar în mână cu o sacoșă de piață – luată, se vede, de prin bucătărie – în care înghesuisese ceva.

— Mă tâmpitul! Începu să se enerveze Nuță. Avem bijuurile și verzișorii. În valiza aia ai argintăria. Nu ți-am spus eu, mă, că atunci când ieși din vreun conac, trebuie să fii *elegant*, mă? Elegant, auzi? Dacă te vede vecinii, să zică „uite, au venit la hoțul ăla de decan niște studenți, ori colegi!” Ochelarii unde-ți sunt?

— Aici! Îi pun, promise Gică.

— Da'n sacoșa aia cocoșată ce-ai?

— Fructiera de argint..

— Pune-o, tolomache, la loc! Că nu-i argint. Ce mai ai?

— Și... și ascuțitoarea de creioane.

Maica mă-si de viață! Că ajunsese el să lucreze cu ageamii de-ăștia, ca Gică! Auzi ce dobitoc! Găsiseră pe biroul lui dom' profesor o sculă veche de tot. Un fel de cutie de metal, aproape cât o râșniță de cafea. Vârai un creion pe sus, învârteai o rotiță cu manivelă și... *ascuțea creioane!* Asta descoperise Gică. Descoperise pentru că era un creion înfipt în mașinărie. Altfel nici nu-ți dădea prin cap la ce folosește. Marea găselniță de-acu vreo sută de ani! Pe Gică îl vrăjise.

— Îmi place nea Nuță, zău!

— Mă tândălache, mă! Câte plaivaze tociși tu, mă, pâ-n-acu? Și câte ai să mai tocești în viață?

— E frumoasă, nea Nuță! obiectă Gică.

— Să te-narci, pentru sărăciile alea, c-o sacoșă în plus? De ce să nu ieșim noi din vilă ca niște domni, mă? De ce cu sacoșa aia-n mână!? Mă, borfașule!

— Gata, nea Nuță! Las sacoșa! Las și fructiera, dacă zici matale, dar... Dar pe asta... o vâr aici! hotărî Gică și se descheie repede la cămașă, vârî ascuțitoarea sub ea, direct pe piele, își încheie nasturii, trase fermoarul vindiăcului, anunță: O să fiu și eu un student mai ...de barosan. Ce, nu se poate?!

— Ptiu, fir-ai tu de tăntălău! Aranjează-ți fularul!... Pune-ți ochelarii! Să ai și tu un aer mai de telectual!... Ia și valiza, mă!... Hai!

Ieșiră din vilă, porniră, unul lângă altul, spre poartă.

— Fă și tu conversație! Pentru vecinii care se uită probabil la noi! Și *nu grăbi pasul!* Mergi liniștit ca un belferache! Hai, zi și tu ceva, mocoflendere!

— Ce să zic, nea Nuță? Vecinii... Păi, ei n-or ști că dom' profesor e în concediu?

— Or ști! acceptă Nuță. Dar pot ei să știe că nu s-a întors aseară? Că poate are niște examene, cu studenții! Fii atent și după ce ieșim pe poartă! N-o iei la picior spre mașină! Și închizi

poarta binișor, n-o trântești! Cu grijă! repetă Nuță și...încrămeni.

Abia ieșiseră pe poartă, Gică se moșmondea s-o închidă binișor, când...

O cacarisiseră! Asta era. Doi tipi, unul din dreapta, altul din stânga, veneau pe strada asta pustie, unul îl înșfăcase deja pe Gică de braț. Nuță dădu să scape geanta diplomat și s-o tulsească, dar celălalt caraliu îi aținu calea, zâmbăreț:

— Nă, nă, nă, Nițache! Nu ține.

Și chiar nu ținea. Că era mai tânăr decât el. Avea și picioare mai lungi. Și ochi de curcan rău. Și-i mai știa și numele! Cine turnase? El unul nu vorbise cu nimeni. Tontul de Gică zisese cuiva, probabil...Că ăștia doi îi așteptaseră. Îi culeseră acum... ca pe două pere coapte... numai bune de vârat în coș.

★

★ ★

Jan-„Chelu” se învârtea prin mărețul său „cabinet de lucru” ca un gândac în borcan. De ieri încă îl chinuia o amărăță de măsea. Îi umflase falca. N-avusese în viața lui necazuri cu măselele. Neam de neamul lui nu avusese. Și-acum, uite, beleaua asta îi mai trebuia, după toate celelalte! Că mai erau!

Aflase în dimineața asta că *dispăruse* „Ochelarista”!

După ce-i fugise Robert – cu „laptop” cu tot, cu informații „confidențiale” păcătos de prețioase – Jan *jurase* că nu va mai îngădui în afacerile lui nici calculatoare, nici nemernici de-ăștia de „calculatori electronici”! Contabilii lui totuși, ba și scârbele de avocați o ținuseră una și bună, că nu se poate lipsi de un computer modern! Că erau multe de „monitorizat”! Cheltuielile și beneficiile restaurantelor,

cazinoului, barurilor, hotelurilor, sume ce trebuiau virate, altele care trebuiau „spălate”, conturi prin diferite bănci, dobânzi și paștele mamei lor de hoți și hoții moderne, ziceau că legea te obligă să ai programe informatice de contabilitate! *Îi făcuseră capul mare!* Fiu-su mai întâi, Guțu. „Nu se mai poate, tăticu, nu mai merge schema, fără o sculă bună! La un imperiu financiar cum ai tu acum, nu se poate să ne lipsim de ea!”

Chestia cu „imperiu financiar” îi cam plăcea. Suna frumos! Uite, făcuse el, Jan-“Chelu” – pe care-l crezuseră mulți „un nespălat”, mărunț și burtos, un neisprăvit, veșnic plin de încurcături cu poliția, de daraveli cu creditorii – da, el *ridicase un imperiu financiar!* Că se speria uneori, când vedea ce bani „se mișcau” prin imperiul ăsta. „Tăticu, ai de prin băncile străine nici nu discută cu noi, dacă nu avem un ordinator!” Eh, și fir-ar mă-sa lui a dracului de copil, că îl convinsese până la urmă! Mai ales după ce un bazabuzduc de-al lui îl dibuise pe Robert la o curviștină din Marsilia; și-i tăiasе gâtul. Angajase deci, după multe discuții „o operatoare calificată”. Tipa lucrase cândva la o bancă, lucrase și pentru „Maraton”. Apoi, iar la o bancă. Mă rog, de experiență dispunea tipa, Mia Lăscuț o chema – nu-i puteai spune vârsta, că avea aspect de fată bătrână conservată –, toți o știau de „Ochelarista”. Ea hotărâse ce computer „de ultim tip” să cumpere, ce „laptopuri” și o mulțime de alte prostii cu care... se modernizaseră tare de tot.

Chestia cu Mia era încurcată și din alte motive. Că ar fi trebuit „să vireze un cont” azi. Era o afacere mare, cu „Lordul” sau cu „Ducele”.

„Ducele” ăsta lucrase cândva cu „Maraton” Dar pe șestache; nu-l aflaseră caralii, când dăduseră peste cap gașca lui „Maraton”. „Ducele” făcea afaceri cu droguri la scară mare. Legături cu traficanți, cu vameși, controla în bună măsură piața. Acum îi promisese un transport baban de heroină. Transport pe

care oamenii „Lordului”, alt traficant, ar fi trebuit să-l livreze unor rusnaci. „Ducele” plănuise în detaliu afacerea. Cumpărase pe doi din oamenii „Lordului”, care urmau să se lase prădați. Toate bune ca plan, șustele pregătite. Numai că... își vârâse dracu coada. Cineva îi vânduse. Că poterașii îi luaseră în vizor pe ăia doi cu transportul. Oamenii „Lordului” mirosiseră „coada”, îi fentaseră pe curcani, se dăduseră după aia la fund. „Lordul” și ai lui pretindeau că au marfa. „Bine dosită”. Dar, prevăzător, „Lordul” cerea jumătate de sumă înainte. Că, zicea „Lordul”, dacă n-o mai dă rușilor, vrea garanții. Jumătatea aia de sumă ar fi trebuit virată în dimineața asta, într-un cont, *ca să meargă afacerea*. Că dilerii așteptau încă de alaltăieri. Îl puteau lua pe el, Jan, de neserios; găseau alte surse și... nu era bine.

Unde mă-sa o fi fost acum putoarea de Mia? Unde dispăruse și Fane? Că el, Jan, îl trimisese pe Fane să pună pe jar toate găștile pe care le aveau, să întrebe oamenii lor din poliție, să afle pe orice cale, *unde dispăruse „Ochelarista”*.

Nu cumva se întorsese „Cronometru” din conced?! Că ăla era în stare, cu ai lui, să nu spună nimic nimănui și s-o grăjbească pe Mia, s-o ia la întrebări... Și ăla ar fi știut să întrebe; *și să afle*. Mai ales că avea toanta, putoarea dracului, și „laptopul” cu ea! *De ce mă-sa îi trebuise „laptopul”, să-l ia, peste noapte, la ea în apartament?*

Jan mai luă un gât de „algotcalmin” din sticloanța de pe biroul plin cu telefoane. Trase cu coada ochiului spre ușa care se deschisese încetitor. Pe ușă se prelinse însă nu Fane, ci Mițu, al treilea fiu. Care... își scoase din buzunar un „celular” ce... chirăise pe limba lui. Când isprăvi de vorbit, se întoarce spre el și se apropie șovăitor, începu cu un aer nedumerit:

— Ce facem, șefu? Că băieții mă-ntreabă. Nu mai au iarbă, nu mai au zăpadă, nu mai au nimic. Pierd ei, pierdem și noi. Eu ți-am spus că era mai bine...

— Auzi, mă?! se supără Jan. Întâi învață să închizi ușa în urma ta! Marș de-o-nchide!

Mițu se întoarce, închise ușa bombănind ceva.

— Și să nu bombăni când ești în fața mea, că te scutesc de niște dureri de măsele, auzi?! Și nu-mi zice „șefu”, că sunt tac-tu, pricepi?! Să-nchizi „spionul” ăla când vii la mine, că știu eu... mai multe despre ele. Închide-l... „Celularul”! ...Așa! Și să nu mă-nveți tu „ce-i mai bine!” Că, până una alta, eu îți plătesc datoriile de le faci, ca o vacă-ncălțată, la ruletă! „Băieților tăi” dă-le ceva din fondul de rezervă! Și-acum marș afară, că n-am timp de tine!

— Da’ explică-mi și mie, începui Mițu, Jan se repezi însă la el, i se propti în față.

— Ce-ai zis, mă? Să-ți explic ție ce-am zis?!

Și jap! O carabă care-l aruncă pe micuțul pe covor.

— Mai ai să mă-ntrebi ceva? se interesă Jan.

— ...Nu, ticu, nu. Am plecat, făcu zăpăcit Mițu, se adună de pe jos și ieși.

Se auzi însă un ciocănit discret în ușa cealaltă. Apăru Fane-„Speriatu”, cu o mutră parcă opărită.

— Ce-i? Nu mă fierbe, zi-i repede! Unde-i Mia?

— Mă sună acușica, șefu. Cică a fost răpită.

— Răpită?! Sper că nu de caschetari!

— Nu, șefu. Zice că-i totul O.K.!

— O.K.?!

— Nu mi-a spus mai multe, da’ a zis că vine curând, c-o aduc ăia de-o confiscară, cu mașina.

— Ai pus oameni afară, să vedem cu ce mașină?

— Am pus.

— „Laptopul” i l-au oprit?

— Nu... nu cred, șefu, că... dac-a zis că-i O.K.!

— Mai e ceva, așa-i? Văd după mutra ta.

— Mai e, oftă Fane. „Lordul”. Îmi dădu telefon adineauri.

— Vrea banii?! mârâi Jan.

— Nu. N-a zis de bani. Mi-e că...a rămas fără marfă.

— Ai?!...Cum? „Lordul”, mă? I-o umflă „Ducele”?

— Nu mi-a spus. A zis doar că „se amână livrarea cu câteva zile”. Da’ mai am eu o iscoadă. Transportul ăla de 200 ocale, știi? Se pare...că-l pierdură. Și „Lordul” și „Ducele”. Nu mai știe niciunul pe unde-o fi.

— Cum, mă?!... Cum îl pierdură?

— A fost cu lucrătură, șefu! șopti Fane. Mișcarea cu garajul a fost faină, i-au plimbat pe poterași frumos. Dar, când au vrut să scoată mașina ailaltă, a cu marfa, din garaj... ia-o de unde nu-i !

— Cum „Ia-o de unde nu-i”, mă? S-a topit, așa?! O mașină cu 200 kile de heroină?

— Asta nu știe nici omul meu, mărturisi Fane. Nici caschetarii din Pitești nu știu, că altfel, s-ar fi dat ei rotunzi pe toate posturile de Ti-vi, nu?

— Și nu s-au dat? Nici ăi de „s-au plimbat” prin Moldova? Cine-a urmărit mașina fantomă?

— Vezi de treabă, șefu! Știm cine a fost acolo, „în urmărire”! Șeful lui „Cronometru”! râse încântat Fane.

— A! Bine! oftă ușurat Jan. Dar-ar Dumnezeu și Maica Precista numai polițai ca ăla să ne urmărească și pe noi! Că pe-ăla...nici n-ai de ce să-l cumperi!

Unul din telefoanele de pe biroul lui Jan piui slab. Jan smulse receptorul, ascultă, mormăi un „bine”, închise.

— A apărut Mia! anunță el. Dar au trimis-o cu un taxi, ai dracu’ hoți. De „Cronometru” știi ceva?

— Apăru. De mâine se duce să-și semneze condica.

— Ptiu! făcu Jan. Tocmai acu pică! Fane, cu fondul de rezervă – ăla blindat – cum stăm?

— Aăă... prost. Să nu te superi pe mine, șefu! Dar... cum să spun?

— Putoarea de nevastă-mea?! A dat de fondul blindat! ghici Jan.

— Da, șefu. Acușica, mai adineauri aflai și eu, șopti prevenitor Fane. Și aud că... a făcut o afacere.

Jan înjură vreo două minute în șir, învârtindu-se ca turbat prin cameră. Știa „afacerile” nevستی-si. Păguboase toate. *Sau... sau așa pretindea ea.* După care Jan auzi un ciocănit în ușă, o deschise furios, invită:

— Intră, Miuța tatii, ia intră tu și povestește-ne și nouă cum „e O.K.” când ești răpită!

Mia Lăscuț, cu aerul ei de piază rea între două vârste, intră și anunță nervoasă:

— Chiar e O.K.! Nu sunt probleme. Da' dați-mi un coniac!

Fane se repezi s-o servească. Jan privea chiorâș la geanta mare ca o sacoșă a „Ochelaristei”.

— Laptopul îl ai, fă?! se interesă el.

— Da. Sigur.

— Au umblat la el? ți l-au oprit pe-acolo?

— Vai, nu! se indignă Mia. Dacă vă spun că-i totul O.K.! adăugă ea, dădu peste cap paharul oferit de Fane, se instalează într-un fotoliu și anunță:

— Mesajul care urmează e lung și mi s-a precizat că e numai pentru matale.

— Foarte bine, Fane nu-i aici! Ia-o cu începutul! stabili Jan.

— Poate ar fi mai bine... șopti Fane, gata s-o șteargă din cameră, dar Jan decise fără drept de apel:

— Mai toarnă-i unu și stai jos! S-aud, fa!

— Deci totul e O.K., reîncepu Mia.

— Să nu vă mai aud pe niciunul cu O.K.! izbucni deodată Jan. Că de când „sunt toate O.K.” merg afacerile tot mai prost! Zi-i cum a fost! Cum te confiscară, când, cine, câți, unde te-au dus, ce vor?

— A sunat cineva la ușă. Cu 20 de minute înainte de ora la care știam că vine mașina noastră.

— Și-ai deschis? De ce? se zborși Jan.

— Păi, a sunat la fel. De trei ori scurt, o dată lung, iar o dată scurt... ca Fane.

— Aha! făcu Jan, aruncând o privire spre Fane.

— Am deschis, au dat buzna trei zăpăuci pe care nu i-am văzut în viața mea. Unul mi-a spus, altminteri politicos, în engleză, că trebuie să merg cu ei. Că, dacă țiș, mă taie. Și mi-a arătat un cuțit. Am coborât din bloc, am urcat într-o mașină care aștepta în față, un taxi...

— Același cu care te-au adus adineauri?

— Nu. Altul, care ne-a lăsat undeva, la Piața Victoriei, de unde am mers mai departe cu un Mercedes. N-am putut să văd numărul, că au avut ei grijă. Unde anume m-au dus iar nu știu; că m-au legat la ochi. Am mers vreo zece minute. Când mi-au luat batista de la ochi, știu că eram într-o curte interioară. Vilă pe două laturi, gard înalt de verdeață pe alelalte două. M-a luat în primire o tipă care m-a percheziționat. Și m-a dus într-un fel de salon-bibliotecă, unde erau patru bărbați, așezați pe fotolii și, lângă fiecare, câte o gorilă. Tipa care mă adusese mi-a spus, în englezește, să mă așez și eu. M-am așezat. După care gorilele și tipa au ieșit. Au rămas numai cei patru bărbați din fotolii, dintre care l-am recunoscut doar pe domnul Oreanu.

— Care domn Oreanu? „Berbantul”? făcu nedumerit Jan.

— Exact. Soțul lui Zizi Oreanu, preciză Mia. După care, pe-o ușă au intrat un tip și o tipă, alta decât cea care mă percheziționase. Individul la vreo 50 de ani, mărunțel, slăbuț,

decolorat. Ea, 25-30 de ani, brunetă, ne-a anunțat într-o românească aproape impecabilă că va traduce exact ce va spune „domnul Hary”. Că, la sfârșit, putem pune și întrebări.

— Străini, deci? Începu să-și roadă unghiile Jan. Aha! Spune mai departe!

— „Domnul Hary” a început să vorbească, bruneta traducea din engleză, foarte corect, din câte mi-am dat seama. A început prin a ne ruga să-i scuzăm „domnului Hary” această „modalitate neortodoxă de-a ne invita să-i fim oaspeți”!

— Treci peste amănunte! Ce vrea scârba aia, *de fapt*?

— Pe scurt, dacă doriți așa, acel domn Hary a constatat că – în ciuda a ce se afirmă – România este *încă o țară foarte bogată*. Plină de vile și vilizoare noi, cu o puzderie de îmbogățiți, care știe că au conturi mari în băncile străine! Dar care au și neveste. Și fiice. Și iubite. Care au pretenții. Care au deci bijuterii, tablouri, covoare etcetera. Dar care mai pot fi și răpite. Răpirea mea și a celorlalți patru, ni s-a explicat, era „o demonstrație” de cât de ușor pot fi totuși răpiți oameni importanți și păziți în România.

— Gândul nu-i rău! scăpă Fane, dar o privire a lui Jan îl făcu să amuțească. Mia reluă:

— Pentru a se realiza „un război fulger”, urmat de plecarea noastră „spre țări mai calde”, acel domn consideră că avem nevoie de oameni talentați; mulți și „buni cunoscători ai obiceiurilor balcanice”. Trebuie să-i mobilizăm pe cei cunoscuți și aflați în libertate, „să-i strunim, pentru a nu se ține de găinării”, să-i scoatem de prin pușcării pe cei ce merită – de asta a zis că se poate ocupa și el, că știe cum trebuie procedat. După care trebuie să-i instruiem pe toți, pentru a acționa concertat...

— Ce să facă?! nu pricepu Jan.

— Să acționeze adică toți odată, fiecare știind exact ce are de făcut și sub o singură conducere...

— Adică a lui, da? A „domnului Hary”?

— Nu a precizat asta, dar... mă rog. A spus că trebuie organizate din timp locuri sigure de depozitare, căi verificate de scoatere din țară a tablourilor, obiectelor de artă și de cult jefuite. Asta pentru că are în vedere și muzeele mari din țară și bisericile, mănăstirile, „cu ce-au pe-acolo”! Că trebuie să ne asigurăm de fidelitatea unora din firmele de pază și alarmare – domnul Hary amintea că a adus, în acest sens, un mare specialist în deblocarea alarmelor și spargerea seifurilor cu sisteme de protecție.

— Ia spune, de droguri a zis ceva? Ori de arme?

— A zis că trebuie să fim extrem de prudenți în privința asta. Mai bine să renunțăm să ne încurcăm cu asemenea...

— Păi, noi nici nu ne ocupăm de așa ceva! trânti Jan, mai mult ca să vadă reacția Miei, nu fusese el nebun să-i spună fufei tot.

„Ochelarista” păru să nu-l fi auzit, continuă:

— Că nu merită riscată „operațiunea de amploare“, ocupându-ne cu traficul de droguri, de care *se interesează în prezent, prioritar, toate polițiile din lume!*

„Dar cu ce rezultate!?” râse în sinea sa Jan, întrebându-se dacă, *în minutele astea chiar*, „domnul Hary” nu instruia cumva alți reprezentanți ai „lumii subterane”.

— Ați pus și întrebări?

— Da, zise Mia. Domnul Oreau a întrebat ce se întâmplă dacă cineva „nu marșează”. Adică, dacă refuză oferta – ce se întâmplă? Domnul Hary a răspuns că nu e nici o problemă.

— Nu e nici o problemă?! rânji Jan.

— Nu. Că de aceea domnul Hary nu dă încă toate detaliile.

— A! Mai are și „detalii”?! I-auzi!

— Da. Acelea „vor fi expuse numai celor interesați”. Eu am întrebat dacă ni se lasă un timp de gândire...

— Și? Ce-a zis?

— Că, sigur, avem 24 de ore pentru a ne hotărî. Dar că mâine, ar dori să discute „chiar cu liderii”.

— Adică să mă las legat la ochi și dus...?

— Nu, nu, nu! Domnul Hary are să vă invite mâine la un dejun. La un restaurant...nu s-a hotărât asupra restaurantului, dar ne va comunica mâine, telefonic. Le-am lăsat, desigur, numărul meu de telemobil.

— Aha! Bine. Ai și acum telemobilul la tine?

— Da. Sigur. De ce?

Era proastă ori se prefăcea? O cumpăraseră cumva? Jan spuse deci pe un ton blajin:

— Așa. Mă gândeam să nu-l pierzi cumva până mâine, când ne va suna domnul Hary. Bine, draga mea. La bancă nu mai trebuie să mergi azi. Așa că vezi-ți de trebușoarele curente! Dar rămâi pe-aproape, că, poate, o să te rog să-mi mai spui o dată povestea asta care, ai dreptate, *mi se pare O.K.!*

— Prea bine, domnule! zise Mia și ieși din cameră, cu pasul ei de dromader deșălat.

Jan își încreți nasul și făcu un semn. Fane merse la biroul masiv, opri înregistrarea. Pornise casetofonul, tot la un semn discret al lui Jan, când o servise pe „Ochelaristă” cu al doilea pahar de coniac.

— Și-acum, la treabă! începu Jan. Întinde-ți toate antenele! Și află cine-i acest „domn Hary”, unde-și are bârlogul și ce oameni are acolo! Află în ce ape se scaldă Niky-„Berbantul”, transmite-i că aș vrea să beau o bere cu el, azi, aici. Dacă acceptă, îl aduce Duțu, pe șest. Nu rasoli ce ți-am spus să faci, Fane! Că mâine „ai să dejunezi” tu cu „domnul Hary”. Că eu... n-am față comercială, își mângâie falca Jan.

— Eu, șefu?! Nici nu credeam că...

— Nu credeai că „marșăm”, ă?! Nu fi tâmpit, Fane! Asemenea propunere nu se refuză. *Că nu-i bine.* Tu ești destul de cutră, ca să porți o discuție plăcută cu „domnul Hary”. Plăcută și civilizată, Fane, pricepi? Gândește-te să-i duci și un cadou. Așa, în semn de bune intenții. Spui că-i „un obicei balcanic”.

— Și să pun în el...

— Vax! Nu pui nimic, totul curat! Că, doar auziși, are specialist în alarme, coduri, microfoane și chestii de-astea! Pe-ăla, Fane, pe specialistul lor, ar trebui să punem mâna. Și, dacă vor s-o facă pe șefii, domnul Hary și gașca lui... Ia să-i punem la treabă! Zice că poate să scoată oamenii de prin pușcării? Foarte bine. Să mi-l scoată pe „Frumosul”. Să-i vedem, pot? Și mai gândește-te la câțiva care ar merita scoși, oameni de-ai noștri, siguri. Du-te și rezolvă ce ți-am spus! Dar trimite-mi-l pe Luță! Și peste-o oră, pe Mițu.

Zece minute după ce Fane plecase, Jan se găsea tot pe fotoliul lui, cu sticla alături, dar... nici să bea nu mai avea chef. Cineva *voia să pună șaua pe el.* Asta era clar. Niscai străinache întreprinzători, da? Eh, mai încercaseră și alții. Și Nae- „Pocitu” încercase. Și „Seniorul”. Și „Maraton”, ăla încă întors cu „idei mari”, de prin țări dichisite, de! Și mai încercaseră să-l vândă sau să-l îngroape mulți alții. Până acum, *îi îngropase el.* Pe toți. *Până acum.* Acum însă... uite că... începuse să-l doară măselele, să-l mai doară și șalele...

Auzi un ciocănit în ușă, strigă un „intră!”. Intră Luță. Era, ca vârstă, cel de-al doilea fiu al lui, imediat după Guțu. Frate vitreg cu ăilalți, făcut c-o ursăreasă. Dar în Luță asta avea Jan cea mai mare încredere. Era un țigan frumos, o mândrețe de bărbat, numai vână. Isteț și deplin ascultător, nu ca ăilalți.

— Săru' mâna, tătuță!

— Bine veniși! Ia șezi tu jos, că vreau să-ți spun o poveste! Suntem în război, mă! Începu Jan cătrănit. Cu niscai străinache care vor să ne-ncalece.

— Au mai vrut și alții!

— Da, mă, dar ăștia par bine informați, par să aibă și bani mulți. Și ne cumpărară deja... cel puțin un om. Că știau semnalul lui Fane, când suna la ușa „Ochelaristei”, în zilele când o lua Fane de-acasă, dimineața. Semnalul ăla îl știa Fane, Mia și ăi doi „body-garzi”. Fane nu-i tâmpit să mă vândă pentru nimica toată. Nici Mia *nu cred* să mintă prostește. Că putea inventa ea altceva. Așa că ia ocupă-te tu, cu hăndrălăii tăi, de „body-garzii” ăia doi. Vezi care din ei e! Nu cumva să-l linșați. Nu-i lăsați nici urme pe față! Că, cine știe, poate mai avem nevoie de el!

II. SUB SEMNUL BLÂNDEI TERORI

Nu știu dacă am fost influențat – mai mult decât cred – de visul din noaptea trecută ori de scurta discuție purtată cu Silviu. Fapt este că mă verific mai atent ca de obicei, când mă îndrept spre „noul bârlog secret al Wandeii”.

Îmi abandonez mașina într-o parcare și parcurg pe jos ultimele două străzi ale „traseului”. Ajung la noua adresă – cu intrare separată – sun, exact la ora pe care am stabilit-o telefonic. Wanda deschide imediat și mă întâmpină, în haine de stradă obișnuite, de o eleganță discretă. Cred că nu a sosit de mult nici ea. Dar a avut timp să facă două cafeluțe, deși știe că nu prea bea cafea.

— Vei avea nevoie de un mic stimulent, menționează Wanda. Că am multe să-ți povestesc.

— Mulțumesc. Crezi că e necesar într-adevăr să fii chiar atât de concisă în discuțiile telefonice?

— Da. Mai ales de când am intrat în politică.

Na, c-a făcut-o! Mă anunțase mai de mult că are gândul ăsta. O luasem ca pe o glumă.

— Nu mai spune! Și ce faci acum, în politică?

— Păi, tot cam ce-am făcut până acum, mon capitaine. Că doamna Politica asta e o colegă mai veche, după cum știi. Am luat-o de protectoare.

— Ce partid ți-ai ales?

— Are vreo importanță? râde Wanda. Nu te vâri „în intimitatea mea de cetățean liber”, că... n-are chiar *nici o importanță*, îți spun eu. În afară de clienți, mai primesc și...câte „o sarcină de partid”. Îți dai seama cam ce. Când e nevoie să se mai adauge o foaie într-un dosar; să-i faci cunoștință cuiva cu cineva, pentru a fi pozat discret de altcineva; să afli oarece „de interes” pentru partid; în sfârșit, chestii de-astea nevinovate. Că pentru intrigării mai mari, au ei târfe mai experimentate, îți dai seama, eu sunt o biată novice.

— Draga mea, dar știi că – în conformitate cu Constituția și legile țării – telefoanele...

— Hai salut! face Wanda. Eu sunt convinsă că se interceptează telefoanele; mai ales ale oamenilor politici; și că se face asta de când telefoanele! Pe toate meridianele. Iar acum, mai abitur ca niciodată! Despre americani s-a declarat și la televizor! Că au sateliți de spionaj care „monitorizează tot”. Orice convorbire cu fir, dar mai ales fără fir – pe alea le pot și localiza. De-aia se face și atâta reclamă să cumpărăm „celulare”. Sper că nu te-ai procopsit cu unul? mă privește iute, atentă, Wanda.

— Nu, fii pe pace! Ministerul nu ne-a dotat cu așa ceva. Aduugă că, dacă vrei să-mi divulgi niscai „secrete de partid”, nu mă interesează.

— Pe dracu, nu te interesează! Nici când e vorba *de viața ta*? De eventualitatea că ai putea să-ți petreci următorii ani în pușcărie?! Alături de ăia pe care i-ai tot adunat acolo! Nu te interesează?!

— Exagerezi, Wanda.

— Ești nebun, mon capitaine?! Crezi că ar fi indiferent unui partid sau altul să aibă la mână un polițist bun, care să nu iasă din cuvântul lor? Știi că se pregătește promovarea ta? Știi că, în paralel, se pregătește și discreditarea ta? Dar o discreditare

deplină, o compromitere cu șanse de-a intra în pușcărie, *dacă* nu accepți unele „angajamente”!

— Cred că ai început să devii paranoică. Boala politicianilor. Iartă-mă că-ți spun, dar...

— Dumnezeuule, pe ce lume trăiești?! „Paranoică”?! Mon capitaine, am impresia că te-ai c-am prostit – iartă-mă că-ți spun, mi-o întoarce înfuriată Wanda. Dar mai proastă eu, că „mă ridic la un grad de generalizare prea înalt”?! Trebuia s-o iau cu faptele!

— Ar fi, cred, mult mai bine.

— Perfect! acceptă Wanda. Fapte atunci. Un grup de avocați – nu știu ce grup, dar sunt cei ce i-au apărat pe Niky și pe Zizi Oreanu la proces...

— Îi apără și-acum; că procesul se târăgănează de...

— S-a terminat, habar n-ai! Niky și Zizi sunt în libertate! Erai în concediu, mă rog, dar asta ar fi trebuit s-o afli! Că au pus acum ochii pe tine! Și avocații lor adună „dovezi”. Cum că ai comis abuzuri grave, în timpul urmăririi și anchetării soților Oreanu! Că ai indus în eroare justiția!

Acum chiar că m-a dat gata. Familia Oreanu *a scăpat deci?! Și a trecut la contraofensivă?! Cum dracu?! Mi-amintesc* vorbele unui bătrân, fost judecător și avocat, acum pensionar, care, în urmă cu câțiva ani, mă prevenise: „Roata justiției se-nvârte pe osie de aur. Nu știați asta, domnule Vasiliu!?”

— Și află că nu sunt soții Oreanu *singurii* care se plâng de tine. Se mai întreabă unii dacă *toate* valizele cu bijuterii și valută găsite de echipa ta la Gelescu, și la „Maraton”, și la Ghiță Caraivan, când se pregăteau ăia s-o șteargă din țară, *au fost predate!* Dacă nu cumva unele valize ori ceva din conținuturile lor... *n-au dispărut!*? Se mai întreabă cum de nu ai dat de niște cantități însemnate de narcotice, când ați cercetat depozitul clandestin al lui Jan-„Chelu”. Eu știu că le șterpeliseră,

în timpul „marelui jaf”, oamenii lui „Maraton”. Numai că Maraton e mort, oamenii lui prin pușcării. Dar, dacă sunt în pușcării și li se promite eu știu ce, vor fi dispuși, cred eu, „să colaboreze”!

— Dosarele alea sunt beton; pot să caute...

— Ale lui Niky-„Berbantul” și Zizi a lui nu erau?! Ale soților Armășilă, nu? Pe soții Armășilă nici n-ai izbutit să faci să fie condamnați! Măcar pentru o lună! Niciodată n-ai reușit, deși familia aia e... cea mai scârboasă posibil! Tu știi că Lucrețiu și Iulia Armășilă fuseseră tăinuitorii spărgătorilor Niky Oreanu și Gorăscu – amantul neveste-si – dar eu știu mai multe, jagoase rău, despre familia asta onorabilă.

— Ce? Fapte!

— Fapte care să poată fi probate n-am încă. Asta pentru că martorii mor de frică! Știi ei ce înseamnă să spui un singur cuvânt rău despre „ilustra familie”? Dar am un atu! O informație formidabilă, pe care, dacă știți voi, acolo, s-o obțineți și s-o valorificați...

— Depinde ce informație.

— În primul rând, află că doamna doctor Iulia Armășilă, mai nou, seamănă cancer!

— Ce face?! Cum... seamănă cancer?

— Se servește de obsesia secolului. Fiecare din noi se gândește că – oricând, nu? – e posibil să-ți iasă niște analize proaste. Niște analize care să însemne, practic, moartea apropiată. Și când un doctor îți spune, cu regret, că ți-au ieșit analizele proaste, intri la gânduri negre urgent. Dar Iulia te liniștește și te trimite la alt doctor, la alt laborator, unde primești aceleași rezultate. Doctorul ăla îți spune să mai mergi să te vadă și un coleg al lui, la alt laborator, unde mai dai niște bani! Și afli același rezultat. Dar acest doctor ultim te întreabă dacă nu ai consultat-o și pe doamna doctor Iulia Armășilă. Că ea a tratat,

știe el, cu foarte bune rezultate, mai mulți pacienți, care aveau exact același tip de cancer. Așa că în disperare de cauză se duce omul înapoi, la doamna doctor Armășilă. Care se codește. Care spune că e vorba de un medicament foarte scump; adus cam pe sub mână, din străinătăți. Și atunci, bietul nefericit – sănătos, de fapt, dar căruia *trei* medici și *trei* laboratoare i-au spus că are „cancer de o formă rară, dar foarte periculoasă” – acceptă. Se împrumută, vinde casa, vinde bijuterii, dacă are, vine cu valuta în dinți la doamna doctor Iulia Armășilă, care – minune! Reușește să-l facă bine în șase luni! Că de fapt, omul nu avusese nimic. Dar va putea servi drept reclamă vie, pe viitor, pentru doamna doctor Armășilă.

— Înseamnă deci că e un grup de doctori implicați.

— Bineînțeles! Dar n-ai să-l faci pe niciunul să mărturisească, fii sigur! Că își dau ei seama ce înseamnă! Nu toți oamenii au bani ori au ce vinde. Unii s-au sinucis, aud; alții s-au îmbolnăvit chiar, că sugestia și autosugestia sunt lucrul dracului. Când i se vâra omului în cap așa ceva... dă-ți seama și singur ce înseamnă!

— Cred că, dacă se va face o anchetă...

— Ha! Cei ce „au fost scăpați de cancer” o divinizează pe Iulia! „Le-a salvat viața!” Analizele de laborator sunt foarte discutabile, oricând se poate dovedi ce vrei, mai ales dacă știi să manevrezi ordinatorul, să mai încurci, acolo, un nume, o analiză, că acum toate analizele astea moderne sunt computerizate.

— Bine, dar „pilulele salvatoare”, dacă ar fi analizate...

— Pilulele salvatoare le-am dat eu la analiză unei prietene. Mi-a spus că sunt un medicament inofensiv, un fel de antinevralgic. Și mi-a ținut o expunere despre efectul „Placebo”! Că adică, și un antinevralgic dacă-l dai unui om, dar îi zici că e „ceva magic”, cum se spune acum, omul *crede*, subconștientul lucrează și se poate face bine uneori, chiar dacă a avut boli

grele. Dar se poate și invers, se poate adică îmbolnăvi, prin aceeași sugestie. Deci Iulia însămânțează – ea și banda – boala.

— De unde știi toate astea?

— Știu, mon capitaine! Dar nu pot dovedi încă! Asta a fost o paranteză, conchide Wanda. Dacă o puteți valorifica, bine; dar nu cred. Că Iulia are bani mulți; bărbat-su și mai mulți, de când e angrosist; ăștia pot cumpăra orice „comisie de cercetare”, te asigur eu.

— Poate nu chiar orice comisie...

— Hai, să fim serioși, mon capitaine! Și cu asta am încheiat paranteza. Altceva e mult mai interesant. Sunt informată că între Iulia și Lucrețiu Armășilă relațiile de familie sunt... foarte ciudate. Salvează aparențele, se ajută la nevoie, dar... contra cost. Că au conturi diferite în bănci.

— Da. Îi cred în stare! surâd eu.

— Relațiile s-au răcit și mai mult, de când Lucrețiu și-a recunoscut oficial, paternitatea. E vorba de o fată, care se pare că... ar fi chiar fiica lui. Iulia nu a știut de asta. Mama fetei ăleia a murit însă și – dintr-un motiv sau altul, soții Armășilă nu aveau copii – Lucrețiu a adus-o în casă pe tânără.

— Ceea ce a tensionat și mai mult relațiile.

— Le-a tensionat atât de mult, încât Iulia se teme că soțul – ori fiica – „îi vor face felul”, expresia îi aparține. S-a mutat într-un apartament ultrablindat, dar și-a făcut și un testament. Ce scrie în testamentul ăla nu știu. Dar știu că testamentul Iuliei e într-un plic închis, sigilat, pe care se menționează să-ți fie înmănat, în caz de deces al Iuliei.

— Mie?!

— Se vede că i-ai cucerit inima! Ori simpatia. Ori crede Iulia că ești atât de fleț, încât să nu-l șantajezi pe Lucrețiu cu ce scrie în plicul ăla. Ci să-l vâri la pușcărie, indiferent că poți dovedi sau nu și că Lucrețiu și-a ucis consoarta!

— De unde naiba știi...?

— După cum mă cunoști, mon capitain, eu sursele de informare *nu mi le destăinui!*

Nu insist. Nu ar avea rost. De mult am învățat că pe Wanda e inutil să încerci s-o faci să spună mai multe decât are intenția. Nici *s-o tentez cu ceva* nu pot. Suma pe care eventual i-aș putea-o oferi eu „pentru informații”, ar face-o pe Wanda să râdă. Mobilierul cu gust, dar și scump al acestui nou „bârlog secret” e o dovadă.

Relația mea cu Wanda e de altă factură. Am luat-o cândva în mașina mea din stradă, unde era să nască, fără ca nimeni să-i dea atenție. Mai târziu am scos-o dintr-o încurcătură urâtă – era acuzată, pe nedrept, de complicitate la omor, omor săvârșit de unul din clienții ei. Mi-a spus atunci, în arest, scurt: „Scoate-mă, mon capitaine! N-o să-ți pară rău, datoriile știu să mi le plătesc”. Cred că și le-a plătit de zece ori. Că mi-a dat informații realmente de valoare, ani la rând după aceea. Ca și acum, că nu pare să-și fi deșertat sacul.

— Fii atent, mon capitaine, că ce mi se pare cu adevărat important abia acum urmează! mă previne Wanda. Sunt informată că luna trecută au descins în țară niște străini. Plătesc avocați mari, să scoată de prin pușcării tot felul de condamnați. Îi scot, pe angajament, pe „contract ferm”, să execute întocmai ce vor dori străinii. Nimeni nu știe, deocamdată, ce doresc dumnealor. Dar cred că urmăresc un țel mare, din moment ce nu se uită la bani.

— Ce mai știi despre acei străini? Că în România intră mulți.

— Nu știu *încă* nimic mai mult decât ți-am spus. Miza e mare și cu bătaie lungă, nu vreau să forțez. Că... tactica mea, zâmbește Wanda, e *să nu întreb niciodată*. Pot să-ți dau însă un fir, pare să-mi fi ghicit gândul Wanda. Îți aranjez, acum, dacă

vrei, o întâlnire cu Lița „Blonda”. Că are să-ți spună și ea ceva, cred. M-a întrebat alaltăieri dacă ai revenit în București.

— La naiba! Lița știe de tine... *ce?*

— Nu știe nimic. Poate bănuiește; că nu-i proastă. Fii atent când vorbești cu ea. Eu nu cred în ghicitori, dar țiganca asta are a dracului niște intuiții care mă pun pe gânduri. În ce relații ești cu ea? Întrebă aparent degajat Wanda.

— Bune.

— Îhî! face Wanda, sorbind din ceșcuța de cafea.

— A, nu! Lița mi-a dat târcoale de câteva ori, mi-a făcut la un moment dat avansuri destul de limpezi. Pe cinstite, mi-a fost frică să mă încurc cu ea, că...

— Ai făcut bine, ai intuit și *tu* ce trebuia, zice apăsât Wanda. Ține-o așa, unul din ultimii ei clienți se pare că... În sfârșit, rămâi așa, e mai sănătos. Totuși, pe ce se bazează relația? Doar pe simpatie? Nu întreb din „curiozitate muierească”, e bine să știi.

— Lița mi-a spus odată că „i-aș fi făcut un mare bine, când era atâtica”! arăt eu cu palma, cam la nivelul măsuței pe care sunt ceștile de cafea. Culmea e că nu-mi amintesc ce mare bine i-aș fi putut face! Nici de ea nu-mi amintesc măcar, la vârsta aia, când eu, presupun, eram un tânăr locotenent. Acum câțiva ani am mai ajutat-o, când voia să pună mâna pe ea o bandă de traficanți. Și, mă rog, alte mici servicii.

— Ai timp să te întâlnești cu Lița acum?

— Am. Dar cum îmi aranjezi tu întâlnirea, dacă zici că Lița nu știe de relația noastră?

Wanda face un gest, care pare să spună: „Fleac! Asta să nu aranjez?!” Merge apoi pe balcon, de unde aduce un telefon cu fir lung, lung. Îl pune pe măsuță, formează un număr, o aud spunând:

— Bună, copila! Ne putem vedea azi?... Bine! încheie „conversația” Wanda, pune receptorul în furcă și duce telefonul la locul lui, pe balcon, închide ușa, revine.

— Clienții tăi cei noi ți-au transmis paranoia?

— Poate, acceptă Wanda. Că nu intră unul pe ușă să nu întrebe șoptit: „Unde-i telefonul?” M-am gândit că or fi știind ei ceva, nu? Are și avantaje implicarea mea în politică, să știi. Unul mi-a sugerat să am o ocupație serioasă, „de acoperire”. Și... vino să vezi!

Noua mansardă are trei camere. Cea de primire, în care am stat până acum, dormitorul și încă o cameră pe care constat că Wanda a transformat-o în... atelier de lucru. Zisese ea de câteva ori în ultimele luni „atelierul meu”. Ca să fiu sincer, mă gândisem la altceva. Uite că are însă într-adevăr un atelier! Câteva mese, pe care se văd... tot felul de chestii! Vopsele, pensule, clești, foarfeci, mosoare de diferite mărimi, scoici, pene, biluțe...

— Fabric pandantive, mărgeluțe, „atârnători”, flecușete de-astea! Explică Wanda. Culmea e că-mi și place. Păcat că nu pot să-ți arăt câteva, am dus ieri tot ce confecționasem la distribuitori.

— N-ai necazuri cu concurenții care au patalamale?

— Legea cointeresării, mon capitain! ridică un umăr Wanda. Adaug că cele făcute de mine sunt mai frumoase decât unele făcute de ei. De vândut, ale mele se vând, în orice caz, mai repede! Bon! încheie prezentarea artista. Pe Lița o găsești la micul bar de la parterul blocului în care locuiește. Știi unde.

— Știu. Dar...

— Eu am să întârzii, că muierile întârzie întotdeauna, nu? Și Lița va întârzia. Mi-a zis la telefon „cobor acum”, dar se va mai frăsui în fața oglinzii zece minute, cel puțin. După care va coborî și „își va lua micul dejun”, în separeul pe care-l are rezervat special.

— Are „un separeu rezervat”?

— Are. Acolo își citește și presa.

— Presa?! Nu cumva... A intrat și Lița în politică?!

— A, nu! Zice că nu-i nebună. Mă rog, s-ar putea, în privința asta, să aibă intuiții mai bune ca mine! Că de curtat – politic vorbind – au curtat-o mulți.

— Pe Lița?!

— De ce nu? Arată splendid fiara. Și prin saloanele pline de zaharisiți „ar...pune o pată vie de culoare”! găsește expresia artista.

— Dar atunci, în ziare...?

— O interesează anunțurile. Colecționează tot felul de „obiecte vechi de artă care au aparținut unor personalități”. Mă tem că negustorii o fraieresc; i-am spus, nu m-a crezut, n-am revenit asupra subiectului. În sfârșit, fiecare cu gărgăunii lui! Încheie Wanda, revenim în prima cameră, mă anunță: Cred că ar fi timpul să pleci. Poate într-una din zile, mai treci pe aici. Sperasem să treci în concediul ăsta, zice Wanda, cu o altă voce decât cea rece de până acum – în timp ce aduna ceșcuțele și farfuriile de pe măsută.

Am avut eu impresia sau...în ușă, s-a apropiat de mine parcă mai mult decât era necesar, când am revenit în camera asta. Simte imediat nedumerirea mea și precizează:

— Adică să mai vorbim. Să mai vorbim și altceva... decât ce vorbim în mod obișnuit... La dracu! face apoi deodată Wanda, abandonează ceșcuțele pe măsută, mă privește în ochi, surâde trist: simt că îmbătrânesc, mon capitaine!

O privesc atent. Cele câteva fire albe pe care mi le arătase în urmă cu câțiva ani – avea ea atunci 26 de ani – au dispărut.

— Mda! zâmbește și mai trist Wanda. Șampon special! Du-te! Uită prostiile pe care le-am zis adineauri! Nu spune nimic, te rog! Du-te! Te-așteaptă Lița!

Atunci, în urmă cu câțiva ani, rămăsesem o noapte la Wanda; în altă mansardă în care se mutase de curând; era chiar în ziua când ea îmi arătase cele două fire albe, în coama ei neagră. Fusesse o noapte frumoasă, în care descoperisem o Wanda care mă simțea permanent – cum am impresia că simte permanent ce gândesc, ce am să spun. O Wanda caldă fusesse atunci, alta decât cea lucidă, concisă pe care o știam. Și care redevenise, de-a doua zi dimineăta, când îmi spusese: „Sper să nu-ți faci probleme. N-am înnebunit, n-am de gând să mă agăț de gâtul tău. Am plâns un pic de dimineăta... Eh, de proastă!” Mă sărutase ușor, descuiase și deschisese ușa. Vrusesem să spun ceva, mă oprise: „Nu spune nimic! Te rog! Pa!” Nu spusese. Plecasem. Acum însă...

În ușa *simt că trebuie* să încalc interdicția, șoptesc:

— Arăți mai frumoasă ca oricând, Wanda. Și știi că nu mint.

— Încă! zice Wanda, face o mică strâmbătură de adio și închide ușa încet după mine, o și încuie.

Încă! Spaima femeilor frumoase. Asta trebuie să fie, pentru că în cei câțiva ani care au urmat, Wanda părea să fi uitat complet noaptea aceea. Relații pur informative, nimic altceva.

Plânsese totuși în noaptea aceea, spre dimineăta, când eu încă dormeam. Simțisem. De-aia ținuse să facă precizarea. Plânsese, cred, pentru că avea, atunci, la 26 de ani, *sentimentul ratării*. Wanda fusesse un copil minune. Nu realizase mai apoi...cam nimic. Am vorbit cândva despre asta. Cred că din același motiv s-a vârat și în politică – atât cât s-a vârat, mă rog – deși știu că are despre politică o părere... mai proastă chiar decât despre ”meseria” pe care o face.

Jumătate de ceas după ce am plecat de la Wanda, sunt instalat pe un scaun de bar, în față cu o oranjadă – naturală,

făcută sub ochii mei, patronul a dotat localul cu o mașinărie care stoarce portocale rapid și eficient. Valer, barmanul, e un fost felcer, reprofilat la o meserie mai bănoasă. Ca felcer, intrase în conflict cu un tânăr doctor tâmpit, care omorâse pe unul, sub ochii lui Valer. Că nu vruse să asculte sugestia felcerului. Ieșise un pic de scandal. Cel ce trebuise să plece după două săptămâni nu fusese doctorul însă, ci Valer. Deși Valer e omul meu, nu întreb nimic de Lița, întreb de alții întâi. Valer e cel care îmi șoptește:

— Lița m-a întrebat de dumneavoastră de vreo trei zile.

— Îm! „Blonda”? Ce-o fi pățit, de mă caută?

— Nu mai e „Blonda”, că s-a făcut „brunetă” la loc, râde Valer. Acum e „Prințesa”! E-aici, în separeu, singură; citește ziare. Să-i spun că sunteți aici?

— Dacă e prințesă acum, întreab-o dacă-mi acordă o audiență!

Valer dispare, eu cad pe gânduri. Prințesa Lița! O cheamă de fapt Marghiolița Ciuciuc, asta după cartea de identitate. Până acum își zicea Lița-„Blonda” că, deși pe jumătate țigancă, Lița își vopsise blănița, își făcuse un păr blond, blond! „Prințesa” acum? În urmă cu niște ani, în lumea interlopă se foloseau porecle mai prozaice: Roza-„Roșcovana”, Fița-„Mână lungă”, Fane-„Pisică”, Popiuc-„Brișcă”, Nae-„Pocitu”, Tuțu-„Burghiu”, Jan-„Chelu” și altele. Acum, cei din „noua generație” îsistabilesc singuri porecle mai nobile: Niky-„Berbantul”, Gelescu se autointitulase „Seniorul”, apoi apăruseră alții care se intitulaseră „Lordul”, „Ducele”! Și Lița a devenit „Prințesa”! Dar... nu cumva a aflat că eu îi spun de mult Wandei „contesa”? Nu cred... Sper că nu a avut cum, e probabil o coincidență.

Valer re apare, îmi șoptește:

— Vă așteaptă. Știu eu cam ce vrea. Că-i mare tărăboi în clanul lui „Chelu”. O caută, turbați toți, pe operatoarea lor. Dacă

le-a făcut figura pe care le-o făcuse Robert, se lasă cu necaz mare pentru clan.

— Robert? Cine-i ăla?

— O să vă spună Lița, că știe mai bine, șoptește Valer.

Am urcat deja cele câteva trepte din dreapta barului, intru într-un coridor, bat la ușa, care se deschide.

— Dom' comisar! Iucesc ochii Liței. Ce bine-mi pare să vă văd!

Asta să fie Lița-„Blonda”? Adică „Prințesa”, mă rog. Ei, drăcie! În urmă cu niște ani, fătucă agăța clienți în Gara de Nord. 14–15 ani, frumușică foc. O descoperise Ticu Luscov, zis „Zvârlugă”, pește calificat care o luase la prelucrat pe Lița. O spălase bine, o vopsise, o dresase, i-o făcuse cadou lui Jan, de ziua borțosului. Jan o folosisese și pe post de „translatoare” – că Lița bălmăjea câteva limbi străine. Apoi „consilieră”, când Jan avea de tratat – de îmbătat și manevrat vreun partener de afaceri. Uite că acum cascada de păr blond ca soarele a Liței a dispărut. Nu i se vede însă nici clăia ei de păr natural, că și-a pus pe cap un fel de broboadă dintr-un material fin, de culoare oranj, cu dungi negre, aranjată pretențios, drapată, nici nu știu cum să zic; ceva între sfînx egiptean și mama răniților. Ce s-o fi crezând oare? Ce-a apucat-o?

— Prințesă, ești impresionantă! Dacă te-ar vedea vreo regină a Egiptului, ar muri de necaz!

— Faci mișto de mine, ai?! râde totuși Lița. Mi-a mai zis unul „c-o făc pe Cleopatra”. Dar eu... Eh, să lăsăm ce-a zis, că... m-a ambiționat, porcul! Știi că-s studentă acum?

— Asta-i grozav! Ai făcut deci ultimele clase, ai dat bacalaureatul! mă mir eu.

— Eh, mare brînză bacalaureatul! M-am dus la liceul ăla, liceu serios, din București, nu spun care, dar m-am dus așa, de paradă. Că treburile erau aranjate. Ce, parcă nu mai sunt și

alții? Unii de se dau profesori universitari pe la Ti-Vi! Și care nici măcar de paradă n-au dat vreodată pe la examene! Dar ia luați loc, vă rog, dom' comisar! Să comandăm ceva? Sau mai bine, nu urcați la mine, să vedeți ce interior șucar mi-am făcut?! Iucesc și mai tare ochii Liței.

— Cred că lăsăm pe altă dată, azi sunt grăbit. Dar mi-a zis barmanul că l-ai întrebat de mine. Care-i baiul?

— Baiul?! Bai e cu dumneavoastră, dom' comisar! Că vă lucrează unii din aproape! Nu știu cine, că nu cu mine-au vorbit, vorbiră cu niște fete, de le-au speriat pe-alea! Săpă pe urmele matale, la „spețele-ălea de le-ai instrumentat”! îmi explică studenta. Ce-au cu matale? S-au sonat?

— Ce studiezi tu acum, Lița? La ce universitate?

— Una particulară. Fac... cum dracu i-a zis? Na, că... nu mai știu cum îi zice la facultate! Nu știu, că... are un nume așa, chisnovat rău de tot. Da' ce contează? Sunt în anul doi deja! Îți spun eu cum îi zice facultății, când mai vorbim. Și dacă aflu cine's donițarii ăia care te-au băgat în vizor, îți spun, cum aflu. Da' eu altele vream să ți le șoptesc!

— Sunt ochi și urechi! declar, așezându-mă pe un scaun, amuzat de halul în care amestecă pronumele studenta. Nu-i un semn de nepolitețe, nu mă formalizez.

— Dom' comisar, mă căută Roza-„Roșcovana”. Era ardeiată toată. C-a auzit c-a fost Popiuc la o nuntă...

— Popiuc? Se fac nunți în penitenciar?

— Păi, aia e, că nu în penitenciar. Îl scoaseră unii, pe șestache. Îl duseră la nuntă și... De-asta era Roza fiartă. Că ăla i-a trimis vorbă că o s-o caute curând.

Roza-„Roșcovana” e o prostituată, mare, roză la chip, frumoasă și ...sifilitică. Când cercetasem uciderea lui Iosif Szabo, aflasem că pe Roza o amenințaseră să tacă. O

convinsesem pe Roza să le spargă alibiul, cu argumentul că Popiuc e arestat și va fi condamnat pe viață.

— Spune-i Rozei să stea liniștită! Popiuc vrea s-o terorizeze, din pușcărie. Dar nu iese, că-i condamnat pe viață pentru uciderea lui Ioșca. Nici la nuntă nu avea cum să fie. Că celor condamnați pentru omor nu li se dă învoire, să meargă la nuntă.

— Dom' comisar, Roza zice ca vorbit cu o vară de-a ei. Care l-a văzut pe Popiuc la nuntă!

— Sunt minciuni. *Sper!* Am să mă interesez.

— Chiar vă rog! zice Lița. Că ăla i-a promis Rozei că o desfigurează, cum iese! motivează înțelegătoare Lița. Iar „Zvârlugă” deja a ieșit de la pârnaie. Acum, „Zvârlugă” iar s-a băgat slugă, la alții, râde Lița. Dar nu știu la cine. Am să aflu eu și asta, dar nu azi, că...E ca un cazan plin de draci gașca lui „Chelu”.

— Da' de ce?

— Păi, pierdură un transport de heroină.

— Îl pierdură?! I-auzi! Și cine-l găsi?

— Nici oamenii lui Jan nu știu. A doua chestie tare e că, după ce fugi Robert... ăsta fusese manevrantul-șef al lui „Chelu”. Al de se ocupa de calculator! Și ăla fugi, cu memoria calculatorului cu tot; de l-a lăsat pe Jan cu bisnisurile vraiste.

— Ai, ai, ai! mă pufnește pe mine râsul,

— Da' aia a fost anul trecut! zice Lița. Acum... Cred că bântuie o epidemie, dom' comisar. Două verișoare de-ale mele dispărură de-acasă. Din Slatina amândouă, 11–12 ani. Aici, dispăru ieri o Julietă; iar azi dispăru „Ochelarista”, noua operatoare pe computer a lui Jan.

— De Slatina și de răpiri ori dispăruți nu mă ocup eu. De „Ochelarista” lui Jan nici atât, o s-o găsească Jan și la Polul Sud, sunt convins. Dar Julieta cine e?

— Eu am văzut-o doar de câteva ori la un bar de noapte, ăla nou, al lui Jan. N-am vorbit cu făptura, nu știu măcar cum o mai cheamă. Poate nu-i răpire. Poate, filosofează Lița, cu ochii rătăciți undeva, în gol, poate... *și-o fi găsit un Romeo!* Ce, eu nu-mi caut unul?! Și ce-aș mai fugi cu el de-aici! Și la Polul Sud m-aș duce cu el! oftează Lița.

Și Lița ar vrea să plece *de-aici?! Mai* auzisem, mulți o spusese în ultimul timp. Realizez, după obrazul Liței, că... Poftim! Și-asta *trăiește o dramă!* Numai că, eu nefiind bogatul prinț pe cal alb la care visează, îi mulțumesc Liței, mă scuz și...

Mă opresc la primul telefon public. Aflu din agendă numărul unui vechi cunoscut, care lucrează la penitenciarul în care este găzduit Popiuc. Formez numărul, am șansa de a-l găsi pe cel căutat.

— Ia spune-mi, te rog, îi învoiți mai nou să meargă la nunți pe cei condamnați pentru omor?

— Nu. Așa ceva... nu poate fi...

— Eu am aflat că, săptămâna trecută, pensionarul vostru pe viață, Popiuc zis „Brișcă” a fost la o nuntă! Te rog să te interesezi urgent! „Brișcă” a și amenințat pe cineva, că va ieși curând, să-și plătească niște datorii.

— Îl știu pe „Brișcă”, spune rar cunoscutul meu. Că ne-a făcut și pe-aici numai buclucuri. Te găsesc la serviciu?

— Acum plec spre sediu. Sper să ai dreptate și să fie imposibil.

— ... Și eu *sper!* subliniază interlocutorul meu.

Mă îndrept spre „Canțileria” mea, cum ar zice Lița, dar, cum îmi e în drum, mă abat și pe la spitalul unde lucrează Tomescu.

E un medic excelent. Care „m-a reparat” de două ori, o dată tăietură de cuțit, altădată mușcătură de glonte. L-am ajutat și eu cândva, când doctorul își făcuse testamentul, manipulat – să

nu-ți vină să crezi, dar adevărat! – de o babă Chira, ghicitoare! Cu un *...horoscop făcut pe computer!* Baba Chira, informată exact – și plătită – de una din cele două foste neveste ale lui Tomescu, îi vârase în cap doctorului niște prostii cât casa; speculând, a dracului hoască, tot ce-i spusese fosta nevastă a doctorului. Tomescu știe deci ce poate face sugestia. Am noroc să-l găsesc între două spintecări de burți, pufăind dintr-o țigară, pe-un scaun, lângă o fereastră. Aduc vorba despre „un coleg a cărui soție e suspectă de cancer, în tratament, la doamna doctor Armășilă”.

— Doamne! exclamă Tomescu. Asta-i o criminală cu diplomă. Să se ducă dracului la alt doctor! Am auzit destule despre „morișca” Iuliei Armășilă, făcută cu alți doi nemernici și cu niște escroace de pe la laboratoare!

— Am să vorbesc cu cineva de la noi...

— Poți să vorbești cu cine vrei! N-o să iasă nimic! mă previne Tomescu, la fel ca Wanda.

— Totuși, o comisie, formată din...

— Poate una în care să fie și Iulia? râde Tomescu. Sau bărbat-su? Nu m-ar mira. Că nu se face o comisie în minister să nu fie moț acolo și Iulia!

— Cred că exagerezi.

— Poate. Dar nu mult. Și acum e în vreo trei comisii. Că Iulia știe să adulmece repede ce se cere să găsească – ori să nu găsească – o comisie. De-aia e apreciată! De ce crezi tu că e porcăria care e în sănătate? În spitalul ăsta încă e bine. Deși ne lipsesc și nouă destule. Dar acum câteva zile am vorbit cu patru foști colegi, veniți de prin țară. O duc la fel ca în Evul Mediu! N-au cele mai elementare materiale, n-au medicamente, instrumentarul e vechi, o mizerie! Urlă ăștia pe toate canalele de televiziune, se tot prezintă „cazuri disperate” prin ziare! Și? *Cui îi pasă?!* Am ajuns să fim pe primul loc în Europa pentru

tuberculoză! Și tot cam pe-acolo la sifilis, la râie! *Cui îi pasă?* repetă Tomescu și strivește cu îndârjire țigara.

— Uite, mie îmi pasă. Și...

— Ție?! Dragul meu, ți-am mai spus că, în fața crimei organizate – asta e atotputernică acum – noi, Dane... suntem niște bieți handicapați.

— Iartă-mă că te-am zgândărit, realizez eu. Tu trebuie să intri în operație și...

— Zău!? Crezi că nu îmi spun în fiecare zi, în fiecare ceas, *și-n somn* îmi zic ce ți-am zis ție?! Și multe, încă multe altele! Spune-mi de ce-am ajuns toți aici? *A cui e țara asta?!*

— Cât timp mai ai până să intri în operație?

— Nu știu. O să mă clopoțească. De ce?

— ...Am avut azi-noapte un vis. Care mă sâcăie ca o măsea stricată. Mă întreb permanent dacă... nu m-a influențat mai mult decât vreau să accept. Deși nu cred în vise. Dar ăsta...

— Ce-ai visat, de fapt? se strâmbă doctorul.

— Că mă duceam, cu șapca-n mână, la ușa lui Jan-„Chelu”, să-i cerșesc o slujbă.

— Ha! face Tomescu. Păi ăsta nu-i vis! Asta e realitate apropiată. Că, presupun, se fac și pe la voi comisii, nu? Și eu ți-am spus de mult să te astâmperi. Iar săptămâna trecută au fost pe aici doi care s-au interesat de tine. Mi-au cerut să nu-ți spun nimic, evident!

— Atunci nu-mi spune!

— Auzi, Dane! Dacă au ajuns la mine, înseamnă că ei au mai răscolit și prin alte părți; în primul rând, printre colegii tăi. Acum am să plec! mă anunță Tomescu, o soră apăruse în capătul coridorului și-i făcuse, probabil, semn. Treci pe la mine, când vrei, săptămâna asta, după-amiezile, sunt, în principiu, acasă.

Un sfert de ceas mai târziu, sunt anunțat încă de la poartă că cei din cer se tot interesează de mine, dac-am intrat. „În cer” i se zice sediului „echipei”; că ne-a mutat Șeful sub acoperiș, într-o cameră mare și două cămăruțe.

Urc deci scările, dar, la primul etaj, mă întâlnesc cu colonelul – în rezervă acum – Moandă.

— Unde te grăbești așa, mânzule?

Tot mânz am rămas. Că mă cunosc cu Moandă – șef de când îl știu – de foarte tânăr. Criminalist de excepție, Moandă – un uriaș bonom, devenit tot mai cinic cu timpul – era adeptul ideii că „martorii muți pot fi făcuți să vorbească” și că „întotdeauna găsești la locul faptei ceva important”. Spre uimirea noastră, chiar găsea. Am regretat mult ieșirea la pensie a lui Moandă. Pot să-i spun acum că mă așteaptă echipa? Că sunt într-adevăr grăbit? Nu pot. Îi spun, în schimb, că s-a interzis fumatul în instituții, asta pentru că „tânărul pensionar” căuta din ochi scrumiera pe care o știa veșnic prezentă la capul coridorului.

— Nu-i nimic, să mă aresteze! zice, magnific, uriașul, făcând un gest larg – cred că a și băut ceva, deși înainte nu bea niciodată.

Acum e supărat foc și-l înțeleg. Pentru că începe – și știu că nu va conțeni curând:

— Păi de ce, dom'ne, după 40 de ani de scormonit prin toate lăturile noastre minunate, să am o pensie din care să nu știu cum îmi voi plăti întreținerea?! Și de ce unii care-au ieșit, la câteva luni după mine, au pensie dublă sau triplă față de-a mea?! De ce?

Eh! Ce să-i răspund? De azi-dimineață, mă tot întreabă toți. Și Silviu, și Wanda, și Lița, și Tomescu. Și Moandă acum. Și pare să fie doar începutul.

Cred că ar trebui să solicit *un spor de salarizare!* Pentru întrebările – fără răspuns – pe care le-aruncă fiecare, de parcă aş fi... un fel de ...coş de gunoi!

★

★ ★

Nuță Nițache privea cu un aer pleoștit la argintăria, valuta și bijuteriile înșirate frumos pe masa mare din sufrageria vilei. El și Gică le înșiraseră. Valuta tot ei o număraseră. Zece mii și opt sute de parai! Cu atât s-ar fi pricopsit ei, *dacă...* Eh, dacă.

Sticleții nu atinseseră nimic. Unul din ei întocmise însă „un proces verbal de constatare”.

— Binevoiți să semnați? întrebă zâmbărețul.

Gică scutură din cap, că nu. Și își apropie, ca din întâmplare, mâinile în față. Nu li se puseseră cătușe încă. Ascuns de mâneca mâinii stângi, ținut de cureaua ceasului de mână, Gică avea un cuțitaș, pe care caralii nu i-l descoperiseră la percheziție. Cuțitaș, cuțitaș, dar ascuțit ca un brici.

— Fii cuminte, Gică! șopti Nuță și adăugă repede: Semnăm.

Luă pixul din mâna polițaiului care scrisese procesul verbal, începu să-și caligrafeze numele.

Gică înțelese, pe semne, altceva. Că, ce-i drept, el, Nuță... îl cam bloca pe caraliul așezat la masă.

Gică se răsuci brusc spre celălalt sticlete, încercând să-i taie gâtul. Numai că ăla...ori era pregătit, ori avea mișcări mai iuți ca ale lui Gică. Pară scurt, îi răsuci mâna și-i luă cuțitul. Îl eliberă apoi pe Gică, pocnindu-l de se-ntinse lat boul de Gică și rămase nemișcat pe covor.

— Iertați-l, dom'comisar-șef! Încercă Nuță, – nu știa dacă era comisar-șef caraliul, nici nu arăta, că era tânăr încă, dar nu strica o vorbă bună acolo. Iertați-l, că-i prost!

— Să-l iert, c-a vrut să-mi ia beregata, da? mârâi polițistul, se uita, de fapt, aprig la colegul lui, cel care-l percheziționase pe Gică, dar nu-i zise ăluia nici un cuvânt.

— Dom' comisar-șef, poate... Eu adică nu am vrut... Și știți... poate... poate ne putem înțelege cumva... se bâlbâi speriat Nuță, potrivit, așa, ca din întâmplare, valuta făcută teanc pe colțul mesei.

— Eh! Cred că mai trebuie să întocmim niște acte! constată caraliul care îl doborâse pe Gică. Va să zică, atac cu armă albă asupra unui polițist, pentru Gică! Și complicitate la tentativa mai sus menționată, plus încercare de mituire cu bunuri furate, pentru Nuță. Ați cam încurcat-o, frumoșilor! Știți cam cât se ia pentru asta?

O încurcaseră? Ha! Era puțin spus. Când aveau să descopere și cazierul... Când aveau să le facă și „vizita la domiciliu”! Și – mai mare dandana! – când aveau să afle că Gică era „ieșit din pension”, ca „învoit pe trei zile pentru buna purtare”... Avea să iasă rău și cu ăia de la penitenciar! Erau în găleată!

★

★ ★

Antonie Viran, în halat alb și plin de elan ca un adevărat negustor la început de drum, atârână de geamul ușii un carton mare, alb, pe care scria frumos, cu roșu: „DESCHIS” și mai jos, un pic, „BINE AȚI VENIT!”. Aruncă apoi o privire grijulie asupra celor trei butoaie, două mai mari, pline ochi cu vin, altul

mititel, cu pălincă de Oradea. Ce-i drept, pălınca de Oradea era de Buzău. Dar parcă cine avea să știe asta?

În cele câteva rafturi metalice, așezate în lădițe, se aflau citrice de tot felul și mere frumoase. Alături de ele, alte lădițe cu cartofi, morcovi, țelină și verdețuri, toate bune de fotografiat! Iar pe un panou improvizat de el, coliere de „chihlimbar”, pandantive din metal și tot felul de „atârănători”, cumpărate „la kilogram”, chilipir curat, din bazar. Aveau să se vândă și prostioarele astea. Totul era să treacă pe aici nevestele și fetițele lor, când se întorceau de la serviciu, de la școală. Și-aveau să treacă.

Locul nu era grozav. Adică vad foarte bun nu se întrevedea să fie. Că dugheana metalică în care se instalase era cam la o margine de cvartal. Nu chiar în mijlocul unor blocuri mari, cum ar fi dorit el. Eh, dar pentru asta avusese bani, asta cumpărare.

Avusese noroc cu moștenirea unei mătuși. Moștenire pe care o terminase; cu actele de proprietate, cu taxele, cu aprobările, cu șpăgi peste șpăgi, pe care trebuise să le dea, că altfel îl apuca primăvara următoare. Pentru marfa propriu-zisă, deja arvunită, trebuise să se împrumute la frate-su și la un nepot. Dar, în sfârșit, avea acum prăvălia lui. Munciseră de le ieșiseră ochii din cap, și el, și nevasta, și o cumnată, să curețe mizeria – că fusese un timp abandonată dugheana, rămăsese cu geamurile sparte pe toată toamna și iarna. Acum era dereticată, vopsită proaspăt, totul lustruit și curat ca într-o farmacie. Clienții să vină! Și uite că venea unul! Eh, *primul client!* Nu arăta el grozav după cum era îmbrăcat, dar... era *un client posibil*, nu? Antonie îl întâmpină cu un „Bine ați venit, domnule!” rostit din inimă și însoțit de un zâmbet cald.

— Tiii, că frumos ați mai făcut pe-aici! observă individul. Îmi place! Zău că-mi place! Dai și matale una mică, așa? Să fie de saftea, acolo! O pălincă!

— ...Dau! râse cam mânzește negustorul. N-am voie să servesc, dar să gustați, domnule, se poate, sigur. Și când o să vedeți ce bună e... De Oradea!

— Ia să văd! Că aș lua vreo două kile, dar... N-am sticlă.

— Nu-i nimic, am eu! râse acum înveselit Antonie. Că sunt prevăzător, am aici niște sticle de plastic, ia uitați!

Primul mușteriu – cam îngălat el, nebărbierit de vreo trei zile, dar mă rog, primul mușteriu – mirosi băutura, gustă, dădu apoi paharul peste cap, anunță:

— Nu-i asta de Oradea, cum nu sunt eu mitropolit. Da-i bună! Poți să mai pui una! Și sticla, dacă zici că ai, poți să torni deja. Că iau două kile. Și n-o să-ți pară rău, să vezi! Că eu sunt din cartier. Și am să-ți dau câteva sfaturi bune.

— ...Da, mulțumesc. Să umplu și o sticlă de doi...?

— Sigur. Matale cu vechiul proprietar ai vorbit? se interesă nebărbieritul. Vreau să zic, ai vorbit cu el așa, ca între negustori, să știi și matale cum e cartierul...

— Asta mai puțin. Că avea un avocat...

— Aha, am înțeles! tăie scurt mușteriu. Ai mare noroc cu mine, domnu' Antonie Viran!

— Ia te uită!... Îmi știi și numele! De unde?

— Domnu', matale ești nou în branșă, după cum văd. Și oamenii, când încep ceva, trebuie ajutați. Să nu dea faliment, știi? Că... ăl de-a fost aici înainte a dat.

— Ca să fiu sincer, am bănuir. Că vadul...

— Vadul nu-i atât de rău. Și negustoria, știi matale cum e, „dacă nu curge, pică”. Ai să vezi; că pică chiar binișor. Treaba importantă, domnu', e să te ai bine cu oamenii.

— Păi, clienții eu cred că vor fi...

— Lasă clienții! Matale să ai tot timpul pregătiți niște bani. Că au să pice, să vezi, controale. O să mai treacă pe aici și

caschetarii. Matala să fi pregătit. Să te gândești și la sărmanii din cartier. Că ...oameni *e* și ei!

— Sărmanii din cartier?! se miră Antonie.

— Da, domnu'! Și trebuie și cu ei să te ai bine; că altfel, de! Te mai trezești cu un geam spart peste noapte. Și, dacă nu înțelegi, cu un mic foc, pus așa, tot peste noapte. Ar fi mai mare păcatul de munca matala și a doamnei.

— Ia ascultă! se supără brusc Antonie, punând mâna pe-un retevei, pe care-l avea pregătit, sub tejghea.

— Nu te bășica așa repede, domnu', că eu ți-am rostit ce mi-au zis alții să-ți rostesc. Să nu ai necazuri! Că sărmanii ăștia *poate* fi răi. Răi de tot. Și mai pleacă fetița matala la școală, nu? Mai rămâne doamna singură acasă ori aici, când umbli matala prin târg, după una, după alta. Și chiar matala! Ce faci cu bețigașul ăla, dacă te trezești cu trei băieți voinici, așa, cu bisturiurile la ei?! Hai că te-nverziși la obraz, domnu', și eu nu vreau să te sperii! Zău nu vreau. Ce-o fi pentru matala să ai puși deoparte, acolo, o sută, două de verzișori?! Nu acu, peste vreo săptămână. Nu-i mare lucru, zău! Că noi înțelegem; ești la început și vadul nu-i grozav, știm. Pot să iau sticloanța asta, da? Că merită. Ți-am vorbit frumos, domnu'! Și te feresc de necazuri mari, ascultă-mă pe mine! De ce să nu dormi matala liniștit?! încheie „primul client”, luă cei doi litri de pălincă de pe tejghea și îi ură din ușă: Să fie-ntr-un ceas bun, domnu', că-mi placi! Simt eu că o să fii băiat bun și o să-ți meargă bisnisu găitan!

III. VEȘTI PROASTE DIN CER, VEȘTI PROASTE DIN IAD

Când ajung „în cer”, le găsesc pe Lil și pe Ileana în mijlocul unui ocean de hârtii. Au scos de prin fișete, au scos de prin dulapuri. Dosare vechi, bibliorafturi, imprimate, plus cutii, ibrice de cafea, ceșcuțe. Ileana îmi urează bun venit din concediu. Liliana mă ia în focuri:

— Ai izbutit s-ajungi, dom'ne?! Asta se cheamă „cât mai repede”?

— Nu uita că azi sunt încă în concediu!

— Și ce dacă? Nu ți-am spus eu că „se mișcă ceva prin sferele înalte” și trebuie să te-agiți un pic?! atacă Lil furioasă.

Și iar începe să-mi spună despre speranța ei, de-a scăpa de șeful nostru drag și multe altele, toate repede, pornită pe tărăboi. Biata Ileana dispare din cameră.

— N-am *nici un pic* de chef „să m-agit”, Lil. Nici să devin șef nu aspir; deloc. Cum o da Dumnezeu! spun, dar realizez că asta echivalează cu a pune paie pe foc.

— Apăi, fir-ar să fie de treabă! se pornește și cu mai mare parapon Liliana. Că aud chestia asta, "cum o da Dumnezeu", cam din oră în oră, de-o săptămână! Cu cine vorbești, îl auzi „cum o da Dumnezeu!” Păi, uitarăți toți, văd, vorba aia veche, că „Dumnezeu îți dă, da-n traistă nu-ți bagă”!? Da' ce, am ajuns un neam de blegi?! Un trib căruia i-a spus vreun Manitu ori alt „chip cioplit” că, oricum, ajung toți sclavi

sau morți și nu mai are nici un rost să se strofoace? Nu vezi că asta vor de fapt? Să ne aducă la un stadiu de indiferență totală! Ți-ar fi chiar indiferent dacă... *dacă am scăpa odată*, scrâșnește Lil din măsele, de pacostea aia, să ne putem face meseria?!

Și dă-i mai departe, cu elan. Toacă metodic, muierește, într-una – îndeplinind, *poate*, rolul milenar al „sexului slab”, acela „de a-i stimula” pe bărbați”. Nu întreb la care „pacoste” se referă. Răsfoiesc distrat niște ziare proaspete, găsite pe biroul ei.

— Agită-te, dom’ne, un pic! se revoltă Lil. Mergi pe la niscai șefi mai mari, că-i cunoști și te cunosc. Să te mai vadă la față! Să-și mai aducă aminte de tine!

— Las’ că te agiți tu pentru tot serviciul! Ce-i cu talmeș-balmeșul ăsta? V-a spus cineva să vă pregătiți de mutare?

— Nu ne-a spus nimeni nimic. Ce, nu știi cum e în ministerul ăsta? Dar fierbe ceva, îți spun eu! Și, după aia, când or vrea, în trei ore, să te muți și să mai rezolvi în paralel cine știe ce belea de caz, că au dat drumul iar la niște pușcăriași, de-aia se vede că se face reorganizarea!

— Ia mai potolește-te, Lil!

— Ba nu mă potolesc deloc! se supără Lil. Că a ajuns să-mi fie rușine de oamenii din blocul în care stau. Doi prădați în tramvai, altul jefuit în propria garsonieră m-au întrebat – altfel decenti, săracii – „Voi, totuși, ce faceți acolo?” Răspunde-le ăstora, dacă poți! Dacă ai ce! Că ai de-au cercetat „n-au găsit nici o urmă”! Și „au lăsat-o moartă”! Altă vecină, o scorpie, mă rog, mă-ntreabă când mă mut „în vila cea nouă”, că a auzit ea ceva, că toți polițiștii și vameșii...

— Te muți?

— Unde?! Poate la Ghencea, dacă or mai fi locuri! Că aud, cimitirele sunt pline toate! A ajuns să-mi fie rușine să spun că sunt polițistă! Asta mie, care știi că-mi dorisem, cu cerul și cu pământul, să devin! Unul, mai alaltăieri, când mersesem la o cercetare cu

Niciu și simțise că începem să punem întrebări „incomode”, mă întreabă el direct „ce tarif am”. Eu am înțeles „că-mi face propuneri indecente”, sigur. Și „indignată ca femeie”, i-am șters un dos de palmă, de l-am trimis mototol după biroul dumisale.

— Apropo, Niciu și Crișan unde sunt?

— La cimitir. Acolo sunt. Să cerceteze un caz. O bătrână. Venise la mormântul lui bărbat-su, împreună cu o prietenă. Le-au jefuit *în cimitir*. Ziua-n amiaza mare! Bătrânei i s-a făcut rău și – până să vină „Salvarea” – a murit! explică Lil.

Dar, după divagația asta, revine la tema de bază, că „acum e momentul să mă agit un pic”, exemplificându-mi cu șeful nostru, care zilnic „o trimite după potcoave de cai morți”! Totul tocat, în timp ce rupe cu furie și aruncă la coș hârtii, adună, triază, trăneste pe masă ori vâra în dosare, în bibliorafturi, în fișete, că nu se astâmpără o clipă cu „făcutul ordinii”. Cred că, primăvară fiind, le-a apucat ca pe vrăbii; și pe ea și pe Ileana, să-și curețe cuibul, gospodărește, de pene vechi.

— Dar Șeful unde-i acum?

— E în concediu medical. „Rănit în misiune”!

— Poftim?! Unde-ai zis? În misiune?

— Rănit, sanchi! Și-a rupt cu un glonț unghia de la degetul mare al piciorului drept. Asta să-ți povestească Enache, c-au fost în misiunea aia împreună. A fost și Banu! „Trei crai către răsărit”! Că prin Moldova au zbârcit-o. N-are nici pe dracu Șeful! Dar face caz de „rana” lui. Și vrea iar să ne împrăștie, să ne desființeze echipa, *simt eu!* Și, de agitat, *el se agită*, domnule! Așa „rănit” cum e, săracul, se agită de vreo trei zile! Numai tu... Uită-te la el, eu vorbesc și... Citești ziare, dom’ne?!

— Ajunge, Lil! spun, pornind-o spre ușă. Promit să merg pe la colonelul Tache, să văd...

— La comisarul-șef Tache! mă corectează Lil. Și pleci așa, fără să dai nici un ordin?! Ce fel de șef ești, dom’ne?!

— Unul foarte mic, neoficial și încă în concediu! spun eu, dau să ies, dar...î închid ușa la loc și întreb: Ia spune-mi, Lil! Mai ții evidența celor pe care i-am trimis noi după gratii? Aveai, parcă, un fișier propriu...

— Uite-l acolo! face Lil. Fișierul. În coșul de gunoi. Că acum am totul pe calculator!

— Cum, cum?! Ne-au dat un calculator?

— Cine? Ministerul? Ei, aș! Calculatoare au bișnițarii! Calculatoare moderne au Baba Chira, ghicitoarea și Joița lui Praz Verde, care nu mai umblă cu ghiocul, fac acum „horoscoape științifice”! Cum să ne dea nouă ministerul un calculator!? L-am adus pe al meu, de acasă.

Na, că nici nu-l văzusem. E în colț, pe biroul Lilianeii. Mă apropii, îl privesc chiorâș, că-mi aduc aminte ce-am aflat de Robert și de calculatorul lui Jan-„Chelu”.

— Vrei niște ordine, Lil?

— Abia aștept! mârâie Lil, privind-mă cu suspiciune.

— Atunci, *unu!* Nu arunci vechiul fișier! Pune undeva cutia cu cartonașele alea că... cine știe?

— Idee bună! apreciază Liliana. Acum, știi, am început s-o dădăcesc pe Ileana și în privința calculatorului, că în materie de dactilografie și secretariat nu mai am ce s-o învăț. Dar, mai zilele trecute... a fost cât pe-acți să șteargă, fără să vrea, sigur, aproape tot ce încărcasem în două zile la rând pe calculator.

— *Doi!* Ia vezi tu câți din clienții noștri de prin penitenciare *mai sunt acolo?* Câți au ieșit, pe ce motive, cu ce avocați și din care penitenciare? Dacă tot ai scula asta valoroasă...

— *Ha!* face Lil. Scula asta valoroasă trebuie hrănită. Și-i c-am lihnită, săraca. Știe unde ne-am trimis noi mușterii, dar pentru ce vrei tu, trebuie să mă aștern pe telefoane și pe drumuri!

— Așterne-te, dar strânge întâi babilonia de-aici!

Când să ies, iarăși mă oprește.

— Și cum fu în concediu? Chiar nu mărturisești nimic?

— Prima dată, când ne facem timp să ajungem la sala de sport, am să vă arăt, și ție, și lui Niciu, niște chestii senzaționale. În compania unor foarte buni, adevărați maeștri în artele marțiale mi-am făcut concediul, Lil.

— Au și maestre? se interesează Liliana.

— Au, spun și, de data asta, chiar ies pe ușă, îi zic „succes în continuare la curățenie!” Ilenei, dau să plec, dar Ileana mă informează:

— Domnul comisar Enache e în biroul dumneavoastră.

— Mulțumesc, Ileana!

— Credeți că acum, dacă suntem toți civili, cei care am fost „personal civil” vom avea drepturi... la fel cu ceilalți? îndrăznește Ileana. Mă refer la farmacie. Și la leafă, că... Știți...

— Știu, Ileana. Am să mă interesez, promit eu și întru în propriul meu birou de micro-șef.

Camera – cam doi pe trei metri, sub tabla acoperișului. Unde-l găsesc pe „Trenache”. Traian Radu Enache îl cheamă de fapt, eu îi zic „Trenache”, că îi place să tot amâne, lasă să treneze lucrările. Adică îi plăcea. Acum „Trenache” *stă*, pur și simplu. Cu ochii pe fereastră.

— Salut! Zicea Ileana că ai să-mi spui ceva.

— Salut! face morocănos Enache.

— Spune atunci, că am multe de făcut azi!

— Aăă... începe „Trenache”, neobișnuit, cum e el, să se grăbească. Păi, știu că e neplăcut... În sfârșit, mă gândeam să te rog, dacă poți, să ... mă împrumuți cu ceva bani.

— Acum?! Când vin din concediu. Și când suntem înainte de salariu?! adaug – că nu vreau să-i dau. Asta pentru că și-a făcut obicei „Trenache” să mă tapeze cam des.

— Hai, Dane, ce dracu! Tu n-ai nevastă, n-ai copii...

— Ceea ce nu înseamnă că trebuie să funcționez pe post de bancă. Nevastă-ta lucrează. Iar copiii sunt mari...

— Nevastă-mea nu mai lucrează; de două luni, oftează Enache. Are patruzeci de ani împliniți. Pe unde se duce i se spune, mai politicos ori nu, că nu au nevoie de ea. Iar copiii... Pentru ei, de fapt, mi-ar trebui banii; că nu și-a plătit taxele la facultate, cel mare; iar ăla mic...

— Ți-am spus să nu-l dai la o facultate particulară?! Ți-am spus să-și caute și copiii... să facă ceva, nu să... zacă pe calculator ziua și noaptea!

— Dane, dacă n-ai copii, să taci! Că nu știi ce pretenții au acum tinerii...

— Perfect! Tac. Aveai și alt subiect de discuție?

— Aăă... Păi, nu.

— Cum nu? Aud că ai fost cu Șeful într-o misiune.

— Eh! O prostie. 200 kilograme de heroină zicea el, dar...

— Cât ai zis? Două sute?! Heroină?!

— Da. Dar n-a ieșit nimic, se strâmbă Enache, cu gândul, cred, la următorul candidat la tapare.

Mă așez pe un scaun. Și mă interesez:

— A fost „operațiune secretă”? Nu poți să-mi relatezi?

— Care „secretă”? Că... Venise și televiziunea. Trei echipe de la trei televiziuni. De filmat au filmat până la urmă, dar ce-au filmat o să fie bun... pentru vreo emisiune hazlie.

— Ori poate ei v-au stricat acțiunea. Că trei echipe de...

— Nu. De data asta cel puțin, nu. Că n-au fost anunțați decât în ultimul moment. Și n-au mers la Deva, ne-au ajuns din urmă abia în Moldova.

— Ce să caute la Deva?

— De-acolo... de-acolo i-am luat în filaj pe ăia, suspecții. Dar punctul de întâlnire al lor cu mafioții ruși... Șeful știa că e în Moldova. Așa că...

— Voi ați făcut filajul? De la Deva? mă sperii eu, că-i știu pe „cei trei crai”, vorba Lilianei.

— Nu, dom'ne! Au fost unii... specialiști în filaj, cu cel puțin trei mașini de schimb, mormăie „Tranache”, se reasează pe un scaun, recunoaște: Și filajul, și ăia mascați și-au făcut bine treaba.

— Atunci informația inițială a fost falsă? Ori informatorul i-a informat și pe mafioți?

— Informația inițială a fost impecabilă. Că venea de la „cel mai bun informator al Șefului!” începe să se încălzească Enache. Dacă l-ai fi auzit! Tot drumul își imaginau, Șeful și Banu, cum vor da ei interviuri pe la televiziuni! Cum vor vedea acum toți că – și cu „Cronometru” în concediu – tot se obțin rezultate! râde „Trenache”.

— A existat heroina aia sau nu?

— A existat. Că, șucărit foc de-o asemenea rată, l-a trimis Șeful pe Simescu a doua zi – după marele fâs – la Deva, să verifice. Informatorul îi spusese că rușii vor da în schimb diamante și bijuterii. Visau și captura de 200 kilograme heroină. Și când colo, am găsit cărți cu „Minunile Maicii Tereza” și, într-o geantă diplomat...un salam și două pâini rotunde.

— Și-au bătut joc de voi. Simescu ce-a găsit?

— Aici e jalea. Că, la Deva, într-un depozit dezafectat, Simescu a mers împreună cu poliția locală, cu câinii, mă rog. Potăile au semnalat imediat, zice Simescu. Și s-au luat probe, s-au trimis la laborator. Heroină – și încă în cantitate mare – fusese acolo; adusă din Serbia, probabil. În vreun tir.

— Și cum dracu-ați ratat?!

— Aăă... sunt mai multe ipoteze. Am avut noi filaj, de pildă, dar Șeful, tot timpul, a vrut „să se asigure el”... Întâi, că încarcă ăia la depozitul abandonat din Deva. Am trecut în mașină pe-acolo și noi. Încărcam. Heroină probabil, ceva urme au rămas, cum ți-am spus, în depozit. Dar nu s-a mulțumit cu atâta Șeful. „S-a deghizat”. C-un basc și mustață! Pe Banu l-a

pus să-și cumpere o pălărie! Și, pe parcurs, de la Deva până spre Buzău, tot i-a cerut Șeful lui Banu „să depășească mașina din față”. Adică una din cele două ale filorilor. N-avea încredere în ei, se temea mereu c-au pierdut „papucul cu zăpadă”, cum spunea el, adică mașina traficantilor.

— Înseamnă că v-au remarcat. Dar cum au scăpat de marfă? Dacă zici că o încărcaseră în mașină.

— Bănuiesc eu cum, zice „Tranache”. Că la Pitești suspiecții din „papuc” au făcut o haltă. Au intrat, un minut ori și mai puțin... într-un garaj.

— A! Trucul cu garajul? Păi tu nu-l știai?

— Eu le-am spus să intervenim chiar atunci! Să dăm buzna peste ei în garaj. Numai că Șeful visa să înhațe și „diamantele și bijuteriile rusești”. Ția cu „papucul” au ieșit imediat din garaj, îți spun.

— Păi aveau alt „papuc” identic, cu același număr de înmatriculare, pregătit. Au mutat doar șoferii. Mașina în care era heroina și-a continuat drumul ei; poate tot spre Moldova, poate „în coada voastră”. Cum ați putut fi atât de tăntălăi?!

— Dane, eu eram și năucit de nesomn, se scuza „Tranache”. Că și cu o noapte în urmă... dormisem pe scurte. Avusese un vecin de bloc o aniversare. În următoarea noapte am fost pe drum spre Deva; ziua „am studiat locurile” și „am verificat informația” la depozitul ăla; noaptea, a treia deci, am fost ...pe urmele „papucului”, spre Moldova.

— Îți dai seama că heroina aia *e acum undeva*?! Poate aici, poate la ruși, dar otrăvește niște nenorociți de copii!

— Ce, parcă e singura heroină pusă în vânzare!?

Eh! Țsta e „Trenache”. Vechiul meu coleg de școală, de care... nu prea pot să scap.

— Când s-a întors Simescu, s-a oprit și la Pitești? Să vadă măcar ce știe poliția locală de garajul ăla?

— Ăăă... păi, nu cred, recunoaște Enache. Că Șeful nu i-o fi spus de garaj... eu n-am știut că plecase Simescu...

— Adresa garajului o știți?

— Ăăă... Nu prea. Că era noapte, Dane. Oraș necunoscut. Deci strada... n-o știm. Nici proprietarul garajului nu știm cine e.

Păi n-are dreptate Lil? Când zice că pe „Tranache” poți să-l trimiți după moarte.

— Dane, nu cumva să-i spui lui Banu că ți-am zis de operațiunea asta! Că ... se duce imediat la Șeful și... m-am ars.

— Ți-a *interzis* să vorbești despre caz?

— Păi nu, dar... Știi, imediat după ce venise Șeful la noi, de la „Ață și izmene”, a mai ratat el atunci o chestie. Tot mare. Atunci era însă marea bulibășeală de după revoluție; nu s-a prea băgat de seamă. Dar a aflat, tot de la Banu, că eu... Boroboața era, cum spun, mare și...

— Auzi! Nu mă interesează. Aia *a fost*.

— Da, dar pe mine m-a ținut în focuri vreo trei luni. Îmi spunea că „mă dă afară” în fiecare zi. Și începusem s-o cred chiar. Că el... atunci mai ales, știi ce relații avea!

— N-auzi că nu mă interesează?!

— Dane, mi-e frică și acuma! zice deodată Enache, se ridică și se duce la fereastră, stă cu spatele la mine, adăugă cu un glas sugrumat: Atunci ca atunci, dar acum... Azi-noapte am visat că eram șomer.

— Azi-noapte?! Șomer?! tresar eu.

— Adică și azi-noapte. Că am mai visat. Nu cred că poți înțelege! spune cu glas și mai sugrumat Enache și...am senzația că îl înecă plânsul.

Când cobor scările, dau nas în nas cu Niciu, care „e fericit că m-a întâlnit”.

— De ce? Ce-i la cimitir?

— Caz urât, cu șanse minime de rezolvare! rezumă Niciu. Unicul martor, Ortansa și nu mai știu cum, că are un

nume sucit, dar l-am notat undeva, fostă actriță, e complet șocată. Am să vă raporteze eu mâine, că acum... mă cheamă Șeful urgent.

— De ce erai fericit că m-ai întâlnit?

— Că ...vreau să vă rog, dacă puteți, am nevoie de niște bani, oricât de puțini. Nevastă-mea...

Îl opresc să continue, ăstuia îi dau. Că are patru copii și o nevăastă care... Cum să lucreze, cu patru copii mici?!

Peste zece minute mă aflu în biroul colonelului – pardon, comisarului-șef Tache. Nu întâmplător am venit la el. Tache e un om pe care-l respect. Excelent profesionist, om de cuvânt, șef al unui serviciu cumva similar cu cel condus de Șeful meu. Am colaborat cu oamenii lui deseori și cu reușite frumoase. Acum Tache isprăvește de vorbit la telefon cu cineva și se întoarce spre mine.

— Bine veniși! Te-a trimis încoace veverița Liliana?

— ...De unde știți? mă bufnește pe mine râsul.

Râde și Tache, care, în general, o apreciază pe Lil.

— A simțit ea ieri ceva, zice Tache. Și a venit să-mi aducă, chipurile, niște hârtii și „să afle oarece”. Nu i-am spus absolut nimic. Că am vrut *să văd* ce face în continuare. Și-a făcut. Peste vreo oră, iar mă trezesc cu Liliana în birou, cu alte hârtii. Statistici acum. Îmi explică ea că a inițiat un program pe calculator... Ce, v-a dat computer?! realizează abia acum Tache.

— Nu. E-al ei, adus de-acasă.

— Aha! Mă rog. Sper că și-l parolează bine. Ei, și nu mă mai întreabă nimic Liliana acum, îmi explică doar, cum a făcut „un gen de statistică”. Erau cazuri rezolvate de serviciul vostru, grupate pe tipuri de infracțiuni și moduri de operare, pe reușite *și ale cui reușite din întreg serviciul*. Ținuse de fapt, să-mi reamintească, cine și ce a rezolvat! Probabil, auzise că avem o ședință cu șefii, azi-dimineață. Vrea să te facă șef?

— O vrea. Eu nu cred că am pic de dorință să mai încerc boala asta. Mi-a trecut de mult.

— Asta pot să înțeleg, mai bine decât crezi, râde Tache. Că am ajuns să fac rapoarte peste rapoarte, statistici peste statistici, plus ședințe și telefoane de „intervenții în cazuri delicate”! Ca să nu mai vorbesc de amenințări, directe sau voalate.

— Știu. Că primim și noi. Și pe când eram șef primeam.

— Dacă erai un șef al dracului de neînțelegător! se amuză Tache. Pe cinstite, eu te-aș propune acum la...

— Nu, vă mulțumesc!

— Te-aș propune – că asta pot – și pe dumneata, și pe Liliana, și pe Niciu, pentru a conduce fiecare...

— Nu cred că ne-ați face un serviciu. Dacă puteți pune însă o vorbă bună, am vrea măcar să ne lase echipa.

— Bine. Să vedem cum o fi la ședința de după-amiază. Că cea de dimineață nu a mai avut loc.

— Credeți că, dacă se face o reorganizare... există speranțe pentru o dotare mai bună?

— Nu-ncepe și dumneata ca cei din serviciul meu!

— Păi, n-avem dreptate?! mă enervez eu.

— Știu că toți bișnițarii au telefoane mobile! Noi n-avem. Ba avem și interdicții la telefoanele fixe. Știu că o ducem prost cu benzina. Mai mare râsul, îmi rămân oamenii în „pana prostului”, când cercetează un caz mare ori fac un filaj. Ce să mai vorbesc de lipsa calculatoarelor, că avem probleme și cu rechizitele. Să-ți mai spun că scaunele astea, uite în ce hal sunt? Că trebuie să te-așezi *cu grijă* pe ele? Că stăm toți într-o clădire „cu bulina roșie” pe ea?! Că nu s-a mai zugrăvit în camera asta de 17 ani!? Se pare că niște șefi mari de tot presupun că ne place așa! Că ăsta o fi farmecul meseriei! *Orice raport faci, ți se răspunde că nu sunt bani.*

— Apropo de bani, am în echipă și o dactilografă, Ileana, pe care – îmi amintesc eu – iarăși nu aş vrea s-o pierdem. Foarte ordonată și... Excelentă ca dactilografă! Acum Liliana o școalește și să lucreze pe calculator. Știți ce balamuc poate ieși, dacă nu găsești imediat o hârtie de care ai nevoie. Știți ce buclucuri pot apărea, dacă înaintezi un raport sau niște acte pentru procuror în care s-a sărit *un cuvânt doar*. Ori s-a omis *o nenorocită de virgulă*!

— Poți să te oprești aici! Am înțeles. Că am și eu „personal civil”. Vrei să întrebi, dacă acum, pentru că acum că suntem *toți civili*...

— Da. Măcar dreptul la medicamente! Măcar un salariu mai bun, pentru cei ce lucrează cot la cot cu...

— Știu. Din câte-am aflat, deocamdată...*nu sunt bani*.

— Atunci... Se face totuși reorganizarea?

— Se face. Sigur, se vor roti niște șefi.

— Dar lefurile personalului? Am în echipă oameni care... o duc greu cu banii. Înțelegeți, cred, ce înseamnă să te bată la cap nevasta, că nu mai are bani pentru întreținere, pentru cărțile și caietele copiilor, pentru ...multe altele.

— Uite de-aia sigur n-ai să ajungi mare șef, Vasiliule! Că ai redeschide discuția asta în fiecare ședință! Ai scrie tot felul de rapoarte...

— Dar este *esențial* – dacă zicem că luptăm împotriva corupției – să fie scutit „omul legii” de asemenea griji! Că dacă *învață să ia*, când i se oferă... Și știți că li se oferă.

— Și că destui sunt deja „mânjiți”, încheie Tache. Află că știu asta și oameni din conducere, mă refer la cei... la care pot eu apela, să le explic omenește ce și cum e cu cei care bat zilnic străzile și vin în contact cu tot soiul de oameni, unii care se joacă cu miliardele! Se pare că toți șefii noștri înțeleg; dar... *sunt bani puțini*.

Nu cred că ar mai avea rost să rămân, să-i ronțai inutil timpul lui Tache. Nu cred nici că ar merita să mai urc o dată „în cerul nostru”. Mă opresc deci cu mașina la un super-market! Îmi fac o aprovizionare, cu tot soiul de bunătăți pentru burlaci: mezeluri, mere, portocale, cutii de conserve. Încarc în „Dacie” și ajung acasă, opresc în fața blocului, deschid portbagajul, dar... mă opresc. Asta pentru că l-am văzut pe Banu – pardon, pe proaspătul inspector principal Banu – ieșind din blocul în care locuiesc. Ce-o fi căutând Banu în blocul meu?!

Banu face parte din „fauna ministerului”, cum zice Lil, strâmbându-se ea, așa...cam cum ar vorbi despre păduchi. Nu greșește prea mult. Banu e un șmecher de Brăilița. Când l-am cunoscut era slab ca un țâr, cu aer de „fante”, dat mereu cu surplus de briantină pe păr. Acum Banu s-a îngărașat binișor de tot; umblă în costume „Armani” sau „Gucci”, după cum se prezintă. Sunt nedespărțiți, el și Șeful. Nu cumva venise să mă caute pe-acasă? O vrea Șeful să mă mobilizeze pentru vreo acțiune „delicăta” și foarte importantă? Și întârzie, dobitocul! A ieșit mergând lejer din bloc, dar s-a oprit lângă o mătă care face grații la soare, pe-o margine de bancă. Fac conversație! Mângâie tigruț ăla tranzistorizat. Ridică privirea, mă vede în sfârșit, pornește spre mine, mimând o mare bucurie.

— Să trăiți, dom' șef! Și la mai mare! Că am auzit eu!

— Ce-ai auzit?

— Eh, doar veniți din concediu. Știți mai multe!

— Crezi că mi-am făcut concediu la NASA, ori la vreo ghicitoare în bobi?

— Eh, dom' șef, știi și eu cum se mai fac concediile, nu? O societate plăcută la un pescuit, la o vânătoare. Mai merge omul la vreo vilă particulară. Aer curat și... într-o companie selectă.

— Ei, aici ai nimerit-o, zic eu.

Că, în definitiv, la o vilă – mai mult cabană, mă rog – am fost. Iar selectă... Da, cei cu care-am fost pot fi numiți așa, că sunt specialiști de primă mână în arte marțiale. Banu pricepe însă în felul lui confirmarea, pentru că devine și mai mieros:

— Ei, păi, vedeți, dom' șef! Și-mi pare bine. Că se înființează niscăi unități militare noi!

Na! Țsta s-ar putea să știe mai multe decât Tache.

— Ce unități militare, că ne-au „civilizat”, nu?

— Ei, ne-or fi civilizat pe noi, dar ... lăsați, că știți dumneavoastră, dom' comisar! Întotdeauna când se fac reorganizări, reduceri de personal, apar ca ciupercile...micuțe organisme. Și comisii! Măcar într-o comisie de-asta poate găsiți un loc și pentru mine, că știți, eu...

— Te distingi în misiuni, am auzit. Mi-a spus ieri o telereporterită cum era să capturați 200 kilograme de heroină.

— Valy v-a spus, așa-i?

Valy fusese acolo?! Excelent! Că pe Valy o cunosc.

— Nu Valy, una blondă... Cum naiba o cheamă?! caut eu încă un fir.

— Lusy? Dar e mai mult șatenă aia. Ce v-a spus?

— Ce să-mi spună?! Că filați ca niște cizme, încă de când ați plecat din Deva?

— Din *Deva*?! De unde știa Lusy? Că asta n-am spus-o la nimeni!

— De unde știa n-am întrebat-o pe Lusy sau cine o fi blonda aia, dar... De! Ziariștii, mai ales cei din televiziune... presupun că plătesc bine o informație!

— Hait! Știți că aveți dreptate, dom' comisar!? Că așa *s-ar explica totul!* Știu eu că sunt unii „ciripitori” de-ăștia, am și eu unul care „vinde pontul” întâi la Ti-Vi.

— Sunt curios cum de nu v-ați dat seama ce-a fost la Pitești. Ziarista mi-a spus că ați întrerupt acolo urmărirea; că

intrase „papucul” cu marfă într-o curte. Ați putut vedea ce făceau în curte?

— ...Păi... nu... Că... Nu era numai curte; era și un garaj, în care au intrat ăia doi, cu mașina.

— A, garaj?! Mă mir eu. Și nu v-ați întrebat de ce intră cineva cu mașina într-un garaj, din care să iasă după un minut ori mai puțin? Și-au bătut joc de voi, copios, mă! Cine sunt? Cum ăi cheamă? Aveți pozele lor?

— Mda! zice posomorât Banu. Adică... Adică... le-am reținut noi pașapoartele, numai că ... erau false, mărturisește Banu. Am descoperit asta abia când am ajuns la sediu. Iar filmul din aparat... Că făcusem eu niște fotografii cu ăia, cu traficanții, dar...

— Dar ce?

— Luasem, știți, un film... la mâna a doua, cum s-ar zice, din Obor. Și... era expirat.

La gâtul lui Banu e un lanț de aur. La mână are brățară, tot de aur. Și luase film din Obor, de la taraba cine știe cărui hoțoman, să meargă la o acțiune în care visau să facă o captură de 200 kilograme de heroină!

— Deci nu știți cine și-a bătut joc de voi?! Mașina? „Papucul” ăla?

— ... Nu prea știm, că... și mașina și actele ei... Era, de fapt, o mașină furată. Dar nu ne-am dat seama atunci, știți, că... Șeful leșinase... Să nu-i spuneți că v-am zis asta, dar...

— Locul unde-i garajul ăla ți-l amintești? Întreb eu – nu știu ce mi-a venit, că dacă „Trenache” zicea că nu știe, tontul ăsta...

Dar – spre mirarea mea – îl aud pe Banu spunând:

— Locul îl știu.

— *Îl știi?! Sigur?!*

— Sigur. Că aveam, când eram în școală, la Băneasa, știți, aveam o gagică trăsnet, în Pitești! Ce „carte” știa fata!

— Ascultă-mă cu atenție, Banule! Dar... mai întâi, ce căutai în blocul ăsta?

— A, o prostie! Ceartă de familie. Dar doamna în conflict îl cunoaște pe Șefu, i-a telefonat, m-a trimis... Dar acum mi-a dat Șeful o sârmă pe celular, să vin urgent la sediu.

Îi dăduse „o sârmă pe celular” și, de urgentă ce era treaba, el făcea conversație cu mâța! Eh, ăsta-i Banu!

— Auzi, Banule! Vă ofer gratis un pont. Ia spune-i tu Șefului nostru să te trimită *acum* la Pitești! Că proprietarul garajului ăla era mâna-n mâna cu ăi de și-au bătut joc de voi!

Îi explic ce-ar trebui să facă, Banu promite „să se implice imediat în caz”, dar... vede cumpărăturile pe care le făcusem și care rămăseseră în portbagajul deschis al „Daciei”.

— Ce naiba, dom’ comisar, așa cumpărături faceți? Nu vreți să vorbesc eu cu cineva, să vă aducă acasă tot ce vă trebuie – calitate extra și la un preț...

— Mă, tu ai auzit ce ți-am spus?! Îți dai seama că puteți cârpi încă gafa pe care ați făcut-o!? Poate să luați și urma...

— Am înțeles, dom’ comisar, am înțeles. Plec chiar acum. Dar mai gândiți-vă și dumneavoastră la ce v-am propus, încheie Banu și plecă spre „mașinuța” lui, un „Volvo” grozav, care pare nou.

Ăsta nu cred să aibă probleme cu banii. Pare, profesional vorbind, „aproape tâmpit complet”, cum zice Lil. Dar... de descurcat uite că se descurcă!

Jumătate de ceas mai târziu, am despachetat și tocmai mă pregăteam să mănânc. Aud telefonul. Silviu Găian e și vrea să ne întâlnim.

— Chiar acum? întreb eu, cu ochii la mezelul de pe masă.

Îmi spune că „neapărat acum”, că-i „urgent și important”. Ce-o fi?

Vâr totul în frigider, cobor. Mă urc în mașina pe care din fericire am lăsat-o în fața blocului. Și, în 20 de minute, ajung la locul pe care mi-l indicase Silviu.

Aproape că s-a întunecat. Îl văd totuși pe Silviu, așteptând în stație. Trec cu mașina mai departe, că e în apropiere „un giratoriu”, întorc, las mașina pe-o alee, mă apropii, trec prin fața lui Silviu, făcând doar un „Pss!” că părea „scufundat în gânduri”. Și o pornesc mai departe, spre intrarea unui bloc, aflat dincolo de un mic spațiu verde. Băiat isteț ...și prudent, Silviu nu se ia imediat după mine. S-o fi crezând filat? O fi? Ceva din tonul vocii lui – dincolo de cuvinte, ca și azi-dimineață – mi-a trezit o stare ciudată de neliniște.

Holul de la parterul blocului în care am intrat e luminat slab. Prefer să mă îndrept totuși spre partea cealaltă a holului, unde mai e o ușă, ce dă în curtea interioară. Și unde e și mai puțină lumină. Când apare, Silviu trece pe lângă mine și chiar iese pe cealaltă ușă, șoptind doar un „Veniți, vă rog!”. Mă iau după el și, după ce parcurgem spațiul până la altă intrare, în același bloc, intră acolo. Intru și eu, îl găsesc crispat, parcă ar fi văzut stafii de curând.

— Avem puțin timp, domnule Vasiliu, șoptește Silviu, deși în blocul ăsta presupun că locuiește, la etajul unu sau doi, un amator de muzică foarte modernă. Urlă o magaoaie de combină, de vibrează geamurile pe toată scara.

— Te-ai simțit urmărit?

— Nu. Adică nu cred. Și...am schimbat două tramvaie, până să ajung acolo de unde v-am telefonat, dar... nu se știe niciodată. Și dacă ne-ar vedea cineva...

— Ne-am întâlnit întâmplător și te certam iar, „că nu mi-ai reparat bine mașina”!

— Domnule Vasiliu, nu știți cu cine aveți de-a face! Eu vă spun să vă feriți. Au poza dumneavoastră. S-ar putea să aibă

și adresa. Știu și că ați făcut atunci descinderea la restaurantul acela, că m-ați anchetat și pe mine. M-ați scăpat atunci de pușcărie, Dumnezeu să vă dea sănătate și să vă păzească! adăugă precipitat Silviu. Astea toate le-am spus, adică le-am confirmat eu, m-am făcut că „mi-am adus aminte”. Că am simțit că mă verificau. Aflaseră, sunt sigur... de la fiul domnului judecător ori de la Tina, nu știu de la cine, dar aflaseră.

Tina fusese „mâna dreaptă” a lui Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan. O tipă uscată ca un băț trecut prin foc, îmbrăcată toată în negru, karatistă. Îi zburase pistolul lui Niciu din mână, cu o lovitură de bombeu, deși Niciu nu-i un papă-lapte deloc. În ancheta preliminară nu obținusem nici un cuvânt de la Tina. Nici procurorul Ioniță nu o făcuse să vorbească, nici alții, care încercaseră în fel și chip. O muiere a dracului, la vreo 35 de ani, care... leșinase totuși când îl văzuse pe Barbu cu o gaură-n frunte. Îl divinizase, bănuiesc, pe șeful lor.

— Proprietarul atelierului, continuă Silviu, le-a confirmat și el că mașina dumneavoastră ajunsese s-o repar eu *la cererea lui*. Asta mi-a șoptit Gina, care i-a auzit vorbind. Dar, dacă m-ar vedea unul din ei întâlnindu-mă cu dumneavoastră... aș fi terminat.

— Vorbești de mai mulți? Cine sunt?

— Zvastica aia-n cerc, domnule Vasiliu! O aveau și Barbu și Tina, tatuată, uitați aici! mi-arată locul pe fața propriei mâini Silviu. V-am declarat atunci de școala de karate pe care o conducea Barbu. Și de un fel de club. Eu știu ce-am pățit, domnule Vasiliu. M-au momit întâi cu postul ăla de body-guard, foarte bine plătit. Dar au zis că trebuie „să mă pregătească”. M-au pregătit câteva luni. Instrucție mai severă ca la armată. Lupta cu mâinile goale sau cu arme albe. Plus lecțiile de „concentrare psihică”, despre care... Știți, eu am citit multe despre cheștiile astea. Mirosea mai curând a fanatizare.

— Ai impresia că te verifică, pentru a te reintegra?

— Da, domnule Vasiliu. Și nu vreau. N-aș vrea să-mi pierd nici locul de la atelier, dar... mi-e frică! Pentru că acum... fac antrenamente și cu arme de foc.

— Poftim?! Nu cumva exagerezi?

— Nu cred. Că Gina... Vor s-o ademenească și pe ea; cred că au nevoie și de femei. Au întrebat-o dacă a tras vreodată cu o armă și dacă ...nu i-ar plăcea să-ncerce.

— A acceptat Gina?

— Le-a zis că se mai gândește. Și-a venit să mă întrebe pe mine; că-l văzuse pe tipul ăla pletos, când mi-arăta fotografia dumneavoastră.

— Ce i-ai spus Ginei?

— Că pe mine nu mă interesează, n-o sfătuiesc nimic. Că Gina-i „protejată” patronului; nu știu nici cu ea... ce-o fi. Nici cu patronul.

— Fotografia mea cum era?

— Mărimea, carte poștală; color, recentă, nu în uniformă.

Ei, asta ar mai fi trebuit! Să fie una în uniformă!

— Pletosul ăla îmbrăcat în negru și cu zvastică pare specializat pe altele, domnule Vasiliu; că a mai fost în comandouri; a lucrat în Balcani: prin Ungaria, cu mașini. De-aia v-am zis să luați mașina repede. Că, dacă mai rămânea o noapte... Nu știu cât vă pricepeți, dar un mecanic priceput poate „aranja” o mașină, să vă lase frânele tocmai când aveți mai mare nevoie de ele, să vă ia foc din senin sau...

— Ai idee cum îl cheamă pe pletos?

— Nu mi-a spus, nu l-am întrebat, nici nu-l întreb, să știți! Vă rog să nu-mi cereți s-o fac...

— Nu-ți cer să faci nimic! Te-ai descurcat până acum de minune, sper să nu ai motive de îngrijorare. Mi-ai spus lucruri foarte interesante. Numai în cazul în care te simți „presat” ori amenințat de ei în vreun fel, îmi telefonezi. Mai ai numărul meu scris pe undeva?

— Doamne ferește! L-am memorat. Am ars biletul ăla. Nu sunt un prost, domnule Vasiliu! Mi-e frică... vă rog, nici dumneavoastră să nu mă căutați, că... Mi-e frică, pentru că am văzut o dată cum... cum au pedepsit pe unul care era suspect doar că... ar colabora cu poliția.

— Cum l-au pedepsit?

— Lăsați-o așa, n-ați vrea să știți! zice Silviu. Pot să vă spun...că a fost groaznic. Ca-n iad!

Vechea tactică de „cimentare” a „acumulărilor ideologice”. Teroarea!

— Aveți grijă de dumneavoastră, domnule Vasiliu! reia tot în șoaptă Silviu. Și de mașină! Aveți un garaj bun? Sigur?

— Îm... Nu prea.

— Atunci mai bine nu lăsați mașina în garaj! Nici în fața blocului! Vă asigur eu, nu au uitat că l-ați împușcat pe Barbu! Și par să fie puși pe „răfuieli exemplare”!

— Mă, tu știi... încă și altele!

— Credeți-mă, domnu' Vasiliu, dacă s-ar afla că v-am spus *și pe sfert* din câte v-am spus...

— Înțeleg, Silviule! Și îți mulțumesc mult... pentru tot!

Îi strâng mâna. Și îl las să plece el înainte. Rămân în holul aproape întunecat în care... nu se vede nici o mișcare. Oamenii s-au întors deja de pe la slujbe, stau zăvorâți prin apartamentele lor. Din Silviu ar putea ieși un colaborator bun. Asta *dacă* aş avea timp, *dacă* aş avea mai ales *un loc* unde să putem discuta liniștiți; nu într-un hol de bloc, unde... pute a urină. Și unde se aude muzica aia...drăcească... *de care nu s-o fi plâns nimeni?* Și ? Dacă s-o fi plâns? Dar...*o fi avut curaj să se plângă cineva?*

Ies din hol, îmi regăsesc mașina, urc în ea, dar nu merg la „garajul meu”, o improvizație – bine amenajată altfel – dar improvizație, făcută două blocuri mai departe de cel în care locuiesc. Sistemul de încuiere a garajului e o joacă de copii pentru

un specialist. Așa că... Prefer să-mi las mașina în afara garajului, cam la o sută de metri distanță, într-o parcare aglomerată. De-ici poate cineva să o fure cel mult. Dar nu cred că va tenta pe cineva, după cum arată „Dacia” mea, fie și reparată de curând.

Constat din nou că, în mod ciudat, Silviu a reușit să-mi transmită o senzație de panică și mă întreb *cum* oare? Unele inflexiuni ale vocii? Ceva „dincolo de cuvinte”? De regulă, *simt* când sunt mințit. Simt și emoțiile puternice. Poate că... *am recepționat ceva?* Sau *devin cumva paranoic?* Mă cred mai important decât sunt? Visul de azi-noapte să fi avut și el un rol? Fapt e că urc în lift – în liftul ăsta unde a fost ucis mișelește, cu un cuțit în spate, Iosif Szabo. Nu știu, nici până azi, *dacă venea Ioșca la mine, să-mi spună ceva.* Poate.

Și iarăși, *poate și din cauza asta*, mă opresc un etaj mai jos, sun la ușa unui sereist pe care-l cunosc mai de mult. Mă simt privit prin vizor, ușa se deschide puțin, rămânând „în lanțul de siguranță”. Colonelul, în halat de casă, mă privește nedumerit.

— Trăiți, domnule colonel! N-ați vrea să ieșiți la o țigară?

Colonelul scoate lanțul, zâmbește, invită:

— Intră! Nevastă-mea și copiii sunt la rude, în Bușteni. Sunt deci singur, iar azi, am profitat de ocazie și „am făcut curat”, zice sereistul adăugând un semn; cred că „și-a deparazitat” apartamentul de eventuale microfoane.

— Radioul văd totuși că funcționează! observ eu.

— Și îl lăsăm așa, că-i și mai sigur, zâmbește iar colonelul. Credeam, sincer vorbind, că te-ai mutat.

— Din blocul ăsta? Nu, nu m-am mutat.

— Păi, de ce? Că după isprava aia cu Barbu, ar fi trebuit. Nu știți cine este taticul cel bun al băiețelului rău?

— Ba știm. Mare mafiot. Ghiță Caraivan.

— Ia loc! mă invită gazda. Bei ceva?

— Mulțumesc, nu. Personal, cred că Ghiță e mort.

— Crezi? Asta-i ceva care să lași pe „cred”?

— Mă îngrijorează în prezent altceva. Pare să fi apărut un camarad de peripeții, prin comandouri, al lui Barbu. Care, sunt informat că are o poză a mea. E posibil și să caute oameni, pentru a-i antrena în regim paramilitar. Cam cum făcuse Barbu. Dar acum folosind și arme de foc.

— Știi cum îl cheamă pe „antrenorul” ăsta?

— Nu. Din descriere, un tip înalt, pletos, cu o zvastică în cerc, tatuată aici! arăt eu pe mână. Aud că e priceput și la „aranjat” autoturisme.

— Cu ofițerul de la unitatea de informații ai vorbit?

— ...Am mai multă încredere în dumneavoastră.

— A!... Nu ții totuși legătura cu cineva de-acolo?

— După istoria cu Barbu... a făcut un tip un fel de anchetă preliminară cu mine. A fost și în comisia care... a cercetat cazul. Din fericire, am avut martori că a fost legitimă apărare. Că mi se păruseră ...cam porniți. De atunci nu m-a mai căutat nimeni de la acea unitate, nici eu pe ei. Dar am aflat recent că... sunt unii care pun întrebări în legătură cu mine.

Colonelul face o mică grimasă, pare să înjure. Se întoarce apoi spre mine, mă privește atent:

— Cine ți-a dat informație astea? Vreau să spun, ai încredere? N-o fi vreo gogoriță?

— Am încredere.

— Bun, încheie colonelul. Am reținut, am să-ți spun mâine, la ora 18,00, dacă aflu ceva care să te intereseze. Zic oricum să fii foarte atent. Lasă-ți „semne”! În apartament, la mașină. Că dacă e ce bănuiesc, nu-i de joacă.

Reajuns la propriul meu apartament – o garsonieră dublă, de fapt, iarăși scot din frigider, pun pe masă... Și iarăși se aude soneria. Deschid. Niciu și Crișan. Îmi spun că Șeful i-a trimis să mă caute. Că la telefon nu mai răspundea nimeni și că e un caz la care...

— Mă, voi ați mâncat azi când?

— Azi-dimineată, înghite în sec Niciu, mirosul apetisant de salam și kaizer îl face să fie sincer.

— Ia stați voi doi jos, să mâncăm! Ce caz e? Cu cimitirul?

— Nu, zice obosit și acrit Niciu. Unul nou, „delicat”. N-a vrut Șeful să ne spună ce. A zis că...noi „să fim de găsit”, lângă telefon, dacă...

— Voi, după ce mâncăm, mergeți și vă culcați. După ce închideți telefonul. Dacă chiar o arde cumva, vin eu după voi. Poftă bună!

★

★ ★

Jan-„Chelu” nu se mai învârtea prin cameră ca un gândac . Acum zăcea; se prăvălise pe-o canapea, răpus de durerea surdă, dar persistentă care îi cuprinsese toată falca. I se și umflase aproape jumătate de cap. Gândul de-a se duce însă la un „dințar” îl îngrozea și mai mult.

Auzi un ciocănit în ușă. Și apăru Fane-„Speriatu”, cu hainele și mutra lui de cioclu.

— Stăpâne, am o veste bună! șopti Fane.

— Îmmm! făcu pe tăurașul Jan.

— Bună de tot! anunță „Speriatu”, apropiindu-se de canapea. Ce-mi ziseși matale. Adică... De ce să mă ocup eu așa... prioritar! găsi Fane cuvântul cheie, domnesc.

— Îmmm! Spune, dracului, o dată! Ce vrei?

— De „domnu Hary”, stăpâne! aminti Fane împăciuitor. Nu porunciși matale să-i dibui bârlogu’ veneticului? Și am aflat, șefu! Tot am aflat.

— Ce, mă?! Când dracu’? Așa repede? făcu Jan, ridicându-se binișor de pe canapea.

— Uite poza lui, șefu! Și poza ălor două babbine – faine, șefu, pe cuvântul meu, faine! – poza cu bodi-garzii de-o săltară pe „Ochelarista” de la domițiliu, poza cu vila pe care o închiriasc acum două săptămâni dom’ Hary, alta cu mașinile pe care le au! enumeră Fane, înșirând pe-o masă fotografiile de mărimea unor cărți poștale. Știm de la vecini încă și mai multe.

— Mă! făcu înviorat Jan, cercetând fotografiile. Cine-i ăla care-a făcut treaba asta, *că-l premiez personal!*

— Șefu... ăla nu-i din ai noștri, mărturisi spășit Fane.

— Ai!? izbucni Jan. Cum adică?! Toată liota, ăi de la dăm să mănânce o pâine cu unt, toți lingăii noștri, *nu aflaseră nimic?!* Și află ăla?! Al cui este?

— Oamenii lui Oreste Caltaboș, zis „Spânu”. *Oameni*, că nu-i doar unu, de fapt. Și ne-au dat ieftin marfa, să știi.

— Spânu? Trișorul ăla nenorocit?! exclamă înfuriat Jan.

— Nu mai e trișor, șefu. S-a lăsat. Că, zicea el, „nu mai rentează”. Se-apucă de altele, mai bănoase. Mare patron! Are acum firma lui de taximetre! Asta pe față. Și altă rețea, tot de taximetre, da’ și de camioane particulare, fără firmă, care, de! Mai fac ei *și altele*. A ajuns mare „Spânu”, dacă... E și el unul din ăia pe care îi invită domnu’ Hary pentru dejun!

— Aha, aha! Mare, ă? „Spânu”! Stai dracului jos, nu te mai învârti în jurul meu, că mă ametești! gemu Jan. Și spune o dată cum de-l dibuiră ăia, pe Hary, cine sunt, câți?

— Trei sunt șefu! Și... Unul din ei e șofer pe taxiul în care o urcaseră ăia doi pe „Ochelaristă”, când o luară de la domițiliu, azi-dimineață. Da’ băiatu’ de pe taxiul o știa pe „Ochelarista”. Știa că-i de-a noastră. I s-a părut lui boccie faza încă de când la-u tocmit ăia doi bodi-garzi străinezi să-i aștepte cu taxiul în fața blocului. Când a văzut-o pe „Ochelaristă”

escortată de ăia doi și urcată în „coșciugul” lui, i-a căzut fisa că toată treaba-i c-am zbanghie. Și ce și-a zis el? Ia să văză unde o duc bașbuzucii, când au transbordat-o iute, iute, din taximetrul lui în mașina lor, la Piața Victoriei.

— I-a urmărit?! Și nu s-au prins? întrebă Jan suspicios.

— Păi, nu s-au prins. Că băiatu’ s-a gândit și la asta! Și avea el doi preteni, foști colegi, tot pe taxi-uri și-ăia. Dar particulare, fără firmă, știi, de-ăia „ilegali” de mai scot și ei un bănuț, dar pe cont propriu. I-a clopoțit pe celular. I-a chemat să preia, pe rând, otomobilul bodi-garzilor lui „Haryosul” ăla! Și s-au ținut, pe rând, de coada lui, până ...au ajuns la bârlag.

— Mă, asta-i cusută cu ață albă! mârâi Jan. Vor să ne vâre pe gât cine știe ce, mă! „Spânu” vrea să ne joace! Că... adică bine, să zicem, nu s-au prins străinache ăia că au fost urmăriți. Dar când avură timp să facă și pozele?! Cu toată banda ăloră! Și de ce nu duseră ei marfa lui „Spânu”? De ce veniră ei la noi, să ne vândă ieftin așa marfă extra?! De ce Fane? Te-ai tâmpit la bătrânețe, mă?

— Nu, șefu. Da’ „Spânu” dispăru. Că-l speriară ăia azidimineață; ori nu vrea să vină mâine la întâlnirea cu domnu’ Hary...nu știu. Dar zic ăștia trei... că nu mai e de găsit nicicum.

— Asta ți-au spus ei, da? rânji Jan.

— Nu, șefu! Că și-ai noștri îl căutaseră; să văză cum stăm, ce intenții are „Spânu”, pentru mâine; dacă vine ori nu „la dejun”! Și nu-i de găsit nicăieri „Spânu”! Iar băieții ăia trei, după ce au văzut unde-a fost dusă „Ochelarista”, făcură „post fix”, cum mi-au zis ei. Și mai vorbiră și cu servitoarele de prin vecini. Cartier boieresc, de!

— „Post fix” ai zis, mă?

— Da, șefu. Că băieții...Acu’ băieții, ăia trei, vorba vine. Că băieții e pensionari. Înainte să lucreze pentru „Spânu”, cică

lucrară la „filaj și investigații”. Acu’ ce să facă și ei?! Pensie mică... Mai câștigă un ban!

— Și de ce nu s-au dus „băieții” pensionari la „firma” aia damblagie a lor? Unde lucrară înainte! De unde-și iau pensia! A? Nu te-ai gândit?

— Ba da, șefu. Și i-am întrebat. Spun că s-au dus. Da’ ăia de-acolo le-au zis că nu-i interesează și să-l lase în pace pe domnu Hary, că altfel îi ia mama dracului! Că domnu Hary e om de afaceri respectat; venit să investească în România, așa le-a zis un șef de-acolo.

Jan-„Chelu” tăcea. Nemișcat, încruntat. Hotărî apoi:

— Auzi, Fane! Mai întâi și-ntâi... zi-i dogarului de-l știi tu să-mi trimită antibioticele ălea, de zicea el! se strâmbă Jan – ura de fapt orice fel de medicament. Că nu mai ține cu scârba asta de măsea, oftă Jan, și văd... că-i de lucru, curând.

Un telefon bâzâi scurt, Fane primi aprobarea printr-un gest al lui Jan, ridică receptorul, vorbi ceva, ascultă, aprobă, închise și se întoarse spre Jan cu o expresie de mare satisfacție pe față.

— Unul din ăia trei de la „filaj și investigații”, șefu. Spun că au mai dibuit pe cineva din ograda lui „Hariosu”! Unul tânăr care umblă cu laptopul după el. Ar putea să fie „Ochelaristul” lor.

— ăsta să nu ne scape, Fane! De belferache ăla să vă ocupați *în mod special!* stabili Jan. Dar și de ceilalți! Dacă știm unde sunt, acum... *pe ei, mă!* În foi de viță să mi-i lucrați. Dar *în foi de viță*, auzi! Nu cu toroipanul!

— Am înțeles, șefu!

— Iar de ăia trei... de-au fost ei la „filaj și investigații”... s-aveți grijă, mă! Că-ncep să cred că-s băieți buni. Și dacă-i așa, nu te zgârci la bani, Fane! Că-i bine să-i avem lângă noi.

Mișu Horn, zis „Walter”, deschise ochii, încercă să se miște. Renunță. Își simțea capul cât o baniță.

Ce se întâmplase? Se afla în camera lui de hotel. Dar... cum ajunsese aici?

Dimineața avusese o întâlnire de lucru. Cu domnu Hary și cu patru „specialiști în alarme”. Da, despre asta își amintea tot, treaba mersese strună, isprăvisese cu ăia, pe la ora două, la prânz. Plecase cu mașina proprie spre hotel. Și de asta își amintea perfect. Parcase mașina, intrase în hotel, că îi era foame. Mâncase excelent. Când ajunsese la cafea, auzise undeva, aproape, în dreapta, căzând ceva. O linguriță căzuse, el întorsese reflex capul și ...atunci o văzuse. O tipă cu picioare strașnice; așezată la masa vecină. Douăzeci, poate douăzeci și doi de ani, aer de spanioleasă distinsă! O cascadă de păr negru, aranjat foarte original, rochie de culoare oranj, ochi verzi de panteră. Tocmai scosese o țigară tipa, dar, vezi Doamne, nu părea să aibă brichetă la îndemână, o tot căuta în poșetă. Ridicase ochii spre el, îl fixase lung, încremenită. Să o fi cunoscut cândva? Nu, nu-și amintea. El să-i fi amintit de un cunoscut? Și-asta era puțin probabil, mai repede era un mic truc profesional, „spanioleasa” părea să fie mai curând ieșită la agățat. Împins de un imbold greu explicabil, se ridicase de la masă, îi aprinsese țigara. Nu fusese greu să intre în vorbă. Tipesa pretindea într-adevăr că „îi amintea de un cunoscut din copilărie”. El nu crezuse, dar... Mă rog, de aproape arăta și mai bine gagică! Era trăsnit, ce mai!

Băuseră cafeaua. Și un coniac. După care, tipa făcuse doar câteva mofături de rigoare, dar acceptase să urce în camera lui. În lift simțise deja că era ceva în neregulă cu el. Apoi brusc... *se rupsesse filmul*. Nu-și mai amintea *de nimic* din ce urmase, de parcă ar fi băut nu un coniac, ci douăzeci! *Când*

ajunsesse aici, în cameră? În pat... ce făcuseră – *dacă* făcuseră ceva, că era acum gol pușcă în pat – *nu-și amintea*. În cafea sau în coniac – că, da, un coniac băuseră – îi pusese bestia ceva? Dar când și cum nu pricepea; că știa și el destule șmecherii, de toate felurile, fusese deci cu ochii pe tipă tot timpul.

Cu toată durerea de cap, „Walter” sări brusc din pat, se repezi la dulap, unde, în spatele cămășilor își ținea laptopul. Laptopul, scula lui profesională extra, indispensabilă și în care se aflau o mulțime de date ...cumplit de importante... *nu mai era*. *Începu să-l caute cu înfrigurare peste tot, proteste. Nu, laptopul nu era nicăieri. Că nu-l pusese aici*. Ultima oară era cu laptopul în mână, în lift... Ceea ce descoperi însă... Da, uite, că *nici portvizitul nu era*... Portvizitul în care, în afară de vreo două mii de euro, mai avea cărțile de credit, pașaportul, câteva cărți de vizită... *importante*, pe care... pe care nu ar fi fost bine să le vadă nimeni, dar... *mai ales poliția*.

„Walter” se prăbuși într-un fotoliu, cu un aer idiotizat. *Ce trebuia să facă acum?* Era ora unu noaptea. Dar mâine *ce Dumnezeu ar fi putut face?! Să se prezinte la domnu’ Hary? Și? Ce să-i spună? Că el, specialistul „ăl mai grande” în spargeri de coduri, în alarme electronice, escrocherii pe computer etcetera...* se lăsase păgubit ca ultimul fraier?! De-o târfă hoată? Era de râsul curcilor! Și avea să creadă o asemenea gogomănie domnul Hary?! ... Ce, era de crezut?!

Chelnerul să-i fi făcut figura? Fusese înțeles chelnerul cu „tipa trăsnet”? Îi adusese paharul de coniac gata „aranjat”?

Ochii verzi... ochii de panteră... ai tipesei. Îl chemaseră? Îl hipnotizase țiganka asta în vreun fel? O fi fost posibil, chiar așa?! Îl ținuse „sub vraja privirilor ei” – ori a picioarelor – atât de bine?! Mișu Horn constată că nici drăcovenia electronică, cea cu ajutorul căreia debloca alarma și descuia propria mașină... *nici ea nu mai era*. *Așadar...* Rămăsese, probabil, *și fără mașină*.

IV. ȘEFII SUNT ȘEFI...

În prima mea zi de lucru după concediu...plonjez în rutină. Adică ajung la slujbă cam cu o jumătate de oră înainte de începerea programului și, evident, o găsesc pe Ileana deja la post. Îmi înmânează un dosar cu hârtii, mă anunță că e „corespondența” din ultimele două săptămâni, „în parte rezolvată”.

— Îți mulțumesc, Ileana! Chiar voiam să îți cer dosarul ăsta. Îmi pare rău, nu am... încă vești privind îmbunătățirea soartei „personalului civil” în noua structură „civilită” în întregime.

— Știam, surâde palid Ileana.

Nu o întreb de unde știa. Probabil a aflat, prin „telefonul subteran”, rezultatele ședinței de ieri, despre care vorbisem cu Tache. Subofițerii – sau foștii subofițeri – și personalul civil constatasem de mult că erau la curent cu „ce se discută în sferele înalte”, că aflau totul, mai rapid decât mine, în orice caz. Un motiv în plus pentru a fi bine plătiți – eh, dacă m-ar fi auzit cineva de când tot spuneam asta.

Zece minute mai târziu, mă trezesc în birou cu Enache, care îmi amintește că suntem colegi de mult. Că el e cel mai în vârstă din „echipă” și că, dacă ajung șef, cumva, ceea ce îmi urează din inimă...

— Să te ferească Sfântu’ Sisoe să-ți ajung șef, „Trenache”! îl previn eu. Dar poți fi liniștit; n-ajung!

— Ie-te, dom'ne! Păi, de ce? Adică ce-ai cu mine? Că mă știi, doar. Dacă merită, pun osul...

— Pentru halul în care ați ratat istoria aia cu heroina, eu te-aș fi propus la retrogradare.

— Pe mine?! Păi, ce, eu am condus „istoria”?! Și, oricum, se mai întâmplă și să ratezi, nu? Se-ntâmplă și la case mai mari. Nu ne-au povestit – la un pahar, ce-i drept – americanii ăia care veniseră să ne instruiască...

— Auzi, dragul meu? Eu am de lucru acum.

Enache pleacă bosumflat. Dar mă trezesc în birou cu Liliana. Zbârlită ca o veveriță scăpată dintr-un război c-un dihor, îmi relatează repede, repede, cum a urcat pe scări cu Șeful și „a pus-o dracu' pe ea să-i spună” la ce lucrează; situația cu cei eliberați de prin penitenciare. Șeful s-a făcut foc. A întrebat-o „de ce-și pierde timpul cu asemenea prostii?” și să-i ajute mai bine pe Niciu și pe Crișan să rezolve „cazul de la cimitir”.

— Nu pleci la cimitir, lucrează mai departe la evidență! Trebuia să-i spui că eu ți-am cerut evidența.

— Ha! Ar fi sărit în sus și mai tare. Că i-am adus eu argumente de ce ne trebuie evidența, dar mi-a închis gura scurt. Că, de! Șefii sunt șefi și-n ...fundul gol! Pot să facă și gafe, tot șefi sunt! A! Și-a zis să te duci la el *imediat ce apari!* și-amintește Lil. Vezi că e întors pe dos ca o mânășă și negru ca un ceaun. De supărare e negru, cred că nu i-au ieșit pasiențele la ședința de ieri.

— Bine, mă duc la el! spun, încui mapa în fișet și plec la Șeful. Îl găsesc într-adevăr agitat, mă întreabă, de cum intru pe ușă, ce-am rezolvat „în cazul acela”.

— Care caz? Cu heroina?

— Cu ce?! înlemnește bondocul, dar pare gata să explodeze ca o mină antitanc. Și chiar explodează, țipând: *Care heroină, domnule? Cine ți-a spus ceva de heroină? Ce heroină?!*

— M-am întâlnit întâmplător ieri cu Banu, vâș și eu o strâmbă, așa, de-al dracului, Șeful reacționează ca ars:

— Banu vorbește prostii! N-a fost heroină! O informație falsă, o gogoriță a unui informator nătărău! Eu le-am spus însă de ieri lui Niciu și lui Crișan să te caute neapărat și să te pună la curent cu noul caz, *să demarezi numaidecât cercetările!* Că, de aseară, de la ora zero, *dumneata nu mai erai în concediu*, nu? Și e un caz delicat, domnule Vasiliu! Un caz extrem de...de complex, dispariția de-acasă, de trei zile, a unei fete! Nu ți-au spus asta? De ce nu ți-au spus?

Ce-o fi vrut să fac la miezul nopții? Să demarez *cum* cercetările? Să umblu prin barurile de noapte și să-ntreb dacă n-au văzut o fată fugită de-acasă?! N-are rost să-i spun toate astea. Așa că zic senin:

— Am telefonul și soneria stricate. Dorm greu. Se vede că... nu m-au găsit. Cine e fata, ce vârstă?

— Spune mai bine că oi fi dormit cine știe pe la cine! plasează nevricos Șeful. Asta faci dumneata, în timp ce familia fetei ăleia îmi dă mie zeci de telefoane – și nu numai familia! –, în timp ce biata copilă zace sechestrată pe cine știe unde, poate violată de cine știe ce bestii, hoți de copii ori șantajști!

— Nu ne-am ocupat niciodată de asemenea cazuri, spun liniștit. Știam că sunt alți polițiști...

— De unde știi că în viitor nu ne vom ocupa *numai* de dispariții și răpiri?! De unde știi dumneata că nu e deja moartă fata?! De omucideri te ocupi sau nu?

Și dă-i mai departe, o litanie nesfârșită, care „are darul” de-a ocoli orice aspect concret. Spumegă vreo zece minute încă, dar nu reușesc să aflu măcar numele familiei fetei, nici alt fapt cât de cât util pentru eventuale cercetări. „Caz delicat, de dispariție a unei fete”! Eh! Simescu se specializase încă înainte de '89 în cazuri de dispariții, de prin familii din nomenclatură.

Din '89, rămăsese profilat pe asemenea „cazuri delicate”. Că, în esență, cazurile erau similare. Puștoaice sătule de o viață prea bună. Ori de minciuni. De părinți care nu le dădeau atenție. Găseau anturaje „mult mai interesante”, colege „emancipate”, amici de bar, de discotecă, de micuțe orgii pe care le organizau. Se puneau pe băutură, mai nou și pe înghițit droguri. Uitau să mai vină pe acasă. Aflau părinții după două, trei zile ori o săptămână că fata dispărută se găsește la cine știe ce cabană, ori pe litoral sau ...în vreo vilă din vecini. Sechestrare, pe naiba! Sechestrare ajungeau – asta în ultimii ani – niște amărâte. Nu de prin familiile care dădeau „zeci de telefoane”. Amărătele da, erau obligate să se prostitueze. De familiile simandicoase însă „proprietarii de sclave” nu se atingeau. Că știau ei ce știau.

Un șef care fierbe trebuie lăsat să dea bine în clocot. Că, vorba Lilienei, „Șefu-i șef și-n...” Așa că nu-l întrerup. Când obosește, se oprește deodată. Întreabă:

— Dumneata auzi ce vorbesc, domnule Vasiliu?

— Desigur. Dar nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi, domnule?!

— În primul rând, dacă nu știm, în mod cert, că e vorba de moartea cuiva, de ce nu se ocupă Simescu și alți polițiști de caz? Că eu... Aud că există un jaf, soldat cu moartea victimei.

— Ți-a un caz mărunț, domnule!

— Moartea unei bătrâne jefuite în cimitir?!

— De baba aia se ocupă Niciu și Crișan! Și „Lil” a dumitale! Lil a dumitale, despre care Tache mă întreba ieri „dacă nu ar fi bună de șef”! Auzi, *cine* să fie șef! Liliana Manea! se indignează Șeful. Iar Simescu, n-avea grijă, a început el cercetările în cazul dispariției fetei, încă de alaltăieri! Împreună cu alți doi polițiști de la alt compartiment, specializat! Dar eu vreau și *dumneata* să te ocupi! Că *dumneata* te lauzi că ai

„numai cazuri rezolvate”! Am promis familiei că se va rezolva repede și bine. Așa că ...dă-i bice!

— În al doilea rând, aș vrea să știu...

— Te va pune Simescu la curent cu tot!

— ...de ce e „un caz delicat”?

— N-auzi, domnule, că îți va explica Simescu?! De ce, de ce?! Că sunt persoane importante implicate! Nu știi câte telefoane am primit, în afară de cele ale familiei! pare în pragul unei crize de isterie Șeful. Poftim! face el, arătând spre telefonul de pe birou. Poftim! Sunt sigur că tot despre dispariție mă întreabă cineva. Și eu sunt în concediu medical, până poimăine dimineată! Nu mai sunt aici, gata! Plec acasă, pe dumneata te las la comandă, ocupă-te de acest caz, poți folosi, dacă apreciezi, toți oamenii din serviciu, dar rezolvă repede cazul, că altfel ne facem de râs și ne mai dizolvă nu numai „echipa”, ci poate...întreg serviciul! trânteste Șeful, ridică și trânteste și receptorul telefonului, după care iese din cameră, ca un vifor.

Ei, uite! Uite cum ajunge omul șef de serviciu! Ptiu, drace! Dar, dacă tot sunt șef al serviciului ăstuia...

Primul lucru pe care îl fac e să părăsesc urgent încăperea plină de telefoane, din care alte două țipă de zor. Pe Simescu, îl găsesc singur în birou, Banu lipsește. Asta îmi convine, că Simescu tocmai toarnă într-un pahar dintr-o sticlă de whisky. Cum mă vede, pune sticla jos și ridică mâinile sus.

— Am înțeles, te-a lăsat la comandă! râde Simescu. Am mai avut o discuție noi , pe tema asta, mi-ai spus atunci să mă ferească Dumnezeu să ajungi șeful meu.

— Nu te-a ferit.

— Deloc! aprobă Simescu. Ceai! precizează el apoi, privind nostalgic la sticla de pe masă. Ceai de sunătoare, șefu! Am ajuns rău de tot. Nu ca alții care... Uită-te la el, domnule! Cum naiba faci, de rămâi neschimbat, cum te știu de 15 ani!?

Cândva Simescu fusese un bărbat foarte reușit. Zvelt, trăsături regulate, zâmbet parșiv-șarmant! Acum are pungi sub ochi, gușă, burtică de hipopotam. O fi adevărat ce zice?

Iau paharul de pe biroul lui, îl clatin puțin, îl miroso. Ceai într-adevăr. Dacă nu cumva a regizat scena asta – putea ști de la șeful nostru, încă de ieri, că mă lasă în dimineața asta la comandă. Că Simescu ăsta nu-i prost; a fost chiar un polițist bun, nu un tembel ca Banu. Cercetările „delicate” prin familii de ștabi i-au priit cândva; dar l-au terminat ca polițist... și ca om. Simescu ghicește neîncrederea mea și zâmbește.

— Nu-i truc! Sunt cu ficatul în pioneze.

— Îmi pare rău, spun – sincer, oamenii deștepți care se risipesc m-au întristat întotdeauna. Întreb plat: Ce-i cu cazul ăsta nou, de care mi-a zis șeful că știi?

— Vax albina, marca urs! se strâmbă Simescu. Julietta – cu doi t – 15 ani, fugită după vreun Romeo.

Fugită după vreun Romeo? Lița îmi spusese cam aceleași cuvinte. O coincidență?

— Toată agitația, reia Simescu, telefoanele, presiunile mari provin din faptul că tatăl dispărutei este Lucrețiu Armășilă.

— Cinee?!

— Ai auzit bine, bătrâna canalie de ex-doctor Lucrețiu Armășilă. Că s-a lăsat complet de medicină, nu-i ajungea, se vede, cât jupuia, nici ca director de spital. Acum câștigă de zeci de ori mai bine. Că a devenit proprietarul unui fel de trust de construcții. Vile particulare, pentru oameni care nu se zgâresc la bani. Cine să-l prindă? Că și-a făcut omul relații ...uriașe!

— De unde-a scos Lucrețiu Armășilă o fiică? Știam că n-au copii, uit eu tot ce mi-a spus Wanda, vreau să verific și să adâncesc, de fapt, informația cu Iulia cea speriată de soțul ei drag.

— Așa știa și nevastă-sa. Îți dai seama, când a aflat scorpia aia de Iulia Armășilă, că bărbat-su recunoscuse oficial

paternitatea „copilei”! Scandal mare, tãmbãlãu! Cã Iulia se gândeã sã-și lase averea altcuiva, cui nu știu.

— La naiba! Începe sã mi se parã serios cazul.

— Vezi de treabã! mã liniștește Simescu. Iulia știe cã ar fi prima suspectã, în cazul în care moare Julietta! Știe și cã Lucrețiu ar urmãri-o pânã și pe lumea ailaltã, sã se răzbune. Îți spun eu cã Julietta e cu Romeo.

— Care Romeo?

— O fi gãsit ea unul! Cã, pânã sã moarã mã-sa, bãtea discotecile. Acum, de cãnd a recuperat-o Lucrețiu, bate barurile de noapte și cazinourile.

— La 15 ani?!

— De arãtat, aratã mai mult. Și are bani, rezumã Simescu. Dacã îți face plãcere, pot sã te conduc la casa cu pricina, sã mai discuți și tu cu cine vrei. Dar mai sunt doi guguștiuci, trimiși de șefii lor „sã se implice în rezolvarea cazului”. Mie unuia mi s-a acrit de disparițiile astea mai ceva decãt...de ceaiul de sunãtoare!

— Am sã vin și eu, știu unde-i vila Armășilã. Du-te deocamdatã tu acolo și vezi totuși... Poate au descoperit ceilalți doi polițiști ceva nou. Vezi și prin vecini!

Banu intrã pe ușã în clipa asta. Și dã s-o șteargã, fãcând pe discretul.

— Stai! Pregãtește-ți mașina pentru o excursie! În afara orașului. Pleci la Pitești. Ai zis cã poți recunoaște casa în curtea cãreia era garajul unde au schimbat mașina traficantii. Poți sau te-ai lãudat?

— Pot. Cã fata de care v-am spus... cã mergeam eu la ea...

— Bine. Plecați într-o orã, tu, Enache... Poate și altcineva, am sã vãd. Într-o jumãtate de ceas sã fie mașina în fațã, cu plinul fãcut!

— Cu mașina mea! Începeți cu abuzuri, șefu, din prima zi! se pisicește Banu.

— Ca orice șef! Altă mașină, pentru reparat gafe, n-am! zic, l-am părăsit deja pe Banu, o văd însă pe Liliana, în capul scărilor, „la o mică bârfă” cu o colegă. Îi fac semn, să vină după mine. În biroul meu, o întreb direct: Ești în stare să conduci o echipă?

— Eu?!... De ce nu?! face scurt Lil.

— ...Ia spune, ești olteancă?

— Numai după bunică-mea, râde Lil.

— Nu te bucura prea tare! Vreau să mergi cu Enache și Banu la Pitești.

— Cu tonții ăia?! Asta-i echipă?!

— Banu pretinde *că știe sigur* unde e garajul în care-au schimbat mașina traficantii. Mașina în care aflaseră ei că erau 200 kilograme de heroină.

— Cât? exclamă Lil. Așa captură au scăpat?!

— În plus, Banu are mașină, o mașină bună. Și *are benzină!* I-am spus să facă plinul. Enache a fost și el la Pitești, îl luați cu voi. Cine știe? Ce-a uitat unul, poate-și amintește celălalt. Ești în stare să-i ții în mână?

— Ba bine că nu! Luăm legătura cu poliția locală?

— Dacă stabiliți adresa, da; chiar înainte de-a face orice „manevre” prin vecini. Mergi la un polițist... pe care am să vi-l spun curând, par să închei eu, dar tot o mai dăscălesc un pic, în legătură cu „expediția” asta – ca orice șef, na! După care îl iau în focuri pe Enache, care apare pe ușă și-mi spune că el nu merge la Pitești.

— Da’ de unde știi că ar trebui să mergi la Pitești?

— Ăăă... Mi-a telefonat Banu.

— Și refuzi să pleci?

— Păi, ce, crezi că traficanții ăia – care ne-au jucat așa cum ne-au jucat – or fi atât de idiști, să lase mașina cu heroina în garaj?! Ce să facem acolo?

— O să vă spună Liliana. Va fi șefa echipei.

— Cum?!... Dane, îți bați joc de mine? Mă pui sub comanda Lilianeii?!

— Da. Că aia pleacă să găsească. Și va găsi. Un fir ne trebuie. Altfel putem să ne facem harakiri, au să râdă de noi hoții trei ani! Și-i vorba de heroină, Enache! Aia e distribuită, poate acum, cine știe câtor nenorociți!

— Nu plec, domnule! Nu plec! devine hotărât Enache.

— Foarte bine. Atunci începe-ți *raportul adevărat!* Cum ați preluat „papucul” de la Deva, cum ați staționat la Pitești...

— Ce, ai înnebunit, Dane?! Păi, dacă fac raportul ăla și...nu se schimbă nimic – că e posibil –, mai am eu viață cu Șeful?

— Mi-ai urât să ajung șef! Și , uite, am ajuns! Pleci la Pitești ori scrii raportul?

— ...Dacă se duc Liliana și Banu, de ce Dumnezeu trebuie să mai merg și eu?! oftează „Trenache”.

— Pentru că ești leneș, dar nu tembel ca Banu; ba, la nevoie, ai și idei! Lil e ambițioasă, isteată, dar n-are experiența ta! îi pansez eu orgoliul rănit.

Zece minute mai târziu, am vorbit cu polițistul din Pitești în care am încredere, i-am spus Lilianeii cine e și cum să-l abordeze, le-am semnat ordinele de serviciu, așa că îl iau în primire pe Crișan, pe care-l găsesc singur, în biroul lui.

— Unde-i Nicu?

— Mai încearcă la cimitir, dar... N-o să iasă nimic, să vedeți, cobește Crișan. Groparii și toți ăia care mai sunt pe la cimitir spun că nu au văzut pe nimeni, nu știu nimic.

— Mă îndoiesc. Ȑia-s ciubucari. Urmăriți o înmormântare, interesați-vă la familie „cât au dat neoficial”, strângeți-i cu ușa pe hienele alea și-au să-și amintească.

— Ideea asta... i-a venit și lui Niciu. De-aia a plecat acolo acum, spune sceptic Crișan.

— Foarte bine. Dar aveți și un martor ocular, nu? Ortansa? Încerc eu să-mi amintesc ceva dintr-un caz vechi.

— Avem, dar... Ortansa aia e o biată bătrână, zice Crișan. Victima a fost jefuită și a murit sub ochii ei, înțelegeți? Erau prietene bune, mergeau și la cimitir împreună. Vă dați seama în ce hal era Ortansa. Era șocată, complet bulversată, nu ne-a putut spune despre atacator nimic, nimic.

— Asta ieri.

— Azi nici atât nu cred că-și mai amintește. Studiile au arătat, mă informează Crișan, că oamenii uită peste noapte cam jumătate din informațiile adunate peste zi.

— Or fi arătat studiile ce spui, dar... Pe victimă o chema Eugenia Elinescu? Și stătea în același bloc cu Ortansa?

— Da. V-a spus Niciu? se miră Crișan.

— Le-am cunoscut pe amândouă, în urmă cu câțiva ani. Au fost actrițe; și victima, și Ortansa. Aveți o șansă nesperată. Artiștii au un psihic special, după cum știi. Actorii au și o memorie bună. În noaptea trecută, Ortansei nu i s-au șters din minte informațiile, te asigur eu. Ce crezi tu, a dormit Ortansa liniștită în noaptea trecută?

— ...Nu... Nu cred...

— Nici eu. Presupun că a trăit și rețrăit „scena” jafului, de zeci de ori. Nu-ți cer să faci o ședință de hipnoză regresivă cu ea, nu cred că ar fi nevoie. Ajut-o doar să-și amintească ceva, orice, despre nemernicul care a jefuit-o pe Eugenia. Du-te și *nu risipi șansa!* închei eu, după care mă opresc în cămăruța Ilenei.

E o improvizație, făcută sub scară, „secretariatul” echipei, unde Ileana își ține, de fapt, mașina de scris, măsura, hârtia, rechizite... câte avem...

Mă interesez dacă mă căutase amicul pe care-l am la penitenciarul unde *sper* că zace încă Popiuc, zis „Brișcă”. Nu, nici ieri, nici azi. Trec în biroul meu și îl sun pe amicul de la penitenciar.

— A, da! pare el să își amintească. Eu vin la voi, la minister. Peste două ore voi fi acolo. Ne-am putea vedea, că...ar fi mai multe de spus.

„Nu prin telefon?” Și asta o fi contactat boala Wandeii? Nu miroase bine istoria, dar accept ora și locul stabilit, închid, iau la „trecut în revistă” corespondența. Și mă apucă dracii. Și pentru rezoluțiile Șefului, și pentru rezolvările și adresele de care s-a ocupat „Trenache”. Dezinteres?

Aud telefonul, mă pregătesc să primesc o prafatoriță de la vreun alt șef; că șefi am destui. Dar ...e Wanda.

— Mon capitaine, adineauri m-am întâlnit cu Valy. Mergea spre noul ei sediu, dar se plângea că nu are subiecte interesante. Iar ce are nu poate folosi! râde cu aparentă detașare Wanda. Știi unde lucrează Valy acum?

Nu știu. Aflu că la un important post de televiziune. Îmi spune Wanda și la care post, încheie cu un „Bine, mon capitaine, mai vorbim!” și închide.

Wanda nu dă telefoane doar ca să-mi audă glasul. Dacă a dat acum... Ideea suplimentară sugerată de Wanda e „să nu merg cu mâna goală” la Valy; să-i ofer un caz, să facem puținel troc. Din păcate, nu prea am, deocamdată, ce ofer. Dar nici să stau în birou, să aștept telefoane „fierbinți” – ale șefilor – nu am chef. Nici să mă duc la vila Armășilă, să apuc de coadă cazul „extrem de complex și delicat”. Așa că peste 20 de minute, sunt la poarta televiziunii cu pricina, reușesc să dau, în cele din urmă,

de Valy și... Ne instalăm în două fotolii dintr-un mic hol. De ce nu în propriul ei birou ...nu știu. Paranoia o fi molipsitoare?

Schimbăm câteva fraze. Ne amintim cum ne-am cunoscut, că prima mea întâlnire cu Valy fusese nostimă de tot. Pe timpul acela, disputele între ziariști, dar mai ales între ziariste, erau tare la modă. Or fi fost mai tinere pe-atunci? Or fi crezut mai mult în ce scriau? Că tot corupția era „calul de bătaie”.

Vrusese să mă întovărășească într-o cercetare de omor, la vila soților Armășilă. Se apucase să investigheze însă și singură, prin vecini. Și dăduse peste un tânăr dezechilibrat, care fusese pe punctul de-a o viola. Un nebun care sărise cu toporișca și la mine. Eh, așa începuse să se lecuiască Valy de „aflarea adevărului-adevărat” în anchetele polițienești. Că pe autorul omorului îl dibuiserăm noi, până la urmă, dar adevărații vinovați... Adevărații vinovați erau soții Armășilă; în casa lor fusese săvârșit omorul. Dar ei erau implicați indirect și... nu se putuse proba nici asta.

— Iulia a rămas „nevinovată”, zâmbește amar Valy.

— În instanță se admit doar probe. Aud și acum că Iulia face niște ticăloșii, mari, continui eu – descoperind că am totuși o informație pentru „trocul preconizat” și îi relatez, pe scurt, ce am aflat „de la un coleg” despre „cei ce seamănă cancer”.

Spre mirarea mea însă, Valy nu reacționează așa cum speram. Nu pare deloc încântată de ideea de-a declanșa o anchetă ziaristică. Unde o fi dispărut „florețista îndrăcită”, care purta polemici virulente, care scria pamflete pline de duh? Unde o fi jurnalista bățăioasă care voia "să ardă cu fierul roșu incompetența, nemernicia și corupția"?!

— Știi, zice Valy, am plecat de la ziarul ăla.

Nu știu care o fi fost „ziarul ăla”; dar întreb „de ce?”

— Atmosfera devenise îngrozitoare, se strâmbă Valy. Și nu ne mai plăteau. Zicea șeful „să ne descurcăm”! Unii se descurcau, ce-i drept. În fața mea a avut loc o scenă... Mă dusesem la șeful meu cu un material bun, bine documentat, pe care mi-l scosese din pagină chiar el de două ori. Nu pricepeam de ce. Ei, și năvălește peste noi o fătucă, abia angajată. Studii nu, talent ioc. Dar aia zice, de cum intră pe ușă, cu ochii sclipind: „Am înregistrarea, băiatu!” La care „băiatu”, șeful meu, îi răspunde prompt și clar: „Fără zece mii de parai pentru mine, n-o vinzi ăluia! Ce scoți în plus e treaba ta. Și fă copie înainte de-a i-o da! Îți spun asta, că ești mică și proastă!” „Eu, șefu?” zice „novicea”, îi face cu ochiul și iese. Șeful se întoarce spre mine, întreabă: „Nici acum n-ai înțeles?” „Ce?” întreb eu ca o toantă. „De ce nu-i bun articolul tău!” râde bou, că bou ca ziarist e, dar... La altele se pricepe, din ce în ce mai bine, conchide fierbând mocnit Valy.

— Așa că... încerc să scurtez eu.

— Așa că mi-am pus coada pe spinare și...am venit la ăștia. Televiziune. Casă mare. De plătit... văd că plătesc. Mai colaborasem cu ei, că Didi – îl știi, fostul meu fotoreporter – e la ei mai de mult. Dar stai, să vezi și-aici cum e! Acum vreo săptămână, noul meu șef de-aici ne trimite să facem un material, eu și Didi, despre „confiscarea unei mari cantități de droguri”. Aveam să aflăm că sperau să captureze 200 kilograme de heroină. Numai că traficanții și-au bătut joc de voi copios. Cunoști cazul?

— Eram în concediu.

— Am ce-a filmat Didi. Vrei să vezi? Că e haioasă istoria. Șeful tău leșinase de necaz. Când s-a trezit era și mai caraghios decât de obicei. Cu o mustață pe jumătate dezlipită...

— Șeful nu mă interesează. Cei ce i-au fentat da.

— Stai numai puțin, zice Valy, mă părăsește, dar revine cam peste cinci minute, se așează binișor la loc, în fotoliu și mă

anunță: Nu mai e caseta. Adică e, dar la șeful meu, în seif. Din câte-am aflat... ce intră în seiful ăla nu mai iese... decât când are el nevoie de ceva. Oricum, îmi interzisese să dau pe post; deși... era un reportaj de tot hazul! Că n-au vrut ei să declare nimic – nici polițiștii, nici traficanții, adevărați ori falși – dar am filmat noi, eu le-am tot pus întrebări. Și nu numai eu. Că mai veniseră două echipe și mirosisem toți ceva „de zile mari”!

— Ce echipe au mai fost? De la ce televiziuni?

— Vezi să nu! râde Valy. Îți pierzi timpul. Dacă *noi* nu dăm nimic pe post, ăia...” au pierdut” casetele sigur. Dar știi ce? Didi nu și-a uitat meseria. Umblă întotdeauna la el și cu un aparat de fotografiat. A făcut și poze, de care nu i-a spus șefului.

— Crezi că Didi...?

— Pe nimic, nu ți le dă. Că s-a făcut câinos și ăsta. Într-un caz ca cel de care mi-ai spus, cu Iulia Armășilă și „pacienții” ei, nu se bagă.

— Dar ce și-ar dori Didi?

— Nu te uiți la emisiunile noastre?

— Nu. Adică nu prea am timp.

— Și trăiești așa, fără știri și filme?! se miră Valy, dar completează după câteva secunde: Fericit om! Cred că ar trebui să-ți urmez exemplul... dacă aș putea.

— Fericit de ce?

— Pentru că 90 la sută din filmele noastre sunt despre moarte! Despre gangsteri care își bat joc de poliție.

— Înseamnă că s-a mai schimbat ceva. Eu știam că, în orice film polițist sau în orice carte, „eroul”, detectiv ori polițist, ieșea, până la urmă, victorios.

— A! Victorios mai iese și acum! se amuză Valy. Numai că, în final, eroul polițist o-ntinde frumușel cu geanta de diamante care-a fost „miza cea mare”! Și cu „fata”, sigur; uneori „fata” fiind polițistă. Ori iese victorios eroul, *după* ce omoară

zeci de „oameni răi”, care, pe tot parcursul filmului, îl urmăriseră, îi ucisese ră, nevasta, copiii, partenerul, îl umiliseră în fel și chip. Și atunci *masacrul* din final „e justificat”, nu?

— Bine, dar astea... sunt filme! observ eu.

— Cu emisiunile informative e și mai rău. Uită-te o dată la știrile noastre! Oricând, în orice zi! Omoruri, violuri, incesturi! Copii de care s-a abuzat, mai nou chiar de către rude. Copii care ucid alți copii. Bătrâni, care, după o viață trăită împreună, se ucid ori sunt omorâți de vecini! Sau de unul care nu i-a mai văzut în viața lui, dar „are tânărul nevoie de bani”, o declară cu nonșalanță, în fața camerelor. Și și-a obținut astfel banii pentru „doza” zilnică!

— Parcă s-au pus interdicții... pentru filme, în primul rând, dar...

— Interdicțiile alea n-ajută nici cât mențiunile făcute pe pachetele de țigări. Că ce crezi? Poate soră-mea – care lucrează 12 ore pe zi la o dugheană – să-l păzească pe nepotu-meu?! Cum, când să-l supravegheze? Și ăla stă – că l-am prins numai eu de trei ori – stă, cât nu-i la școală, numai cu ochii holbați în televizor. Acum vrea și „să navigheze pe Internet”! Și mămica îi va face pe voie! Că mi-a zis deja: „Dragă, ce vrei? Toți colegii lui navighează! Diriginta mi-a spus să-i iau și lui un computer!” Ce să-i zic și toantei de soră-mea?! Că degeaba vorbesc. Cum deschid gura, mi-o întoarce, că eu de ce sunt divorțată? Și, dacă n-am copii, să tac!

— Dar, din câte aud, sunt și emisiuni științifice. Poate nu pe postul vostru, dar...

— Da, da, da! Crocodili, hiene, rechini! Păianjeni veninoși, șerpi veninoși, șopârle veninoase! Tot moarte, violență și perfidie! Tot ideea „supraviețuitori sunt cei ce înving, *oricum*”, vezi și varianta „dacă ai bani, nimeni nu te întreabă de unde-i ai”!

— Ar trebui să scrii un studiu despre...

— Ha, ha! L-am scris demult. Mi s-a și publicat, *ciopârțit* – că acum nu avem cenzură, dar avem șefi! Care taie mai ceva ca cenzura, tot ce mirosoi ei că „nu ar cădea bine la stomac” celor ce au instituit atmosfera asta de groază, *de teroare permanentă*! Că – uitasem să-ți spun – mai sunt și emisiuni științifice, sigur, care vorbesc de prorocirile lui Nostradamus! Despre apropiatul sfârșit al lumii! Care sfârșit al lumii poate veni *oricând*, pentru că *oricând* poate să ne lovească o cometă ori un meteorit gigant! *Oricând* poate să se declanșeze o epidemie fatală pentru omenire, o nouă glaciațiune, o acțiune teroristă de maximă amploare, mai ceva ca la World Trade Center!

— Și ți s-a publicat, totuși, articolul acela?

— Ciuntit, da. Și? În nebunia de ziare, și de articole, și de emisiuni, despre războaie, fraude de miliarde, șomeri și viitori șomeri, despre cursul dolarului și prețul benzinei, și al cărnii, și al medicamentelor, *cine* crezi că a fost interesat să citească articolul meu mutilat?!

Mi se pare că ar fi interesantă discuția în continuare cu Valy. Dar pe mine mă așteaptă cazul delicat – cine știe dacă chiar n-o fi vreo răpire în scop de șantaj ori mai rău? – așa că mă despart de Valy cu rugămintea de a-mi obține, de la Didi, fotografiile.

— Am să-i spun, zice Valy, că mă interesează *pe mine*, dar nu cred să țină. Aflase el de noi, o să vrea ceva în schimb.

— Cam ce?

— N-aveți, dom'ne, pe-acolo, o crimă feroasă?! Un viol în grup! Un accident pe șosea, dar cu victime de vârf, persoane „însemnate”, dacă se poate cu amante în mașină! Un incest sau o răpire! Luări de ostatici, explozii catastrofale, incendii devastatoare în care un polițist ori un pompier salvează,

riscându-și viața, un pisoi ori un cățel adorabil! *Asta ne interesează, pricepi!*? Încheie Valy, în timp ce mă conduce spre ieșire.

O simt în pragul unei crize de nervi. Valy își dă seama, spune deodată scăzut:

— Am să vorbesc cu Didi, cum vine. Sper să-ți obțin pozele. Uite aici și numerele mele de telefon noi! Îmi vâra în mână Valy o carte de vizită, adăugă un „Pa!” și se îndepărtează repede spre biroul ei.

Pornesc cu mașina spre vila Armășilă, dar îmi privesc ceasul și constat că mai am doar treizecișicinci de minute până la ora stabilită de amicul de la penitenciar. Așa că o iau lejer spre minister. Găsesc greu un loc de parcare. Îl zăresc însă pe alt cunoscut, Matei. Polițist bun. Am colaborat cu Matei de multe ori. Matei stă lângă una din porțile ministerului și pare să se plictisească, așteptând pe cineva. Așa că mă îndrept spre el, mai am încă timp, până vine amicul.

Comisarul Matei s-a specializat în „americanească”. Asta grație unei polițiste din Chicago, care venise, cu ani în urmă, să ne împărtășească din experiența celor de peste ocean. Gurile rele ziceau că Matei – și ceva mai tânăr pe vremea aceea – se apropiase mult de instruirea noastră. O plimbase pe la câteva inspectorate, pe la stâne. Americanca sper că plecase cu o impresie plăcută. Matei, perfecționat astfel în limba yancheilor, s-a ales cu bucuria de-a face de atunci pe translatorul, ba și pe însoțitorul, când se mai rătăcesc pe la noi diverși polițiști din „Țara tuturor posibilităților”. Nu mă mir deci, când îmi spune că s-a pricopsit și acum cu doi polițiști – soț și soție – veniți în concediu. Și apar, din clădire, americanii. Tipul – banal, nevastă-sa – vioaie și drăguță. Matei mă prezintă și încep să sporovăiască în limba lui Mark Twain, cel mai simpatic american pe care îl știu.

— Spun că se miră că nu vorbești engleza! zice Matei.

— Putem vorbi în română, franceză, germană, italiană.

— A, nu! surâde Matei. Mi-au precizat că ei nu știu altceva decât engleza-americană.

— Să fie sănătoși! Nici eu nu vorbesc... engleza lor!

— Regretă foarte mult, pentru că ei au venit în România, sperând să te întâlnească și... Hm! Să vadă vampirul.

— Eu și vampirul îi interesăm. Care vampir?

— Sunt siguri că există, acum, în București, un vampir.

— Înseamnă că au informații serioase. De mine de unde știu?

— Au auzit de tine de la un coleg al lor, Charlie.

Charlie?! Of, Doamne! Ăla fusese trimis de poliția americană să se infiltreze într-o rețea italiană. Se infiltrase, dar mafioții italieni îl trimiseseră pe Charlie (dar și pe Giulio, alt polițist acoperit) în România. Eh, și aici o încurcaseră. Lița-„Blonda”, supărată că Charlie nu-i plătise (o informație, zicea ea) îl atrăsese într-o mahala țigănească. Îl lăsaseră pe Charlie în izmene, bine bătut, moț pe-o grămadă de gunoi. Reușisem să-i recuperez lui Charlie actele și pistolul. Ne împrietenisem. Un an după aia, aflasem de la Giulio, prin telefon, că Charlie murise într-un ciudat accident.

— Charlie te aprecia, zice Matei. Și de-aia mister Helms te roagă...

— Spune-le că sunt măgulit. Că am o excelentă părere despre serviciile americane de informații, în general. În ce privește vampirul, zi-le totuși că e o tâmpenie! Născocită de un bolnav!

— Ha! face Matei. Asta poți încerca tu, în ce limbă vrei, că-i tot una. Ei au văzut filme cu „Dracula”! Au văzut și „documentare științifice”, la Ti-Vi! Ăștia chiar cred ce văd la televizor! Știi deci acum că Vlad Țepeș a fost vampir, în

Transilvania; care e „un ținut straniu, sălbatic, plin de vampiri”. Și ...stai puțin! se oprește Matei, începe să se fonfăie iar cu yancheii, care scot exclamații nostime, îmi traduce. Da, sunt convinși, din informațiile *certe* pe care le au, că în București există un vampir autentic...

— Am înțeles. Până vă întoarceți de la Bran – că nu scapi, fii sigur! – eu am să le caut vampirul autentic.

— Asta era și rugămintea lor! surâde Matei.

★

★ ★

Mișu Horn, zis „Walter”, realizează că, lângă masa la care se așezase, apăruse un chelner. Îl întrebase „ce dorește să servească domnul”.

Ha! De dorit... ar fi dorit el să servească multe. O omletă cu șuncă, de exemplu. Dar bani... de unde?! Mama ei de „spaniolească”!

Era alt chelner decât cel ce le adusese ieri cafelele și coniacurile – al lui, probabil, „aranjat”.

— Nimic, deocamdată, aștept pe cineva.

— Prea bine, domnu’! zise chelnerul și dădu s-o întindă, demn ca un lord, spre bucătărie.

— Stai! îl opri „Walter”.

— Vă rog, domnu’! se întoarse lângă masă chelnerul – un tip țigănos, cu mustăcioară.

— Ia spune-mi! Ieri, la prânz, m-a servit un coleg al dumitale. Blond, înalt, slăbuț.

— ...Nu avem un asemenea coleg. Poate era vorba de alt restaurant! presupuse chelnerul pe un ton care i se păru că *începea să devină obraznic*.

— Ascultă, scumpule! Începu să se enerveze „Walter”. Nu eram beat și nu sunt nici acum. Ieri, pe la ora 14,30 – 15,00, m-a servit, la masa asta, un chelner blond, înalt, slăbuț. Mergi și caută-l! Vreau să vorbesc cu el.

— Prea bine, domnu’! acceptă chelnerul, se îndepărtă, acum cu aerul unui lord jignit.

Ei, și? Dacă i-l găsea pe chelnerul blond, înalt, slăbuț... *ce avea să îi spună ăla?* Că i-a pus în paharul de coniac ceva? Ce, era nebun?

Dacă ar mai fi avut bani! Ei, atunci *putea încă spera* că, în schimbul unui bacșiș bun, blondul i-ar fi zis măcar despre „spanioleasă” ceva. Dar ce, aia era proastă, să mai dea pe-aici curând? De ce să vină? Să-i restituie laptopul?! Ori portvizitul? Mașina? Banii? Două mii de euro?! Iar el azi ar fi trebuit să stabilească întâlnirile de mâine cu specialiști, să se vadă, tot azi și cu unul din cei trei ale căror nume se aflau pe cărțile alea de vizită!

Chelnerul revenea. Dar nici urmă de blond. Lucra „în altă tură”?

— Vă rog să mă scuzați, domnu’, ați avut dreptate.

— Asta știu. Unde-i blondul acum?

— Ieri a servit în locul unui coleg care se îmbolnăvise. Avem, știți, pentru cazuri de-astea...

— Nu mă interesează „cazuri de-astea”, vă privește! îl luă repede „Walter”. Cum l-ați găsit pe blond ieri, găsiți-l și azi! Vreau să vorbesc cu el.

— Asta e mai greu, domnu’... Că numai șeful nostru îi știe adresa și numărul de telefon, iar șeful nostru a plecat azi-dimineață la Botoșani, la o înmormântare.

— Când revine de la înmormântare?

— Asta nu mai știu, domnu’.

Cine era în spatele ăstora? Unul din balaurii cei mari ai afacerilor necurate din România? Unul din cei răpiți – prostește răpiți ieri, chipurile „demonstrativ” – de gealații lui Hary?

Deodată... „Walter” își stăpâni o tresărire. I se părea că visează. Pentru că acolo, lângă ușa de intrare în restaurant... apăruse „spanioleasa”!

Într-o rochie lungă, cu altă coafură, care amintea acum mai curând ceva de vechile egiptence, văzute prin vreun film. Dar ea era, în mod cert, tipa care-l fraierise ca pe-un găgă! Stătea de vorbă cu alt chelner, nu părea să-l fi văzut.

— Ia spune-mi, cine-i femeia aia? întrebă Mișu Horn.

Chelnerul trase cu coada ochiului spre întâmplător singura femeie din local la acea oră. Se întoarse mai cu spatele la ea, șopti:

— Nu prea știu, domnu’.

— Fii liniștit, n-o să-ți pară rău! promise pe un ton foarte sigur pe el „Walter”.

— Hm! făcu chelnerul. V-aș sfătui, dacă-mi permiteți, domnu’, să vă feriți de femeia aceea.

— De ce? tresări acum Mișu Horn, întrebându-se *cât* de intim fusese cu „femeia aceea”, în noaptea trecută, despre care... nu-și mai amintea nimic.

— Pentru că e... uite-așa, cu poliția, domnu’! preveni chelnerul, încârligându-și câte un deget de la fiecare mână, dar le desprinsă repede. Pentru că „egiptiana” pornise spre masa lor și hoțul de chelner, mai mult cu spatele la ea, simțise totuși.

„Egipteanca” asta, fostă „spanioleasă” lucra pentru poliție? Ori și pentru poliție? „Egipteanca” întrebă, în engleză, cu un accent acceptabil:

— Pot să stau la masa dumneavoastră, domnule?

Începea să-i placă putoarea. Avea tupeu cu carul și... părea hotărâtă să joace deschis.

— Vă rog, domnișoară! intră în joc „Walter”.

Putea încă să spere că nu era totul pierdut. De regulă, era norocos. Și femeile îl plăceau, combinație rară. Mai fusese în situații desperate. Și scăpase; la un cui, dar scăpase. Poate că și acum...

Chelnerul fusese concediat cu un gest, „egipteanca” se așezase la masă, întrebă drăguță, în românește:

— Ce stai așa pleoștit? Pierduși ceva?

Hait! Începea șantajul. Pe față.

— De ce crezi asta? zâmbi „Walter”.

— Păi, că...nu știu, arboră un aer derutat, aproape îngrijorat fufa. M-am tot gândit la tine. Că aseară, când am plecat... erai cam dus. Prin hoteluri mișună tot felul de hoți. Unii au chei potrivite.

Culmea ar fi fost să fie adevărat! Mult mai probabil însă... recurgea la un șantaj subtil. Vezi Doamne, ea nu avea nici un amestec, dar se angaja să-l ajute; „să-i caute obiectele pierdute”, așa, „din simpatie pentru el”. După ce se asigura *cât de mult însemnau acele obiecte pentru el*.

Lucra pentru poliție? Puțin probabil; n-avea poliția bani s-o plătească pe-asta! Pentru vreun mafirot local? Foarte posibil, „fetele” au nevoie de protecție. Știa fătuca asta pe ce pusese mâna?! Se străduise cineva, în noaptea trecută, să intre în laptopul lui? Și... oare izbutise? *Nu imposibil*. El, „Walter”, cum izbutea să spargă tot felul de coduri? Coduri „superprotejate” încă. Avea protectorul „egiptencei” un astfel de specialist? Vreun tânăr talentat și fraier? Cum fusese și el, „Walter”, cândva?

★

★ ★

— Și acum fiți atent la faza următoare, domnule! Că-i de comă! Să vedeți numai ce mișto crunt au făcut ăia de caralii!

„Lordul” se strâmbă oripilat. Puștii ăștia aveau un limbaj pe care el unul nu-l agreea deloc. „Irlandezul” din fața lui – 22 de ani, mărunțel, păr roșu și obraz pistruiat – turuia de vreo zece minute.

„Irlandezul” îi pusese la punct impecabil toată partea vizibilă a afacerilor. Se pricepea și să spele bani. Intrase, încet, încet, în afacerile clandestine, controlându-i de minune pe șefii de rețele, dar și pe distribuitorii mărunți de droguri. Avea însă uneori ieșiri pur copilărești.

— Uite ce este! Îl opri „Lordul”. Mie pu-țin îmi pa-să de „fa-ze-le de co-mă”. Și de „miș-to-ul crunt făcut de ca-ra-lii”! Vreau să știu *unde-i marfa acum*.

— E în deplină siguranță, domnule.

— Asta îmi spui de trei zile! Știi că banii pe care i-am investit în afacerea asta *nu* erau ai mei.

— Asta e foarte bine, domnule! râse „Irlandezul”. Că, dacă s-ar întâmpla...

— Nu fi tâmpit! se enervă „Lordul”. Ăștia nu sunt bani luați pe vreun contract „cu clauze”, în care să poți jongla prin tribunale ani în șir. I-am luat pe încredere; de la oameni cărora le-am promis să-i restitui cu profit. Oameni cărora nu le pla-ce, deloc, să nu le dai banii în ziua când le-ai promis. Pricepi asta sau nu?

— Pricep, domnule, încetă să mai zâmbească „Irlandezul”.

— Atunci, unde e marfa?

— Domnule, marfa există, asigură „Irlandezul”. E într-un loc sigur. Nu am putut-o aduce în depozit... pentru că... E o foială mare acum, cu drogurile astea. S-au agitat polițaii grozav în ultimul timp. Ar fi fost foarte riscant să mișcăm autoturismul

ăla, cu 200 kilograme de heroină. Că ieri și alaltăieri au picat două transporturi la frontiere. Vă spun că sunt porniți pe...

— Știu că au picat! țipă subit înfuriat „Lordul”. Află, istețule, că tot ale noastre ar fi trebuit să fie, tot luate din banii de care ți-am spus. Înțelegi acum?!

— Dumnezeule!... Atunci...

— Cu alea încă mă descurc eu, scrâșni „Lordul” Că erau cantități relativ mici. Și s-a făcut tapaj mare, prin televiziune! Pot zice că „am o justificare”, într-un fel, deși „ghinioanele” și „coincidențele”, în meseria asta, băiete, *nu se înghit*! Dar cu cele 200 de kilograme ce pot eu să le spun că s-a întâmplat?!

— Domnule senator, eu cred...

— Termină, dracului, cu „senator”, cretinule! Ți-am mai spus să nu îmi zici așa! Că îți intră în obișnuință, cine știe pe unde mai scapi vreo vorbă și... Eu, în relațiile noastre, de afaceri, sunt „Lordul” și atât! „Lordul”!

— Și atunci, sclipi ceva ironic în ochii „Irlandezului”, cum să vă zic? „Domnule lord?”

— Ieși afară, măgarule! izbucni „Lordul”. Dar, dacă nu aduci marfa până mâine, ești mort!

V. SĂ REZOLVĂM IUTE, AȘADAR, CAZURI FOARTE DELICATE

— Deci cazul acestui Popiuc... nu-i simplu! continuă cunoscutul meu care lucrează la penitenciar.

— Ce nu-i simplu, Vasile?! A fost condamnat Popiuc, zis „Brișcă”, pentru omor calificat sau nu? L-a înjunghiat pe Ioșca, fost polițist! Asta nu i-o iert eu lui „Brișcă”! Spune-mi cum de-a fost învoit din penitenciar Popiuc, să meargă la nuntă?!

— E încurcată treaba mai mult decât crezi, îmi explică Vasile. Că reieșea din documentele alea, pe care le-am văzut și eu azi, că lui Popiuc îi murise și mama. Fiind însă vorba și de nunta soră-si...

— Mă, voi sunteți nebuni? Cine face, mă, nuntă în postul Paștelui, când o mai are și pe mă-sa moartă-n casă?! Și care „mamă moartă” *acum*? Care „soră mireasă”!? Că „Brișcă” e orfan de mic. Iar soră-sa e măritată, are și copii! Știu asta de când i-am pregătit dosarul.

— Or fi fost o mamă și o soră vitrege! râde Vasile. Or fi adus, poate, avocații și... *alte argumente*. Mai convingătoare.

— A! Zi așa! Bine-ați ajuns!

— Apăi, Dane, la vamă și la pușcărie, de când lumea... Știi și tu câte ceva, dar nu știi tot. Nu știi cum e să-ți duci viața alături de toate scursorile și de ucigași. Nu știi nici cu cât suntem plătiți pentru asta. Să iei măsuri severe nu poți, că... Crezi tu că îți vine altcineva în loc, cinstit sută la sută?! Ai noștri sunt totuși

niște pârliti, pe lângă alții! Ia uită-te tu la vilele făcute de unii vameși! Mai poți să te uiți și la altele. Parcă și șeful tău s-a mutat într-o vilă nouă, nu?

— Ce-are vila șefului meu cu Popiuc al tău?

— Eu mai știu, Dane?! *Confidențial* acum, pot să-ți spun că se trag sfori mari, să-i scoată pe „Frumosu”, fratele lui Jan-“Chelu”, și pe Popiuc nevinovați. Schema e că s-au făcut „erori judiciare”. Se pare că pentru Popiuc au găsit pe unu, care va declara că el l-a omorât pe Ioșca.

— Cine-i nenorocitul? De ce să declare?

— Asta chiar nu știu. Avocații l-au găsit, au discutat cu el, aud; e gata să-și asume fapta. „Brișcă” e deja sigur acum că va ieși. Mi-a strecurat și mie, printre dinți, că „o să-mi pară curând rău”. Mie și altora! Încheie Vasile.

— Avocații sunt cei care i-au apărut pe Rudy și Dana?

— Da. Ția trei „ciolănari” cunoscuți!

— Și pe Dana și pe Rudy vor să-i scoată?

— Nu. Din câte știu eu, pe-ăia nu.

Treizeci de minute mai târziu, am re ajuns la „sediul nostru din cer”. Mă reped la biata Ileana, de parcă ea ar fi vinovată:

— Ce-i cu situația pe care i-o cerusem Lilienei? A lucrat măcar la ea? E în calculator?!

— Da. Am implementat-o eu, dar... nu-i tot ce...

— Lasă! Dă-mi mai bine notițele Lilienei!

— Vă rog! ia repede Ileana din fișet și-mi întinde două file, scrise mărunt, îndesat și ascuțit – paginile astea par „congrese de arici”.

Când ajung însă în biroul meu și încep să le citesc, simt că iau foc. Lil a făcut o treabă excelentă; că a lucrat pe rubrici, subliniind pe unde apăreau repetări, ba și numerotându-le. Aflu astfel că, din 13 indivizi trimiși de echipă instanțelor (atâția a

cercetat Lil, deocamdată) zece sunt deja ieșiți din aresturi ori pușcării. Din ăștia, patru „pentru îngrijirea sănătății” că sărăcuții „nu suportau regimul de penitenciar”! Trei, pentru „comportare bună”, au fost trecuți prin comisii și considerați „reeducați”. Alți trei nici nu au ajuns în penitenciar! Au fost scoși de sub urmărirea penală „pentru probe insuficiente” și trimiși pe la căsuțele lor. Șeful meu și Enache nu par să fi urmărit în instanță cazurile, procurorul Ioniță a fost și el în concediu. Avocații sunt mereu aceiași. Tot cei care i-au apărat pe Dana și Rudy. Acești Dana și Rudy, artiști plastici, făcuseră parte dintr-o selectă bandă de hoți și falsificatori de tablouri, care lucraseră pentru „Seniorul” Gelescu. Procesul durase mult. La un moment dat, avocații abandonaseră; când venisem eu cu noi probe, care dovedeau că Dana își ucisese și soțul.

Telefonul de pe birou țipă. Aud vocea Șefului:

— Ce faci, domnule Vasiliu? De ce nu stai în biroul meu, dacă te-am lăsat la comandă?! Ca să mă înnebunească tot pe mine cu telefoanele *și acasă*?!

— Vreți să rezolv cazul de dispariție? Întreb eu vexat.

— Și rezolvi? Ce-ai aflat până acum?

— Vă asigur că am luat toate măsurile necesare! Îi declar eu, cam pe tonul doct al unui ministru cu experiență, pe care un terchea-berchea de ziarist, în plină „ședință de imagine”, îl întreabă așa, netam-nesam, dacă știe cât s-a furat în ministerul lui. Și nu cred că e cazul să vă raporteze prin telefon! adaug – și cu asta „l-am dat gata”, că-i e cam frică de telefoane și Șefului.

Îmi cere să-l țin permanent la curent și închide. Eu abia pun receptorul în furcă și dau să-mi reiau apetisanta lectură a paginilor cu congresul aricesc al lui Lil, când iar strigă la mine monstrul de ebonită. Ridic, aud vocea lui Matei:

— Pornim spre Bran! Soții Helms au ținut să-ți spun să nu uiți cumva de rugămintea lor!

— Zi-le că numai de asta mă ocup!

— Îți mulțumesc, succes în urmărirea vampirului! râde Matei.

Iarăși încep să citesc, dar acum vine Ileana, care mă anunță că sunt căutat „la telefonul din camera mare” de cineva care spune că-i urgent. Trec în camera unde sunt acum doar mesele goale ale echipei: Liliana, Enache, Niciu și Crișan. Iau receptorul, spun „Da!”, aud vocea Wandei:

— Ne putem vedea două minute acum?

— Dacă e necesar. Unde?

— La „Anticariat”!

— Perfect! spun, închid, revin în biroul meu, îi restitui Ilenei hârtiuțele Liliei, îi spun să scoată o copie la computer și plec imediat, că, dacă aud a treia oară în aceeași zi vocea Wandei, înseamnă că... ceva a început să se agite serios în jurul meu, *sint asta*. Merg „per pedes” până la Anticariatul din apropiere, dar trec de el. Conform unei înțelegeri a noastre, când Wanda zice „Anticariat”, înseamnă un magazin de autoservire din apropiere. În unele situații e bună o asemenea codificare. Că telefonul din „camera mare” e cuplat cu cel din biroul unde lucrează Simescu și Banu. Aia nu sunt însă nici unul acum acolo, așa că, azi, măsura e de prisos.

Ajung, așadar, la magazin, iau un coș de sârmă, pătrund în lumea preparatelor și semipreparatelor, a conservelor și articolelor din plastic și sticlă. Ce vrei și ce nu vrei e în magazinul ăsta, cu rafturi înalte, pline ochi. O zăresc pe Wanda în fundul magazinului. Mă opresc cam alături și încep să studiez o cutie cu nu știu ce. Wanda șoptește iute:

— *Unu!* Au pus pariu pe capul tău! Unii că te cumpără, alții că vor trebui să te lichideze. Cei ai lui „Chelu” cu altul, străin. Scot în continuare din dungi oameni de încredere. Pregătesc ceva important. *Doi!* De ce nu folosești informația cu

tablourile? Un Renoir și un Grigorescu, sigur! Plec. Simescu! avertizează deodată Wanda și dispare după un raft.

Paștele mamei lui de Simescu! *Ce caută aici?! Era în biroul lui? M-a urmărit? Îl văd adulmecând, mă vede, ia și el un coș de sârmă, să intre printre rafturi. Îi ies în întâmpinare, cu un pachet de biscuiți în coș. Plătesc, mimez surpriza.*

— Ce faci aici? De ce nu ești la Armășilă?!

— Am telefonat. Nici o schimbare, zice încurcat Simescu.

Telefonul cuplat, din „camera mare”, fir-ar ale dracului de cuplări! A ridicat probabil receptorul, în timp ce venise Ileana după mine; l-a pus la loc după ce ieșisem din birou, nu am putut auzi declicul. Wanda se vede însă că l-a auzit. Așa că îi fac „salata” de rigoare lui Simescu, zicându-i „când îi spun să se ducă undeva, să se ducă” etcetera. Ieșim, în fața Anticariatului mă opresc o clipă, îi cer lui Simescu să mă aștepte în poarta sediului, intru la Anticariat. Schimb câteva cuvinte cu două blondine, care presupun, săracele, că vreau să le acostez. Am motivele mele pentru ce fac. Fiindcă Simescu iarăși nu a ascultat ce i-am zis; îl zăresc uitându-se prin geam, în Anticariat. Trebuie să-l trosnesc pe-ăsta, să se-nvețe minte! Dar nu acum. Ies din Anticariat și îl întreb pe Simescu:

— Ai mașina aici, da?

— Am. Dar benzina ...cam pe sponci.

— Nu-i nimic. Pui benzină, dacă va fi cazul. Că o să mergem la vila Armășilă, cu mașina ta. Mă aștepti în față!

Cinci minute mai târziu, am luat de la Ileana situația făcută pe calculator, urc în mașina lui Simescu și-i zic că mergem întâi la procurorul Ioniță. Îi spun unde, când ajungem, urc numai eu cele două etaje, sun. Am norocul să-l găsesc acasă, Ioniță mă întâmpină cu un zâmbet larg. Mărturisește că nu pe mine mă aștepta, ci pe văru-su, din Dorohoi.

— Cine te-a necăjit din prima zi? Pari un pachet de nervi.

— Domnule procuror, am aici o listă *incompletă*, dar cu date semnificative. Citiți, vă rog!

Ioniță își pune ochelarii, citește, se tot trage de barbișonul albit. 30 de ani de procuratură i-au cam ajuns. E un tip sentimental, devenit cinic cu timpul; „scârbit” poate ar fi mai bine spus.

— Mda! face el, când isprăvește de citit.

— Țștia își bat joc de noi. Aud că vor să-l scoată și pe „Frumosu”! Și pe „Brișcă”!

— Cum o să-i scoată pe-ăia?! Că-s condamnați pentru omor, sentință rămasă definitivă. Imposibil!

— Pentru că s-ar fi comis ”erori judiciare”! Așa sunt informat. Am o mare rugămintă la dumneavoastră. Eu, dacă aș merge acum la acei avocați, mă tem că nu aș fi în stare să adopt un ton suficient de academic. Ba cred că i-aș cârpi! Explicați-le, vă rog, „într-un limbaj juridic adecvat”, că fac domniile lor o ticăloșie uriașă! Și că hoții își bat joc deja *și de ei!* Campania asta de scoatere de prin pușcării le-a fost plătită cu tablouri. Originale, cu documente după expertize făcute însă în secret. Că-i vorba de un Renoir și de un Grigorescu, printre altele; despre care nici nu se știa că mai sunt în România. Dar asta *a fost!* Ce au *acum* în pod domnii avocați sunt falsuri!

— Nu-mi vine să cred, zice Ioniță. Că i-au mai păcălit o dată Dana și Rudy cu falsuri; de-aia zac și acum prin penitenciare.

Ia te uită! Și eu care credeam că avocații abandonaseră, din cauza probelor mele, privind soțul ucis!

— I-au păcălit și acum. Le-au dat originalele, dar, după o lună, au intrat hoții în podul ăla și au înlocuit originalele cu falsuri. Evident și cu documentele de expertiză false.

— Ei, drăcie! E bună! Cine-a făcut asta?

— Niky-„Berbantul” – pe care chiar ei l-au scos din pușcărie – e cel ce a gândit și a organizat substituirea.

— Ăla e în stare! Că-i „un artist”! surâde Ioniță.

— Am mai aflat că se pregătesc pentru un jaf de proporții, nu știu însă ce și cum; dar, în paralel, vor să mă neutralizeze. Caută să mă vâre într-o anchetă care m-ar bloca săptămâni la rând, folosind probe contrafăcute, martori mincinoși. Iar cu așa ceva știți ce se poate face în instanță! Par dispuși să se răzbune „cu arme legale”.

— Mda! mormăie Ioniță. Cred că exagerezi. Te-a speriat cineva bine de tot, după cum văd. Nu se învâрте Pământul chiar atât de repede. Dar îți promit să vorbesc cu domnii avocați chiar azi. Ori măcar cu unul dintre ei. Lasă-mă acum, te rog! Trebuie să-mi pun în ordine gândurile. Și să văd cum e mai bine de făcut.

Un sfert de oră mai târziu mă aflu în vila Armășilă. Într-o cameră de la parter, Simescu mi-i prezintă pe cei doi polițiști care, zice el, „s-au specializat în dispariții și răpiri”. Chiar arată ca doi guguştiuci, cum îmi spusese Simescu. Rotunjori, chelboși, tineri încă, aere nevinovate. Mă interesez dacă ei apreciază că ar fi cazul să ne gândim la o răpire în scop de șantaj. Unul din cei doi, care e inspector principal, începe, pe un ton savant:

— Altă explicație nu poate fi. Că, din discuțiile pe care le-am purtat cu tatăl fetei dispărute, cu guvernanta ei și cu șoferul domnului Armășilă, reiese că este o tânără liniștită, fără anturaje nepotrivite...

Și o ține așa. Ca un popă de țară, care vorbește senin de „muta cea cuminte din sat”! Simescu îmi adresează un zâmbet care vrea să spună: „Nu ți-am zis eu, domnule? Guguştiuci!”

— Cu mama vitregă a tinerei ați vorbit? sunt eu curios.

— Nu, că e plecată din București, motivează „Guguştiucul Unu”.

— În Australia sau pe Lună? întreb, la fel de politicos.

— Nu se știe exact unde. Presupunem, la Poiana Brașov.

— Presupuneți?! Ce crezi de asta, Simescule? atac eu nervos – că ar fi trebuit să-mi spună „amănuntul”.

— Domnul Lucrețiu Armășilă afirmă că soția lui și-a luat câteva zile de recuperare ori restanță de concediu, mă lămurește pe un ton înțelegător Simescu. Doamna Iulia „a vrut să rupă puțin cu tracasările cotidiene, are și ea dreptul la o mică vacanță”, sunt cuvintele tatălui îndurerat, adăugă banditul de Simescu, pe un ton din care nici nu poți să-ți dai seama dacă își bate joc de cei doi intenționat sau...”a intrat în atmosferă” doar, ca unameleon bătrân ce e.

— Așadar, nu știm sigur dacă nu cumva e răpită și Iulia Armășilă! constat eu.

— Ei, nu! protestează „Guguștiucul Unu”. Că i-a dat telefon ieri guvernantei, s-o întrebe dacă n-a căutat-o vreunul din pacienții dumneaei. Că doamna Armășilă e doctoriță. Și, aud, o doctoriță foarte bună. I s-a spus doamnei Iulia că Julietta a dispărut. A promis că revine în București, curând. Dar guvernanta...nu și-a permis s-o întrebe unde se află exact.

— Lucrețiu n-are un telefon mobil al Iuliei?

Tăcere. Câteva clipe. Apoi „Guguștiucul Unu” reia, pe același ton:

— Nu am reușit să... să înțelegem exact natura relațiilor. Par să fi fost puțin certați soții, în ultimul timp.

„Puțin certați”?! Eu mă întreb dacă o fi fost vreo perioadă, în această ...bizară casnicie, când soții Armășilă au fost în relații bune? Și mă mai întreb *ce-o fi în plicul acela lăsat de Iulia la notar?*

— Dumneata ce părere ți-ai făcut? îl întreb pe cel de al doilea specialist în dispariții, care e inspector.

— Domnule comisar, eu sunt de acord cu cele formulate de domnul inspector principal. Cred că a rezumat exact situația.

„Exact?! Dumnezeu mare! I-a preluat și ticul „exact, exact”. De unde i-or fi scos pe tonții ăștia doi?! Or fi fost dăscăliți, înainte de a veni aici, de vreun șef al lor? Li-e frică să nu supere pe cineva?

— Lucrețiu unde-i acum? întreb eu.

— Are de rezolvat niște afaceri. Dar dă telefoane mereu, îmi comunică „Guguștiucul Unu”.

— Fata dispărută are acte la ea?

— Nu, domnule comisar. Am verificat acest aspect, desigur. Doamna care este guvernantă ...cum să vă spun exact? E ca o mamă. Ne-a arătat toate obiectele din camera tinerei. Și actele, bineînțeles. Sunt toate aici.

— Toate, adică ce?

„Guguștiucul Unu” privește spre „Guguștiucul Doi”, care pare să se trezească din somnolență:

— Cartea de identitate, permise de acces: la școală, la o bibliotecă, la club, la piscină și ...și încă vreo câteva; sunt acolo toate, în camera tinerei.

— Camera ...Simescule, ia hai să mergem, să văd și eu camera! hotărâsc scurt, îl întreb apoi pe Simescu, în timp ce urcăm scara: De unde i-a scos pe-ăștia, mă? Că măcar cel tânăr... Puștii care vin acum din școală îi știu mai dezghețați.

— Unii, da, rânjește Simescu. Ăla mai copt e fiu de ștab. Mare ștab. Cel tânăr a intrat în școală, ba a și terminat-o, pe banii lui tat-su!

— Cum așa?!

— Ești în urmă! Da, Dane, se mai intră așa și prin școlile ministerului. Se rotunjește adică o notă, se rezolvă cu un examen medical, la o probă sportivă...

— Mă, tu îți dai seama ce spui?! Păi, ăsta intră, nenorocitul, din capul locului, în conflict...

— *Cu ce?! se strâmbă Simescu. Nu cumva „cu propria conștiință”?* Haida, de! Nepotu-meu a ajuns în școală la fel, la subofiteri, e-adevărat, dar... Mi-a spus tat-su, că „a recuperat într-un an tot ce investise în el”. Și te-asigur eu că investise! Se mai cern ei, sigur, pe parcurs; că unii sunt și mai tolomaci ca ăștia. Alții... În sfârșit, se mai cern, cum îți spun.

Am intrat deja în camera Juliettei.

— Ptiu! Fir-ar a dracului! A făcut curat guvernanta! constată Simescu. Iar tu... Ai fi vrut s-o vezi așa cum era, nu? Îmi pare rău, am uitat să le spun. Că era aici o dezordine generală; ca într-un bazar oriental!

Privesc încăperea. Mare. Luminoasă. Mobilier alb, delicat, tapet discret, culori plăcute, pastelate. Peste tot au fost lipite însă, ori fixate în pioneze – sau chiar în cuie, postere în culori violente, roșu predominant! Actori, actrițe, cascadori! Mai mult goi, toți.

— Ai făcut niște fotografii, măcar?

— Ăăă... Nu cred. Dacă ăștia n-or fi... Nu.

— Simescule, tu tembel nu erai.

— Eh! Aia a fost demult! acceptă simplu Simescu.

— Povestește-mi măcar! Ce ți-a atras atenția, când ai intrat aici și era... „bazar oriental”?

— Nimic. Crezi că era prima cameră de dameză pierdută în care intram? Crezi că era vreuna altfel?

— Totuși... ceva, orice!

— A, da! Chiloți murdari și prezervative folosite. Erau sub o saltea, uite colo!

— „Primea”?! Și guvernanta, care „exact ca o mamă”...

— Cu bani, dragul meu... O guvernantă e și ea om. Sau femeie, mă rog! Dacă ai auzi-o cum vorbește de Julietta cu doi t! Ea mi-a atras atenția că Julietta se pronunță și se scrie cu doi t. Se pare că așa a greșit-o, când a scris-o în certificatul de naștere

ori... nu știu unde. Dar puștoaicei i-a plăcut. Toți trebuiau să-i zică Julietta; și șoferul mi-a zis asta. Domnișoara Julietta.

— Zău? Pe cartea de identitate văd că-i cu un singur t. Ia stai! Cum o chema înainte de a fi înfiată?

— Nu știu. De ce?

— Păi nu ar fi trebuit să-și schimbe cartea de identitate, după recunoașterea paternității?! Țsta e vechiul act. Scrie Julieta, cu un singur t, și nu scrie Armășilă.

— Ia dă, dom'ne 'ncoace! face subit neliniștit Simescu.

Auzim telefonul de pe noptieră clopoțind melodios.

— Ai un casetofon?

— Da... Unde dracu? Era aici! A! Uite-l! face Simescu și-mi oferă o jucărie drăguță, probabil a Juliettei. Spun:

— Da?

— Cine-i acolo?! aud vocea lui Lucrețiu.

— Comisar Dan Vasiliu, domnule Armășilă.

— A! Ai ajuns, în sfârșit?! Ce-ai aflat? atacă inchizitorial Lucrețiu, parcă ar fi șeful meu.

— Ia spuneți-mi, Julietta și-a schimbat cartea de identitate?

— Sigur că da. Că pe cea veche, ăia de la evidență îi scriseseră numele greșit, cu un singur t. O enerva asta, a schimbat-o. De ce?

— Și nu a predat vechea carte de identitate?

— Nu...Nu știu. Mi-a spus...că o pierduse.

— Aha. Vă pot oferi atunci o rază de speranță. Că a rămas aici *vechea* carte; pe cea nouă, probabil, Julietta a luat-o cu ea. Spun *probabil*, ceea ce înseamnă că *sunt șanse* să fi plecat, nu să fi fost răpită.

— Să fi plecat? De ce?... Și când se întoarce? întreabă ca un idiot Lucrețiu.

— Când va termina banii. Bănuiți ce sumă ar fi putut să aibă la ea?

— Da' ce te interesează pe dumneata, domnule?! De ce vii cu întrebările astea? Nu sunteți în stare de nimic, de fapt! La fel cu tonții ăia de Simescu, de șef al dumatăle și ...papagalii ăia doi care-mi stau în casă degeaba! Începi și dumneata? Nu știți toți decât să puneți întrebări tâmpite?! Atâta știți!?

— Când o să vă calmați, reveniți! spun eu și-i închid telefonul, închid și casetofonul, dar mă întorc furios spre Simescu.

— Nu eu, Dane! se apără Simescu. Guguștiucii au cercetat actele, m-au asigurat că...

— N-ai văzut cu cine aveai de-a face?! La vechea locuință, unde-a stat Julietta asta, până să moară mă-sa, ați cercetat? N-o fi nebuna acolo?

— Ăăă... Asta chiar nu mi-a dat prin gând. Dar știu că stăteau, ea și mă-sa, cu chirie, dom'ne! Ce să mai caute acolo?

— Ia cu tine „un guguștiuc”, pe care vrei, și caută la vechea adresă!

— Dar nu știu adresa... Adică e pe cartea de identitate! și-amintește Simescu, adăugă: Ia-o, dom'ne, mai ușor! Dac-ai știi câte am înghițit eu de la nomenclaturiști!

— Mi-nchipui. Și?

— Despre ăia vechi vorbeam! Dar ăștia-s și mai ai dracului! Ca pe-o cârpă te tratează unii! Ca pe-o cârpă! Știi ce relații are Armășilă, Dane?

— Nu. Și nu mă interesează.

— Ești nebun! încheie discuția Simescu. Oi fi eu tembel, dar tu ești nebun, încheie el și plecă.

— Simescule! îl opresc eu în ușa. Te duci să găsești, da? Nu-mi vine să cred că Julietta e ascunsă acolo, dar ceva date...

— Da, dom'ne! Verificare ca la carte; vorbesc cu cine s-o fi mutat acum acolo, cu vecinii, las' că știu lecția!

— Bine! zic. Stai! adaug însă, că telefonul suna din nou. Da!

— Sunt nervos, și eu, domnule, ce vrei?! aud vocea mai stăpânită a lui Lucrețiu.

— Vă înțeleg. Dar cu următoarea ocazie când mai vorbiți la fel, aștept scuze ori renunț la cercetare; că am ce face.

— Da. Bine! acceptă scrâșnind parcă Lucrețiu, *dar acceptă, ceea ce mă face să cred că vrea într-adevăr să afle unde-i fi-sa.*

— Așadar cât, când, domnule Armășilă?

— Două mii de dolari; în urmă cu trei zile.

Asta la o fetiță care merge prin cazinouri... nu înseamnă mare lucru. Dacă s-a hotărât să rupă însă cu noua familie... *Să-și fi găsit într-adevăr vreun Romeo? Ce fel?*

— La vechea adresă, unde a locuit cu maică-sa Julietta, v-ați interesat?

— ... Nu. De ce? Ce să caute acolo? se miră Lucrețiu.

— Nu știu. Era o posibilitate. Va merge comisarul Simescu la vechea adresă, adaug și-i fac semn lui Simescu s-o pornească. Treceți pe-acasă azi ori continuăm discuția prin telefon?

— Acum nu pot. Că... aștept pe cineva.

— Când puteți veni?

— Numai pe la ora 18!

A! Ori nu-i chiar atât de interesat, cum credeam eu, de aflarea noului cuib al Juliettei, ori... o avea omul o afacere de multe miliarde, ce să-i faci!?

— Atunci ultima întrebare. Aveți încredere în guvernanta și în șofer?

— Da. Deplină, zice sigur Lucrețiu. Pe șofer pot să ți-l... să vi-l trimit, dacă doriți să vorbiți cu el, domnule Vasiliu. Două ore nu am nevoie de el.

— Una e suficientă, trimiteți-l! Restul, mai discutăm pe la 19,30, că la 18 am eu altceva. E bine?

— Perfect, zice Armășilă și trânteste receptorul.

Iau cu mine casetofonul, care pare mai curând un reportofon, ca al ziariștilor. Îl țin în buzunar, dar nu-l declanșez în discuția cu „guvernanta”, îmi dau seama că e inutil, după primele întrebări.

Băbuța arată chiar ca o guvernantă englezoaică. După trăsături, îmi dau seama că e posibil să fi fost frumoasă în tinerețe. Acum are un aer de bunicuță grijulie și speriată. Îmi vorbește de Julietta – minte, probabil tot timpul – ca despre „o fată cuminte, deșteaptă, foarte preocupată de studii, care avea numai note mari la școală”.

Eh, cu banii lui Lucrețiu, nu mă mir. Niciu îmi spunea cum fi-su n-a luat premiu, deși luaseră *premiu trei sferturi din clasă!* Cei ce „au fost mai atenți cu învățătoarea”!

— Știți că își primea amicii în camera ei?

— Vai, așa ceva nu se poate! mă asigură băbuța. *Sau, poate, fără să știu eu!* Julietta e și o fată romantică. Nucul din fața ferestrei ei! Da, e posibil ca, din ramurile nukului, cineva... Dar trebuie să fi fost așa, o idilă inocentă...

— S-au ridicat prezervative folosite, din camera ei, doamnă dragă! spun plat – dar mă întreb dacă *s-or fi ridicat într-adevăr?! Na, că nu l-am întrebat pe Simescu!*

— Ce... ce spuneți că s-a găsit?

Urmează o scenă de tot hazul. Băbuța mă lasă să înțeleg că ea nici nu știe ce sunt „prezervativele”! Că duce o viață de tip vechi, citește numai cărți sfinte, asta când are timp. Că vila e mare și Ancuța, fata care face curățenie, vine doar o dată pe săptămână...

— Cine e fata aia? Ancuța și mai cum?

— ... Nu știu; că domnul Lucrețiu a angajat-o și...

— Ea a făcut curat în camera Juliettei?!

— Da. Eu numai... Am mai aranjat, la sfârșit.

— Unde locuiește Ancuța?

— Nu... Nu știu.

Nici de Ancuța asta nu mi-au spus, nici Simescu, nici „guguștiucii”. Aud o bătaie discretă în ușă. Deschid. În ea, „Guguștiucul numărul doi”, cel tânăr! Care mă anunță că a sosit șoferul domnului Armășilă, dar „nu are la dispoziție decât jumătate de ceas, că a intervenit ceva”. Ei, fir-ar a dracului de anchetă! Sunt acum și la dispoziția șoferului!

— S-aștepte! În camera de la parter, unde v-am găsit pe voi! Singur, acolo! adaug, că... cine știe ce mai trăncănește inspectorul ăsta.

Zece minute mai târziu însă, când o abandonez pe „guvernantă” – de la care nu mai aflu aproape nimic – îi găsesc pe șofer și pe inspector în camera mică de jos.

— Parcă ți-am spus ceva, nu?

— Domnule comisar, nu știe nimic! Am discutat și ieri cu...

— Ieși afară! Și-nchide ușa!

După care mă uit mai bine la șofer și... Nu-mi vine să cred. Păi, ăsta-i „Sardeluță”! Sardache după numele adevărat, hoț de mașini cândva. Numai eu îl trimiseseam la pușcărie de două ori.

— Trăiți, dom’ comisar! Și nu vă supărați pe băiatul! Eu l-am rugat să mai stăm la o parolă: că mă simt, zău așa, cătrănit rău de tot.

— Păi de ce, Sardache? Visezi urât?

— Am început și să visez, dom’ comisar! Că, de când cu răpirea asta... Mă gândesc la biata fată...

— De ce crezi că-i o răpire?

— Păi, altceva ce să fie, dom’ comisar? Că fata era cuminte, nu se înhăita cu toți bagabonții...

— Dar cu cine? Că o duceai cu mașina. Unde?

— Eu?! Dom' comisar, v-a trombonit, zău așa, cine v-a zis! N-am dus-o, decât la școală!

— Mă, Sardache! Tu știi că prin fața cazinourilor se mai ațin unii și alții. Am poze! Cu tine, așteptând-o în fața cazinoului! Cu Julietta, urcând în mașina pe care-o conduci.

— Aia a fost o singură dată, dom' șef! Zău așa! Când m-a trimis chiar domnu' Lucrețiu! Să n-am parte...

— N-ai să mai ai parte de slujba asta bună, Sardache, că te văd încliflat acum la mare fix! Dacă obstrucționezi ancheta, dacă ascunzi date care pot duce la găsirea fetei ăleia. Tu știi că eu simt când minți.

— ... Știi, dom' șef! oftează „Sardeluță”, că el îmi scosese vorbe, cum că am „un fel de iarba fiarelor, dar la cenușar!” Cu alte cuvinte, izbuteam să aflu imediat când sunt mințit. Nu eram prost să infirm o părere care mă avantaja, majoritatea hoților sunt superstițioși, cred în tot felul de prostii.

— Așa că nu-mi vinde brașoave cu „biata fată cuminte”, pe care o duceai numai la școală.

— Vrajitoarea m-a turnat, așa-i? zice deodată „Sardeluță”.

„Vrajitoarea” cine o fi? Guvernanta? Altcineva?

— Povestește-mi frumos, Sardache! Tot, de la început.

— Aoleu, dom' comisar! Nu pot așa, pe extenso, că mi-a zis șefu să fiu înapoi galopando, într-o jumătate de ceas.

— Îi zici că te-am reținut eu.

— Dar... *nu știi nimic, dom' comisar!* aproape strigă „Sardeluță”, îmi face semn însă spre ușă, unde... parcă și mie mi s-a părut că auzisem ceva.

Mă reped, deschid ușa, îl găsesc pe „Guguștiucul numărul doi” gata să cadă în cameră.

— Ce faci, mă, aici?

— Dom' comisar... mă gândeam... ăăă... mă gândeam...

Nu mai știe dobitocul ce să zică.

— Îmi place că gândești profund, dar pe mine mă incomodează! Îmi perturbă „aura”, înțelegi? Așa că ia gândește mai prin colțul celălalt al sufrageriei! Da?!

— Am înțeles, dom'ne comisar!

Pleacă, împreună cu aura proprie. Ca o potaie chelfănită. Eu închid ușa, îl întreb pe Sardache:

— Pe bune, acum! Ce știi de dispariția asta?

— Vrajitoarea știe mai multe decât mine, dom' comisar, șoptește Sardache. Da' să nu mă spuneți, nici lui dom' Lucrețiu, nici ei! Că m-am ars! Îmi face de rău și se pricepe cotoroanța! șoptește hoțul. Aveți grijă, să nu-i lăsați cumva, când mai vorbiți cu ea ... nici *un fir de păr* măcar! Că vă face farmece...

— Au mai încercat și altele, Sardache!

— Aoleu, dom' comisar, nu știți ce vorbiți, zău așa! Ați intrat în camera aia a ei de la subsol? Ați văzut ce cărți are ea acolo?

— Ce cărți?!

— Ea zice că de „magie albă”, dar nu-i albă, cum nu-s eu mitropolit, dom'ne comisar! *E* satanice rău! Ea i l-a găsit, prin farmece, zău așa, dom' comisar, prin farmece i l-a găsit pe Romeo.

— Pe cine, mă?!

— Pe Romeo ăla de fugi cu el, eu așa cred.

— Crezi sau știi?

— Pe probe, cum vreți dumneavoastră, dom' comisar... nu. Că n-am. Dar așa-mi spune mie îngerașul meu. Că am un îngeraș, zău așa, dumneavoastră nu credeți, dar am!

„Tare mă tem că ai ceva scatii!” îmi vine să-i spun, fostul hoț de mașini simte și reia.

— N-oți fi crezând, dom' comisar. Dar eu... l-am văzut pe îngerașul ăsta al meu încă de la revoluție!

— A! Așa deci! El ți-a șters cazierul?

— Ei, lăsați! Că aia au făcut-o alții. Nu râdeți, dom' comisar, că de-atunci eu m-am făcut om de treabă, zău așa! Și-o duc bine acum, de ce să mint, o duc bine.

— Văd. Și cred, Sardache. Ia spune-mi de Romeo ce știi?

— Dom'ne comisar, eu de Romeo ăla, șoptește Sardache, nici lui dom' Lucrețiu nu i-am spus. Promiteți-mi că nu-i ziceți că ați aflat de la mine! Că altfel, nu pot, zău așa. Nu pot.

„Zău așa”! Fiecare are un mic tic verbal, mai pronunțat ori nu. La cine mai auzisem eu „zău, așa”? La Fane-“Speriatu”? Da, dar era ... în vis. Să fie și în realitate? Subconștientul meu să fi reținut? Și să aibă vreo semnificație? Să se vadă „Sardeluță” des cu Fane? De ce oare?

Aud iarăși o mișcare suspectă. Parchetul din vila asta veche. Uite că întreprinzătorul Lucrețiu nu și l-a schimbat. Mă ridic, hotărât să-l plesnesc pe guguștiuc. Dar când deschid ușa, îl văd pe Niciu.

— Arde ceva, Niciule?

— Nu tocmai, dom' comisar, dar...

— Rămâi aici! Îi spun șoferului, închid ușa, mă uit după „Guguștiucul doi”, care stă cuminte lângă telefon, în celălalt capăt al sufrageriei lungi de vreo zece metri. Pe scurt, Niciule? Ce-i?

— Dom'ne comisar, șoptește Niciu, am pus cap la cap ce-am aflat eu, la cimitir, cu ce-a aflat Crișan de la Ortansa aia. Că ați avut dreptate, ceva tot și-a amintit și Ortansa.

— Asta-i pe scurt?

— Nu se poate face un portret-robot, dar, cu puținele date pe care le avem, l-am trimis pe Crișan la calculator, ăla de la Inspectoratul General, să încerce „pe mână scurtă”, că are el o simpatie acolo. Să vadă ce poate afla.

— Cu date puține, nimic. Dar tu ai picat bine. Ia-l pe... inspectorul de colo, mergeți la subsol, unde aud că e o vrăjitoare. Crezi în vrăjitoare?

— Numai în alea tinere.

— Bun! Mergeți amândoi la subsol și vedeți ce cărți are babornita de-i zic ăștia „guvernantă”. Par să fie „de magie neagră”! Ai grijă, că inspectorul e un papă-lapte, iar baba o scorpie ipocrită. Ea o avea în grijă pe Julietta cea dispărută.

— Pentru o percheziție ...știți...

— Cine-a vorbit de percheziție?! Voi o întrebați frumos pe babă de Julietta. Și...

— Am înțeles! zice Niciu și pleacă spre „guguștiucul” căruia eu îi fac semn să vină.

— Îl însoțești pe domnul inspector-șef Niciu!

— Și-aici, domnule comisar, cine rămâne?

— Să păzească telefoanele? Las’ că le păzesc eu!

Revin în camera unde e „Sardeluță”, înjurând în gând. Că am impresia, îmi tot bat joc de mine și de cercetare. Unde rămăsesem? A, la Romeo al Juliettei!

— Dom’ comisar, dumneavoastră n-o știți pe vrăjitoare!

— Abia am văzut-o. Dar tu ce știi? Cum de a angajat-o Lucrețiu tocmai pe ea, știi?

— Aăă, păi e poveste veche, dom’ comisar. De când era cotoroața brava de tot! Cam ca Lița-„Blonda” arăta ea la tinerețe! Șucară foc era! Și-i făcuse „de dragoste” lui domn’ Armășilă!

— Aha! zic eu dumirit – lui Lucrețiu nu cred că era nevoie să-i facă farmece, îl știu de afemeiat dintotdeauna, urmărea asistentele medicale și mai încoace, când era director de spital, ca un țăp bătrân. Va să zică tot cu farmece! îi cânt eu în strună lui „Sardeluță”.

— Așa-l țin din scurt și-acum, dom'ne comisar! Șulfa mică de Julietta s-a prins urgent cine comandă în casă! Au făcut-o amândouă pe doamna Iulia să plece – că și doamna Iulia e o poamă, dar astea două...

— Cum e totuși cu Romeo?

— I l-a găsit babornita, prin vrăji! A zis că-i tocmai bun de „ales al ei”, adică al Juliettei! Luciferist zice că e!

— „Luciferist”?!

— Cică vine pe-o rază de lună, așa zice ea! Dar eu crez că prin nuc, zău așa!

— Ea, cine? Julietta!? Ți-a făcut deci confidențe?

— Păi, îl văzui mai acum o săptămână, când cobora din nuc, ieșise din camera bambilicii. A sărit peste gard, a dispărut.

— Cum arată Romeo? Și ce învârte, din ce trăiește?

— Nici asta nu știu. Decât că-l cheamă Romeo, dacă... Dacă nu mi-o fi zis damilușca așa, de romantică ce e! Că am întrebat-o, se hlizește Sardache. N-ați văzut filmul ăla, cu „Romeo și Gealieta”?!

Mă tem că ne-am întors de unde am plecat. Ori...pe-aproape. *La naiba, poate că nu!* Știu, din cercetarea pe care o făcusem mai de mult la vila Armășilă, că în vecini există un lungan tânăr, cel ce încercase s-o violeze pe Valy. Să fie același? Să fie oare și Julietta mai aproape decât credeam toți? O fi stând acuma la „Romeo” ăsta, din vecini? Și se distrează amândoi pe socoteala noastră? Ori... ori a ucis-o nebunul – că ăla era chiar scrântit bine. Eu îl internasem la balamuc, dar...

Niciu, reappare, îl văd ținând cu două degete vreo trei cărțulii jegoase, cu marginile înnegrite.

— Asta e tot ce-am reușit să scap de pârjol, dom'ne comisar. Am găsit-o pe „doamna guvernantă” arzând la cărți de zor. Au un crematoriu propriu, la subsol.

— Ce-s scârboșeniile alea?

— Cărți sataniste!

— Mai bine-o lăsați să le ardă.

— De, dom'ne comisar! face Niciu. E bine să avem niște „mostre”. Că mâine-poimâine o să nege tot.

— Nu știu dacă chiar ne vor folosi la ceva, că, din păcate, cărțile astea se vând și pe piață. Dar... Caută pe la bucătărie o pungă pentru gunoi! Și vâra „probele” cotoaroanței! După care, ia-o la întrebări! De ce a prăjit așa „bunătate de cărți”; dacă le-a citit și Julietta etcetera! Închei eu cu Niciu și mă întorc la „Sardeluță”: Ce fel de amorezi a mai avut Julietta? Că știți.

— Aoleu, dom' comisar, nu mă băgați în necaz... Vă spun, dar... eu nu v-am spus nimic, da?

— Promit.

— Păi, nu-i știu pe toți, după nume adică, dar pe unul îl știu. Numai că ăla ...e mare!

— Cine?

„Sardeluță” mă privește, se scarpină în cap, șoptește:

— „Lordul”. Știți cine e, da?

— Știu. Da' ăla-i bătrân. Ești sigur?

— Sigur. Că tot venea el pe-aici, pe la dom' Lucrețiu, pe la doamna Iulia. Avea afaceri și cu unul și cu altul. Separat puneau țara la cale, când era doamna Iulia încă aici. După aia, într-o zi, mă trimite domnu' Lucrețiu acasă, să-i aduc ceva. Eh, și văd eu mașina „Lordului” în față. Am intrat în vorbă cu șoferul. Că ne cunoșteam de mult. El o mai luase cu mașina pe Julietta și o dusesse la vila lor, la „Lordul” acasă. Și cu asta ...am deșertat sacul. Altceva nu mai știu, dom'ne comisar, să mor dacă vă mint!

— Bine, Sardache. Două întrebări mai am: Prima: De ce nu te-ai lăsa „dom' Lucrețiu” să spui ce mi-ai spus? El nu vrea să i-o găsim pe fi-sa?

— Ba vrea, dom' comisar. Dar să afle toți ce soi e fi-sa... nu vrea. Că-și dorește să candideze la următoarele alegeri, știți?

— Lucrețiu?!

— Da. Și știți și dumneavoastră, că-i o chestie mare cu „imaginea” asta! Dac-aud ziariștii numai ce bani joacă la ruleta Julietta, de exemplu... El nici asta nu vrea să se știe. De altele habar n-are, cred.

— Celor care au făcut cercetările până acum cât le-ai spus?

— Nimic nu le-am spus. A tras de mine dom' Simescu, da' nu i-am grăit nimic, dom'ne comisar. Că mi-a promis odată dumnealui ceva și... Era să mă taie unii! Ălorlalți doi huhurezi ce să le spun?!... Că e tolomache. Le-am recitat poizioara; cu „fata cuminte”, cum le spusese și vrăjitoarea. Că în fața mea o întrebaseră! râde „Sardeluță”.

— Nici mie nu mi-ai spus atunci nimic, Sardache. Du-te acum la... viitorul domn senator!

— Credeți chiar c-o să ajungă, dom' comisar?

— Dacă va avea o imagine bună! Dacă o avea mai multe voturi decât alții!

— Am înțeles, dom' comisar. „Nu contează câți votează, contează cine numără voturile”, vorba lui Stalin! încheie „Sardeluță” și o întinde, îl vâd însă venind pe Niciu, care așteaptă să dispară Sardache și mă întreabă pașnic:

— Știți că era să sărim în aer?

— P-asta n-o știu. Cum?

— Când am coborât adineauri la subsol, am simțit miros de gaz. M-am repezit la crematoriu. Robinetul fusese închis și redeschis, dar neaprinș. Gazul ieșea de zor, iar pe jos ardea o lumânare. A vrut să ne arunce-n aer cotoaroanța!

— Dar nu-l lăsaseși pe ...inspectorul ăla cu ea?!

— Ba da. Numai că ...nu știu ce i-a făcut baba, privește și-acum fix, ca un somnambul. Doarme în picioare!

— Cee?! Cum așa? Și baba unde-i acum?

— De ea nu cred că trebuie să ne mai facem griji, dom' comisar, zice Niciu. Că s-a spânzurat.

★

★ ★

— Bebe, uite de ce te-am chemat, încep „Lordul” calm.

— La ordin, domnule! șopti Bebe, zis „Bebelușul”, zis și „Gorila”, un zdrahon de vreo sută de kilograme.

Avea carnea numai piatră pe el. Nu prea deștept, dar loial ca un dulău. Și viclean, la nevoie. El condusesese, până să apară „Irlandezul”, cam toate afacerile cu narcotice și cu „fete”.

— Avem ...un mic necaz, Bebe.

— Șefu, mie numai să-mi spuneți pe cine și...

— Nu te grăbi! Că nu-i simplu. Ascultă-mă atent! Cu „Irlandezul” ăsta mă tem eu că se petrece ...nu știu ce. Ne-a scos bani buni până acum. Și l-am plătit bine.

— Chiar foarte bine! emise un fel de mârâit Bebe. Eu v-am zis de mult că nu-mi place „nevăstuica” asta! A pitit acum ălea 200 de ocale, mucosul; și vrea să vă stoarcă de lovele. Că vă știe la ananghie, de!

— Ți-ai dat tu seama de așa ceva? Ai vreo dovadă?

— Păi, „dovadă” n-am. Că nu mi-ați spus dumneavoastră să nu mă mai amestec? Să-l las pe „Irlandezul”! Că se pricepe mai bine. Ați zis nici pe la cotețele alea cu boarfe să nu mai calc, nici cu dilerache ăi de mă știa de frică să nu mă mai văz. Și-atunci? De unde dovezi? Că...

— Vorba lungă, sărăcia omului! tăie „Lordul”. Ai mână liberă de la mine să vorbești cu cine vrei, să afli, te privește cum, ce s-a întâmplat cu heroina! Asta mă interesează, Bebe. Unde sunt acum cele 200 de kilograme!

— Zici că am mână liberă, șefu, da? se ridică în picioare Bebe.

— Ai! Vreau să știu... adevărul adevărat. Și să recuperăm heroina, Bebe, neapărat!

— Lasă pe mine, șefu! făcu scurt Bebe și ieși din cameră pornit, cât pe-aci să sfarme canatul ușii, pe care „îl ștersese” din grabă.

— Ei! Cum a decurs „dejunul de lucru”? întrebă Jan-„Chelu”, pipăindu-și cu grijă falca ce – după toate bulinele înghițite – înțepea parcă să se dezumfle.

— Ooo! își linse buzele subțiri Fane-“Speriatu”. La protocol stau bine, șefu! Să n-am parte, ăștia chiar au bani!

— Lasă-mă, dracului, în pace cu protocolul! se zbârli Jan. Ce-a zis „domnul Hary” de ăia ai noștri de prin pușcării?! A zis că-i scoate?

— Da, stăpâne. A zis că la asta lucrează. Pe „Frumosu” și pe „Brișcă” sigur. *A promis solemn!* se îndreptă Fane de spate, ca un diplomat care își îndeplinise misiunea.

— Măi, să fie! căzu pe gânduri Jan. Te pomenești, Fane, că ăștia-s mai tari decât credem noi! Și-i belesc atunci pe ciolănarii noștri! Pulbere-i fac! Că mi-au zis, ale dracului căpușe, că pe „Frumosu” nu pot să-l scoată nicicum. Nici pe Popiuc. Să-mi afli neapărat ce avocați are domnu’ Hary! Dar asta *dacă* s-o ține de cuvânt! Că la promisiuni solemne... sunt buni și parlamentarii! Da’ de „Cronometru” ce-a zis?

— Șefu, cu „Cronometru” n-a fost de acord! începu Fane să se plimbe prin cameră. „Cronometru” zice domnu Hary că nu isprăvit trebuie, că trebuie musai cumpărat.

— Ha, ha! Păi, nu i-ai spus, mă, că noi...?

— I-am spus, șefu. Am pus și pariu, în numele matală.

— Ce făcuși? Pariu? Ce pariu? Cu Hary?

— Că n-au să fie în stare să-l cumpere pe-ăla, pe „Cronometru”, că-i căpos. Pe zece lădițe de whisky, de-ăla scoțianu’ am pus pariu, șefu.

— Scoțian, mă?! Veritabil?

— Ce-ți pasă, șefu?! Crezi că-l conving ei pe „Cronometru”?!

— Nu cred, dar... De, Fane! Am mai văzut eu și pe alții; „incoruptibili” de-ăștia, care, până la urmă... Dracu mai știe ce să crezi?! Zece lădițe, mă? Au spus cum vor ei să-l cumpere?

— Au spus ceva. Cică-i „un plan strategic”! șopti impresionat Fane-“Speriatu”. Ei vor să umble la cenușarul omului! La *...pisologie!*

— La psihologie, boule! se enervă Jan.

— Cum zici matală! conveni Fane.

— Ce psihologie, mă? Și ce „plan strategic”? Ăștia se cred *Natoul* ăla al lor? Vor să-l elibereze pe „Cronometru” de sărăcie, ai?

— Cam așa, șefu, cam așa. Zicea domnu’ Hary că, pentru a fi cules, un polițist de-ăsta căpos trebuie lăsat să se coacă bine întâi. Că, al dracului domnu’ Hary! Zicea că oricât ar fi un polițist de tare, tot nu rezistă, zău așa, dacă... Dacă vede, mai întâi și-ntâi, că ăia pe care se tot strofoacă el să-i îmbrace-n zeghe zburdă liberi, zău așa, ca păsărelele cerului! Și... vin să-l întrebe ce mai face? Dacă nu-i tâmpit, zicea domnu Hary, polițistul ăla pricepe că cineva a luat niște bani, nu? Avocați, judecători, șefi ai polițistului, toți au luat. Și-atunci se-ntreabă și el, ca omul: „Banii ăștia toți *nu puteam să-i iau eu?*”

— Lasă, Fane, că știu asta! Ce, tu nu știai?

— Ba, știam, șefu. Dar *dacă-i* scoate și pe-ăia de credea „Cronometru” că-s viețași?! Îm?! Dacă, pe lângă asta, „Cronometru” și ai lui, ăia de le zice „echipa”, încep să primească, în fiecare zi, așa, câte o scrisorică, un telefon... de amenințare. Ei sau nevestele, copiii de școală. Dacă, pe lângă astea, mai simte „Cronometru” și că, în jurul lui, se interesează unii de ce-a făcut, în anchetele ălea vechi...

— Ăla a lucrat beton, dă-l dracu, că-l știu.

— Beton pe acte, șefu! Da-ntr-o anchetă, știi și matale! Se-ntâmplă multe și se *scrie* puține! explică Fane. Și poți să-l acuzi! Și el nu poate dovedi că-i aiurea! Că vii cu martori! Vii cu „probe”! Că, la trebonal, știe și el, e pe probe, zău așa!

— Vor adică să-l bage la zdup pe „Cronometru”?!

— Nu neapărat, șefu. Nu neapărat. Dar să-l facă să simtă că se poate. Că e posibil și să se-ntâlnească la întristare cu alde „Burghiu”, ori „Ghiară”, ori „Zbanghiu”. Și, dacă, *după toate astea, șefu*, i se mai propune lui dom’ ”Cronometru” și o funcție; grasă... Asta, dacă mai închide și el un ochi. Numai un ochi pentru început, șefu! Că ajunge.

— Văz că te-a convins domnu’ Hary! râse Jan. Da’ eu de „planuri strategice” sunt sătul!

— Nu e numai planuri, stăpâne! se sperie Fane. Ce, crezi că m-am dat cu ei? Doamne ferește! Da’ cică ei lucrează de mult. Și i-au scos deja pe „Zvârlugă” și pe Niky-„Berbantul”, și pe nevastă-sa, Zizi, tot ei i-au scos, zău așa!

VI. DAR SE ÎNCURCĂ ÎTELE RĂU DE TOT

Niciu presupusese că nu mai avem motive să ne facem griji în privința „guvernantei”. Greșise. Mult. Că a trebuit să raporteze evenimentul Șefului. Și a venit fuga-fuguța Șeful. Însoțit de trei tipi pe care nici nu mi i-a prezentat, de un procuror pe care de asemenea nu-l știam și – din fericire – de Tache. Șeful jubila:

— Cine știe cum ați presat-o pe biata bătrână, de și-a pus capăt zilelor?! Ai încurcat-o acum, domnule Vasiliu. Îți spun eu că ai încurcat-o!

Ne-au separat – pe mine și pe Niciu – și ne-au luat la întrebări. Metodic. Fapt e că eram derutat. Nu pricepeam ce i-a venit babei să se spânzure. Pe „Guguștiucul Doi” nu-l puteau întreba. Ar fi fost degeaba. Ala dormea încă, în picioare. Dacă îl împingeai, făcea câțiva pași; dacă îl puneai în fotoliu, se așeza cuminte, dar cu aceeași privire rătăcită, nu scotea un cuvânt. Palme, stropit cu apă rece, nimic! M-am întrebat dacă juca teatru, dacă fusese impresionat într-adevăr foarte mult de baba pe care o văzuse spânzurată în cămăruța ei de la subsol ori dacă... chiar îl hipnotizase cotoroața. Asta înainte de-a da ea drumul la gaz, de-a aprinde lumânarea și de-a se agăța de-o conductă.

Ne readunăm apoi, toți în sufragerie. Doi din cei trei tipi care veniseră cu Șeful îl iau pe inspectorul adormit și pleacă cu el. Tache și procurorul șoșotesc într-un colț. Îi fac semn lui Niciu să rămână calm. Deși nici eu nu sunt calm, deloc. Și mă

întreb dacă visul pe care-l avusesem, cu vizita la Jan-„Chelu”, pentru a căpăta o slujbă ...nu cumva începe *să mă obsedeze*.

În acest timp, Șeful meu drag se agită prin cameră și boscorodește îndrăcit:

— Cum adică, domnule Vasiliu, nici acum nu vrei să ne spui adevărul? Că ceva s-a întâmplat aici, domnule! S-a întâmplat sigur...

Și dă-i, în continuare, după obiceiul lui. Procurorul și Tache revin în centrul camerei, Tache întreabă:

— Cu cercetarea dispariției Julietei cum stai, domnule Vasiliu?

— Am câteva fire din ghem. Va trebui să trag cu atenție.

— Dumneata?! sare ca ars Șeful. Dumneata ai terminat cu cercetarea asta! Gata! Îți iau cazul! Poți considera că ți l-am luat. Că ăsta e un caz serios, domnule Vasiliu! Poate fi vorba de șantaj, de răzbunare, poate fata aia e moartă deja!

— O clipă! intervine Tache. Dacă am înțeles eu bine, de două zile era începută această cercetare. Cu rezultat zero. Domnul Vasiliu azi a preluat cazul. Și afirmă că are câteva fire din ghem. Vreți să o găsească pe fata aia *ori nu*?

Șeful ezită, apoi spune ferm:

— Să-mi predea mie sau lui Simescu rezultatele cercetării de până acum! Și... Apropo! De ce nu ne spune unde e Simescu?! De ce?

— Asta ai putea să ne spui! zice Tache.

— L-am trimis să cerceteze una din ipoteze.

— Unde anume? vrea să știe Tache.

— ...La vechiul domiciliu al fetei. Locul unde a murit maică-sa, anul trecut.

— Cum, cum?! se miră procurorul. Până azi nu fusese nimeni să verifice acolo? privește el la Șeful meu, care tace ...cam încurcat. Și aș mai vrea să știu ceva, domnule! continuă procurorul. Dacă e un caz de dispariție suspect de șantaj ori

răzbunare, sau de posibil omor, cum ați spus, de ce nu ne-ați anunțat și pe noi?

Dacă nu ar fi chel ca o gulie, cred că Șeful ar semăna acum cu lupul din serialul de desene animate care tocmai și-a tras în fund vreo zece șuturi. Dar nu renunță, începe cu aplomb:

— Domnule procuror, vă rog să nu vă amestecați în...

— Cum să nu mă amestec, domnule?! izbucnește și procurorul. Zi mersi că nu mă adresez superiorilor dumitale, să-ți cer suspendarea imediată!

— Mie?! face uluit Șeful. Mie?! Femeia aia e moartă acolo! țipă el cam isteric.

— Sinuciderea prin spânzurare e una din formele de manifestare ale sataniștilor, domnule dragă! spune rar procurorul. Cărțile găsite dovedesc că era preocupată de așa ceva. O bătrână care nu avea nici un fel de probleme cu situația ei materială, care era sănătoasă, perfect lucidă, cum dumneata mi-ai spus că era... nu se sinucide decât dacă are ceva grav pe conștiință. Sau dacă... avea „o înțelegere cu Satan”.

— Cum?! face aiurit Șeful. Credeți în asemenea...?

— Documentează-te! arată procurorul punga de plastic în care sunt cărțuliile jerpelite, salvate de Niciu de la foc. Dar după ce se vor ridica amprente de pe ele! adăugă procurorul.

— Eu nu-i mai las cazul domnului Vasiliu!

— Și-atunci eu dau un telefon! zice procurorul. Șefului dumitale. Ori șefului șefului dumitale.

— De ce nu înțelegi? intervine și Tache. Că baba aia poate chiar a scontat pe eliminarea lui Vasiliu, când a hotărât să se sinucidă tocmai acum.

— Ei, asta-i! Vreți să mă faceți să cred și că a vrut să arunce casa în aer, nu? face Șeful, nu prea mai are însă argumente, nici forță; arată brusc istovit.

Dar încă nu se lasă. Începe un dialog foarte viu între cei trei, că Tache – care știe ce pile are Șeful meu – încearcă să

potolească lucrurile în mod pașnic. Și, în această atmosferă... să-i spunem însuflețită, apare Eugen Simescu, arborând un aer deloc optimist.

— Ce-i, domnule? Ce-ai găsit? e curios Șeful.

— Cam nimic, suflă Simescu.

— Ei, vedeți?! triumfă Șeful. Ce spuneam eu, domnilor?!

— Ce-nseamnă *cam* nimic? întreb eu.

Simescu pare încurcat de prezența „Guguștiucului Unu”, care a fost cu el, așa că mărturisește:

— Fata a trecut într-adevăr pe-acolo. Dar nu mai e acum. Și nu se știe unde a plecat... de ieri.

Se iscă iarăși o discuție vie de tot. Că Tache și procurorul înțeleg că, practic, s-a ratat o șansă. Dacă alaltăieri, când demaraseră cercetarea, Șeful și Simescu ar fi căutat la vechea adresă a Julietei...

Telefonul sună în aceste momente de *risipire a timpului*, de fapt. Șeful se precipită spre telefon, „Guguștiucul Unu” îi face semn să aștepte, declanșând casetofonul cu care fuseseră dotați și care aștepta lângă aparatul telefonic.

Dar stupoare! Auzim cum Șeful vorbește cu „Lordul” – i-a pronunțat numele în mod respectuos, vorbește doar cu o personalitate marcantă, un fost și viitor senator. Încheie spășit Șeful, rostind cu deferență, aproape cu slugărnicie:

— Da, domnule... Sigur că da, domnule. Avem un fir deja și vom merge în continuare... Vă asigur că vom face tot ce se poate, să accelerăm... Am înțeles, domnule!

Uite că „ilustra personalitate” e interesată de soarta micuței sale amante! *Dacă* nu joacă teatru, că Julietta ar putea fi chiar la el! Fapt e că, după acest scurt dialog telefonic, Șeful nu mai insistă atât de mult în a-mi lua conducerea cercetării. Ca să liniștească pe deplin atmosfera, procurorul declară că, după scoaterea din transă a inspectorului – dus, zice, la un specialist – vom mai discuta, funcție și de ce o să spună „Guguștiucul Doi”.

Deocamdată se aude soneria. Au venit, în sfârșit, criminaliștii, care, zice Șeful meu, vor face o cercetare *foarte atentă*. Șeful și Tache pleacă. Individul al cărui nume nu îl cunosc coboară împreună cu procurorul și criminaliștii la subsol.

— Niciule, ia du-te și tu cu ei!

— Am înțeles! zice Niciu, care am impresia că nu s-a desprins încă de ideea că la ora asta ...puteau foarte bine să-i fi rămas copiii orfani. Îl previn:

— Nu te amesteci, răspunzi doar dacă ești întrebat. Dar fii atent, că s-ar putea ...să conteze mai mult decât crezi.

Deocamdată și Simescu a fost luat de Șeful meu, care, în drum spre mașină, îl mai întreabă nu știu ce.

— Domnule comisar! Eu aș vrea să vă spun...

Mă întorc, privesc spre „Guguștiucul Unu”, care arată tulburat.

— Ce este?

— Domnul comisar Simescu mi-a zis că... În sfârșit, dacă se poate ...aș vrea să nu-i spuneți. Că în fosta locuință nu s-a mutat încă nimeni. Dar o vecină zicea că fata a fost „*luată cam pe sus*”. Zicea vecina, că ieri a venit un bărbat, că ar fi luat-o cu forța pe Julietta, așa i s-a părut vecinei, sigură chiar nu era.

— Și Simescu?! De ce nu ne-a spus asta?

„Guguștiucul Unu” n-are timp să răspundă, cred că nici nu prea știe ce, preferă să pornească iarăși casetofonul, pentru că s-a auzit din nou telefonul. De data asta e Liliana.

— Ne-am întors! mă anunță ea. N-am făcut mare scofală la Pitești, dar ...mă rog! Să venim și noi acolo? Că văd, ați stabilit cartierul general în vila „prietenului” tău Armășilă!

— De unde-ați știut că suntem aici?

— Vorbi adineauri Banu cu Simescu, prin telemobile! Venim?

Pe Simescu tocmai îl văd intrând pe ușă.

— Nu. Lasă că venim noi, zic și închid, mă întorc spre „Guguștiucul Unu”, care mă privește neliniștit. Îi spun calm: Domnule inspector principal, când vor termina jos criminaliștii, îi zici, așadar, din partea mea lui Niciu să caute puțin prin vecini. În vila de-alături, știu de la o cercetare mai veche că locuia un tânăr dezechilibrat, Țucu și nu mai știu cum. Eu îl internasem la Spitalul nouă, dar... Să afle Niciu dacă mai e acolo. Și dacă nu cumva evadează din când în când din spital. Te rog să nu uiți cumva! vreau să mă asigur, deși „Guguștiucul Unu” începe să mă facă să cred că... poate nici nu-i atât de prost, nici canalie cum mi se păruse. Să mergem și noi, Simescule! hotărâsc liniștit.

Și plecăm, în mașina lui Simescu, spre sediu. Tăcem amândoi. Eu mă gândesc la mecanismul tot mai complicat care se dovedește a fi viața noastră; la ițele acestei cercetări care, în loc să se descurce, par să se încâlcească. Dar, mă rog, asta e farmecul meseriei, nu?

— Dane, a trecut de prânz. Tu ai mâncat ceva? Încearcă Simescu să destindă atmosfera.

Am ajuns aproape de sediu. Așa că îi răspund istovit:

— Nu. Trage pe dreapta!

Simescu nu zice nimic. Oprește mașina, că a simțit el ce urmează. Întreb:

— Mă, tu chiar te-ai țicnit?! Îmi ascunzi rezultatele?

Simescu are un rictus. Rămâne câteva clipe tăcut, imobil.

— M-a turnat „Guguștiucul”, așa-i?

— Am văzut după fața ta, de cum ai intrat pe ușă! Ai vreun motiv pentru care vrei să ratăm cercetarea asta?

— Nu, zice Simescu. M-a speriat, pur și simplu, gândul că... o să-ți dai seama cât de bou am fost. Aș fi vrut să merg eu singur pe firul ăla.

— Ce fir? Ce-ai aflat în mod cert?

— Alaltăieri, Julietta a fost deci acolo. O vecină care o cunoștea ne-a spus că a venit pe la prânz. I s-a părut că Julietta aștepta pe cineva. Că tot ieșea la poartă. Vecina devenise curioasă. A urmărit-o din mansarda ei. Dar... până să se întunece, nu a venit nimeni. Ieri dimineață iar a văzut-o pe Julietta ieșind la poartă. Dar iar s-a întors singură în fosta ei locuință.

— Așadar, peste noapte, Julietta a dormit ...unde?

— În podul casei. Că am intrat acolo. Casa vraște, geamuri sparte, mărunte obiecte de mobilier, mizerie. În pod, o plapumă și o saltea, amândouă vechi, murdare, abandonate. Acolo și-a petrecut noaptea Julietta „cu doi t”, cea cu un dormitor de vis și un tată de miliarde! Venise pregătită, la nevoie, să stea. Să aștepte adică nu știu pe cine. Am găsit, tot în pod, câteva conserve, biscuiți, coji de salam, sticle de pepsi și de apă minerală, unele nedesfăcute, într-un rucsac.

— Și-atunci, când a sosit cel așteptat...

— Vecina crede că nu cel așteptat a sosit. Ci altul. Că tipul – blond, 35–40 de ani, „bine ca bărbat”, zicea femeia – s-a oprit întâi și a stat la taclale cu ea. Vecina era ea acum în poartă; că începuse să fie curioasă rău de tot. Cu Julietta nu vorbise nimic, pentru că „erau certate rău”, încă de pe când trăia mama Juliettei. Tipul a luat-o „pe departe”. Cum că ar vrea să cumpere o vilă. Când a aflat însă că în casă e Julietta, a mers „să discute cu ea”, *deși* vecina îi precizase că nu Julietta e proprietara. După numai vreo cinci minute, vecina – acum din mansarda ei – a văzut cum plecau tipul și Julietta. Fata ținută strâns de braț. Au ieșit în stradă, a venit o mașină, în care au urcat. Și duși au fost.

— Îi aștepta o mașină? Avea deci un complice?! Și! Mașina?

— Nici o speranță! se strâmbă Simescu. Era „albă, gri sau bej”! Marca nu, că nu se pricepe vecina; număr nici pomeneală să fi reținut.

— Și tu ai fi vrut să rezolvi singur. Cum?

— ...Nu știu ...prea bine.

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus.

— Nu, Dane! Zău nu! se apără Simescu.

Simt că minte și acum. Ce dracu o mai fi?! Când ajungem la sediu, Simescu se duce să-și bea ceaiul. Eu intru în birou, unde Lil explodează brusc:

— Fi-v-ar Julieta a dracului! Că toți numai de podoaba asta vă ocupați! Eu...

— Julietta „cu doi t’”, Lil! Și nu te mai înfoia și tu, spune, pe scurt, ce-ați făcut la Pitești?

— Păi sigur, de mine n-ai timp! Tocmai când voiam să-ți demonstrez ce șefă extra sunt.

— Nu-i nevoie să-mi demonstrezi. Ce-ați aflat?

— Nimic despre heroină. Aia parcă a intrat în pământ.

— E minunat. Poți să te oprești cu raportul aici.

— Stai, dom’ne, puțin, n-o lua iar „pe scurte”, cum te-ai obișnuit să vorbești cu mine! Așa ați făcut și cu cercetarea jafului, urmat de moartea Eugeniei Elinescu, mie nu-mi spune nimeni nimic, deși Șeful zicea „să mă implic”!

— Implică-te! Cât dorești!

— Păi asta am și făcut! îmi comunică Lil. Că nu v-ați întrebat niciunul, ca niște urși fraieri ce sunteți, ce căuta la cimitirul ăla, dimineața, în zori, tipul lung, lățos, îmbrăcat în negru, care-a jefuit-o pe Eugenia Elinescu.

„În zori”? Jaful a avut loc „foarte devreme”? Și „tipul lung, lățos, îmbrăcat în negru”?! Asta parcă îmi aduce aminte de ceva spus de Silviu! Niciu și Crișan omiseseră să îmi comunice „amănunțele” astea. Mă rog, nici nu prea îi lăsasem eu să vorbească.

— „Ce căuta?!” Ai vreo idee?

— Nu, dar bănuiesc! Știi cine-i înmormântat acolo, în dreapta capelei, foarte aproape de locul unde zice Crișan că a avut loc jaful? Află că Barbu, fiul lui Ghiță Caraivan! Ia adu-ți aminte

de Barbu și de karatista aia, care i-a zburat pistolul din mâna lui Niciu, când s-a făcut descinderea la restaurant! Aia care *n-a scos o vorbă* la anchetă! Cum erau ei îmbrăcați? Nu erau amândoi, și Barbu și karatista, în negru? Plus sau minus jegul, mă rog!

— Presupui deci, încep eu încă nedumerit, că jefuitorul ăsta de băbuțe prin cimitir ar fi...?

— De ce anume i-a luat ceasul Eugeniei nu știu. Că asta nu se prea leagă, într-adevăr, recunoaște Lil. Dar a jefuit-o cu brutalitate. Când bătrâna s-a opus să-i dea ceasul fostului ei soț, ceas pe care îl purta la gât, ăla a lovit-o scurt. Așa zice Crișan că i-a spus Ortansa. O singură lovitură, dată fără elan, mai mult din cot doar, dar care a trimis-o pe lumea ailaltă pe Eugenia. Am vorbit adineauri cu morga. Nu „șocul psihic” – cum s-a presupus inițial – a dat-o gata pe bătrână, ci lovitura aia.

Na, că „veverița” asta a lămurit, în jumătate de ceas, mai mult decât noi „trei urși fraieri”.

— Te pomenești că știi și cum îl cheamă pe „lăptosul în negru”!

— Asta încă nu, zice Lil, că lui Crișan, amica de la calculatorul central i-a dat un pomelnic de 49 de nume, toți „suspecți”! Dar stai că vâr eu lista aia în calculatorul meu!

— Crezi că-i mai viteaz?

— „Gogu” al meu?! E, dom’ne! Că eu știu cu ce să-l hrănesc! Am de gând să corelez lista lor cu lista legăturilor stabilite în anchetă, după lichidarea lui Barbu...

— Ia corelează mai întâi cu lista legăturilor externe ale lui Barbu, trimise de „Interpol”! Și mai vezi...

Simescu apare pe ușă, cu alt „cap de pește fier”, cum zice Lil despre el, când vine cu vreo veste proastă.

— Ce mai e? aproape țiip eu, enervat de întrerupere.

— Ăăă... Dane... Adineauri mi-a dat Șeful telefon.

— A! Să continuăm, Lil!

— Dane, e groasă! Șeful mi-a spus că... i s-a dat telefon acasă de către cineva; care a aflat că, la Brașov, a avut loc un accident de mașină. Un bărbat și o femeie erau în mașină. A derapat mașina, a luat foc. Și mașina... era a Iuliei Armășilă! zice Simescu.

— Poftim?!... Ești sigur?!

— Sunt. Că...am vorbit la dispeceratul...

— Dă-ncoace mobilul! hotărâsc eu scurt – că dacă aş încerca pe nenorocitele astea de telefoane „interioare”, la care abia prinzi, prin centrală, un fir pentru oraș, ar dura prea mult, iar eu sunt grăbit.

Scot din buzunar cartea de vizită pe care mi-a dat-o Valy, formez numărul de la redacție, aud vocea ziaristei, întreb:

— Valy, te interesează faptul că Iulia Armășilă împreună cu un tip – care nu era Lucrețiu – a avut un accident mortal la Brașov?

— Nu știu, zice pe un ton plat Valy. Stai, să întreb! adaugă ea. Dar numai după zece secunde, îmi comunică: O colegă spune că șeful meu și Lucrețiu „sunt la cuțite”, așa că mă interesează, mulțumesc!

— Vine să vă piloteze colegul meu, comisar Eugen Simescu. Acum pleacă spre fântâna „Miorița”, vă așteaptă acolo. Un „Mercedes” cu numărul... mă întorc eu spre Simescu.

Simescu face gesturi disperate că nu vrea.

— Cu numărul! insist eu apăsător.

Simescu spune numărul, i-l comunic lui Valy, închid, ies cu Simescu pe coridor.

— N-am apucat măcar să-mi beau ceaiul! zice Simescu.

— Ia-ți și sticluța cu tine la Brașov!

— Dane, dar nici nu suntem siguri măcar că de Iulia Armășilă e vorba! Din câte știu, Julietta avea obiceiul să-i ia mă-si vitrege autoturismul; de-asta s-au și certat ele două, adică unul din motive, mă rog... Dacă în mașină era acum Julietta?! Și „răpitorul” ăla care, poate...

— Ascultă-mă bine, Simescule! Dacă dă dracu să mă mai fentezi o singură dată, o încurci rău de tot! Îți promit și știi că de cuvânt mă țin.

— Bine. Gata, plec la Brașov, oftează Simescu. Pe Valy o știi; am s-o pilotez, iau legătura prin telemobil cu ăia de la Brașov.

— Altceva vreau! Dacă cei de la Brașov cred că Iulia era în mașină, *nu te amesteca în ancheta lor! Nimănu*, nici un cuvânt despre niscăi „presupuneri”. Ne-am făcut de râs destul!

— Nici lui Valy să nu-i...?

— *Nimănu* am zis! Ești surd?! Ia-l și pe Enache cu tine! hotărâsc eu brusc, tocmai îl văzusem pe „Trenache” trăgând discret cu urechea.

— Nu, Dane, eu abia am venit de la Pitești! protestează „Trenache”, îngrozit de atâta mișcare.

— Las' c-am auzit ce-ai făcut acolo! Să-mi aduceți informații cât mai multe, dar să vorbiți cât mai puțin! Închei eu și mă întorc la Liliana.

— Aștia, dacă le rămâi cumva șef și de poimâine încolo, intră în grevă, își cer transferul sau își dau demisia! Om avea voie, dom'ne, să facem grevă, acum, dacă tot „ne-am civilit”?!

— Nu știi. Ce spune „Gogu”?

— Ei, asta-i bună! Stai, că abia îi dau să pape săracul! Tu ai mâncat ceva?

— Nu. Ce-ai făcut la Pitești?

— Ia unul din astea! mă poștește stăpâna lui „Gogu”, pune pe masă un pachetel, din care iau un sandviș cu unt și cașcaval, după care Lil relatează, în timp ce păcănește și la claviatură: Proprietarul garajului în care s-a făcut schimbarea mașinii era, *cred*, omul celor din Pitești.

— A! Bună!

— Asta n-a vrut să recunoască amicul tău, din Pitești, dar am mirosit eu. L-am luat deci între patru ochi, pe amicul tău și...i-am spus adevărul.

— Adică ce?

— Inițial îi spuseseam că era vorba de „ceva droguri”; să nu-l sperii. Când i-am spus de 200 de kilograme de heroină, era să pice jos. Că în garajul „omului lor” se făcuse schimbul care torpilase urmărirea „mărfii” și el îl ținea, probabil, pe-ăla de informator bun. Mi-a zis să-i las un ceas la dispoziție. N-a vrut să mă ia cu el, a plecat. Ăștia doi, „Trenache” și Banu, făceau venin de moarte. Că „pierdem vremea” și chestii de-astea – nu le spuseseam nimic de presupunerea mea. I-am trimis prin vecini, dar n-au aflat nimic. După un ceas și jumătate, apare amicul tău. Acum eu îți spun ce mi-a zis. Că ăla, proprietarul, nu ar fi fost în Pitești, când s-au schimbat mașinile în garajul lui.

— E posibil?

— E! Că-i un fel de comis-voiajor, umblă mult. Putea, întâmplător, să fie plecat. Putea și să fie plecat intenționat din Pitești, să aibă scuze. Naiba știe! Dar polițaiul ăla, amicul tău din Pitești, mi-a spus că le apăruse mai de mult, ca legătură a proprietarului, „un tip îmbrăcat în negru și lățos”, de care nu știe decât că e mafiot.

— De-aia te puseși tu pe treabă atât de îndârjită.

— Păi, dă-ți seama! Eu îl caut la Pitești – că n-am abandonat imediat, am mai scotocit noi puțin, dar degeaba – iar pletosul în negru aflu de la Crișan că e în atenția lor, suspect de jaf cu moartea victimei, aici!

— La Pitești, ce se știe că a făcut „omul negru”?!

— Mai venise de două ori la Pitești, asta în urmă cu vreo trei săptămâni. La a doua venire, amicul ăsta al tău polițist zice că l-au pus în filaj. Numai că „omul negru” avea o mașină mai bună și conducea „ca-n filme”. I-a lăsat mască, încă înainte să iasă din Pitești. După aia au găsit mașina în care era; abandonată. O furase. Lățosul ăsta pare tare rău! conchise Lil. Simt că avem de-a face cu un tip de calibrul lui Barbu și karatista lui, care... Ai citit lista mea de la Ileana, da?

— Să nu-mi spui că și karatista e în libertate!

— Ba e! La proces, karatista „a mărturisit” că Barbu omorâse, nu ea. Și-a rămas doar cu o condamnare minimă.

— E liberă și asta, așadar! Cum o cheamă?

— Valentina Popov. Tată lipovean sau rus, nu știu, mă-sa grecoaică. A copilărit la Tulcea și Brăila. Uite, ți-am notat aici, fișă separată, tot ce se știe despre ea, dar se știu cam puține, îmi oferă Liliana un petec de hârtie, mângălit pisicește. Unde a fost în ultimii ani, înainte s-o găsim noi pe această Tina, „adjuncta lui Barbu”, nu se știe neam! A! Fir-ar să fie, am greșit! constată Lil și începe să păcăne iar, mai furioasă, la clapetele lui „Gogu”.

Pe ușă apare Banu, care mă încunoaștează că „e jos unu, Nuță Nițache” care vrea să vorbească numai cu „Cronometru”. Nimerește la fix.

— Ia spune-mi, Banule, ești brăilean?

— Da, zice Banu, aranjându-și o șuviță de păr.

— Măine îți vizitezi părinții! hotărâsc eu scurt, avusesem alt gând cu „Pierde vară” asta, dar prefer să-l țin cât mai departe și pe el de caz, mi se pare mai sănătos.

— Daaa?! face mirat Banu.

— Nu știu cum și cu ce ajungi, te privește, dar mâine, la prima oră, vreau să fi la Brăila! Să-mi afli tot ce se poate și ceva pe deasupra despre fetița asta drăguță, Valentina Popov.

— Am înțeles, domnule comisar! face înviorat Banu, luând „fișa” dată de Lil.

— Poți, dacă vrei, să pleci chiar în seara asta! Că a copilărit în Tulcea Tina noastră. Faci o plimbare și acolo! Măine seară ești înapoi, cu datele despre Tina și sataniști!

— Sataniști?! face ochii mari Banu.

— Da. Mi-aduc aminte că au avut ceva cazuri la Tulcea. M-aș mira să nu fi fost și micuța Tina în gașcă! Adu-l pe Nuță în biroul meu și poți să pleci, să-ți faci bagajele!

Banu iese pe ușă ușor împleticit. Lil râde:

— Îți dai seama că-i obligi pe-ăștia să alerge, în două zile, cât n-au alergat ei într-o lună?! Ce faci, de fapt? Îți torpilezi promovarea?

— Lil! Schimb două vorbe cu Nuță Nițache, să văd ce vrea. După care, plec să mă întâlnesc, la 18, cu un vecin de bloc, fost sereist. La 19,30 voi fi la Lucrețiu Armășilă. După aia acasă. Dacă apare ceva nou și urgent îmi comunicî... pe unde mă găsești.

Credeam că va fi simplu. Numai că, de cum l-am văzut pe Nuță Nițache, am simțit că lucrurile încep să se complice. Nuță Nițache avea o mutră de om care a văzut strigoi.

— Trăiți, dom'ne comisar! Vă raportează că am fost prădăluit.

— Ce-ai fost, mă?!

— Prădăluit, dom'ne comisar. Și nu-i numai asta! Partenerul meu e în spital acum, vîrât acolo de unu care...eu crez, dom'ne comisar, să iertați...că-i de-al dumneavoastră.

— Să vă spui cum a fost, șefu! Începu Bebe. C-a fost cu vânzare. Dar să vedeți ce anchetă am făcut! Ca la carte!

„Lordul” se strîmbă. Fusesse cândva șef de post Bebe. Într-o comună plină de bețivani care-l știa de frică. O încurcase în urmă cu vreo zece ani, când scosese Bebe o informație – privind mașini furate – de la doi adolescenți pe care-i pusese dracu să vină în comuna lui; să se pună pe băut și pe scandal. Scosese Bebe informația, dar îi băgase pe ăia doi în spital. Fii de mahări amândoi, unul polițist. Îl dăduseră afară pe Bebe a doua zi.

— Știi unde-i acum heroina? Întrebă „Lordul”.

— Încă nu, dar, dacă-mi dați mână liberă, aflu!

— Nu ți-am dat mână liberă?!

— Ba da. Dar acum un ceas, v-am întrebat pe telemobil dacă poci să-l iau la scărmanat și pe „Irlandezul” matale. Și-ați zis ca să vin întâi la raport.

— El a vândut? Ești sigur? Spune ce bănuiești ai!

— Vedeți, șefu, tirul intrase la frontieră fără vreun necaz! A trecut unt! A ajuns la Deva, unde a descărcat „marfa de față”, a dat jos și heroina. Ția de la depozit – oamenii mei vechi, trecuți prin ciur și dârmon – s-au prins că ceva nu-i în ordine, că poterașii erau deja pe-acolo. Cineva turnase. Ția din Deva dau un telefon la „Irlandezul”. Și-i spun că nu-i cușeră treaba. „Irlandezul” le-a zis să-i dea drumul „transportului” mai departe, că răspunde el.

— A zis el așa? Că mie nu mi-a spus nimic.

— A zis, șefu. Ția din Deva nu mă mint, că mă știu ei bine. Unul e-aici, a venit speriat și el, să știți. Dacă vreți vi-l aduc, să...

— Nu vreau! Zi mai departe!

— La Pitești, nevăstuica asta a matale avea, ce-i drept, o șustă aranjată. Au schimbat mașina aproape sub nasul tonților de polițai. Omul trimis de „Irlandezul” merge la garajul din Pitești...

— Cine-i omul ăla? Și unde e marfa acum?

— Aflăm, șefu! Aflăm. Că pe „Irlandezul” l-am băgat la beci, să stea la rece. Numai să-mi dați voie să-l iau eu ...la prelucrat!

★

★ ★

Romy Rădoi, zis „Comando” simți că ceva nu era în regulă; dar prea târziu. În magazia de vară în care se adăpostise pătrunseseră trei tipi bruneți, zdraveni, care îl admirau zâmbăreți

cum se trezește din somn. Doi erau aproape de patul pliant, al treilea, mai curând gras, cu trăsături parcă asiatice, rămăsese crăcănat, în dreptul ușii deschise.

Automatul era sub pătura ce-i servise drept pernă. Romy se ridică binișor în fund, își puse picioarele jos, încercă să-i aiurească, făcând pe speriatul, „năucit încă după o beție”.

— Am intrat și eu aici... N-am acte...

— Dar heroina o ai? răsă unul din cei trei.

Oamenii „Lordului” erau și se lăsa cu bal.

— Heroina? se miră Romy, dar mâna sa apucase pătura, o zvârli brusc spre cel mai apropiat, înhăță automatul.

Celălalt tip i-l zbură însă din mână cu o lovitură de bombă. În următoarea clipă zbura însă și el peste cap, Romy Rădoi reuși să-l pocnească și pe al doilea, răsucindu-se brusc, dar se trezi izbit în ceafă de ceva care... *picase parcă din tavan.*

Când își reveni, avea mâinile și picioarele legate strâns. Zăcea pe burtă, lângă pat, în timp ce ăia doi îl loveau cu picioarele. Cu coada ochiului zări în mâna celui din dreptul ușii o sculă orientală cu lanț. Cu aia îl muiase.

Apoi se petrecu ceva ciudat. Grăsanul se prăbuși pe burtă, în mijlocul magaziei. Al doilea brunet pică peste el, al treilea se întinse moale pe jos, deși... ăsta nici nu părușe atins de tipul blond care apăruse din senin. *Cine era?*

Blondul se apropie, luă de jos automatul, îl admiră, aprecie:

— Frumoasă jucărie! Ia spune! Vrei să te agăț de pironul de colo, să aștepți deșteptarea băieților ăștia răi? *Sau* mergi cu mine, să-mi arăți unde-i marfa bună?

— Și după aia? Mă lași în viață, nu? rânji „Comando”.

Blondul ridică una din mâini, zise cu silă:

— Promit! Nu mi-a plăcut niciodată să strivesc păduchii din părul altora!

Cine era ăsta? Și pentru cine lucra?

VII. HOȚII SE SIMT ÎN NESIGURANȚĂ

A mai rămas doar jumătate de ceas până la ora când stabilisem întâlnirea cu vecinul meu de bloc, sereistul. Și fac parte din oamenii care sunt punctuali. Iar Nuță Nițache constată că îmi mănâncă timpul, povestind și repovestind cum au intrat, el și Gică, în vila unui profesor universitar și cum au fost „prădăluiti” de doi tipi, la ieșirea din vilă; cum încercaseră apoi, el și „partenerul” Gică, să își recapete „agoniseala”. Istoria asta ar fi hazoasă, dară aș avea eu timp. Dar n-am. Așa că încerc s-o scurtez.

— Nuță! Ția doi care v-au prădat, erau polițiști?

— La început am crezut că da, după aia că nu; după care ...iar da. Acuși... al dracului să fiu, dom’comisar, dacă mai știi ce să cred! mă lămurește Nuță.

— Explică de ce! Nu cu amănunte!

— Când ne-au umflat din stradă și ne-au adus înapoi în cocioaba lui dom’profesor, așa am crezut. Și eram fierți, dom’comisar! Că puteai jura că e caralii! Adică, să iertați, polițiști! Ne-au gâblit ca la carte, ne-au luat cu numele tatălui, *procest* verbal, inventarul pricopselii, ce mai! O sfecisem! Mă și vedeam student la academie! Adică pe vreo câțiva ani buni, în zeghe. Gicu și mai rău. Că... asta nu...

— Adică nu ce, Nuță?

— ...Că ieșise nenorocitul de Gică de la fereală! „Învoit pe trei zile, pentru bună purtare”! Na, acu v-o spusei și pe-asta, geme aproape Nuță.

— Și se-apucase să...?

— Ce să facă și Gică, dom' comisar?! răbufnește Nuță. Că terminase lovelele, bambilușca lui îl lăsase pentru altul, pachete nu, parai nu, ce să facă amărășteanul așa, la pension?! S-a gândit să-și scoată și el de-un bufet, pentru a-i mai îmbuna pe tartorii de-acolo, na, ca omul! Și ieșeam noi din bordeiul lui dom' profesor. Ne și văzusem bravi! Bijuuri, arginteală, plus aproape unșpe mii, verzișori nou-nouți găsisem la dom' profesor. Bani „munciți”, sigur! Da' pe ăla nu-l întreabă nimeni, dom' comisar! bombăne invidios hoțul.

— Îmi mănânci timpul, Nuță!

— Credeam că *e* curcani adevărați... adică polițai, să iertați. Și că... am cacarisit-o. Bașca ne halea pe-amândoi, nu? Da' când ne-au văzut ei fierți bine de tot – că dobitocul de Gică mai încercase să dea și cu șisu – ne ia, adică așa, la sentiment, unul din ăia doi. Cică ei ar putea să ne ierte, dacă ne pocăim. Că am putea să ne înțelegem. Să-mi vină rău, nu altceva, dom' comisar! Că eu îi propusesem mai-nainte asta, da' mă luase cu „plus încercare de mituire”! Și acum... Mă gândeam eu... poate facem juma-juma! Ori ne lasă bijuteriile sau argintăreala! Sau măcar câte două mii de parai, că, vorba aia, noi, muncisem, nu?

— Mă, Nuță, tu îți dai seama ce spui?

— Ei, lăsați, dom' comisar, că mai *e* unii, știți și matale, zău, cu care te mai poți înțelege, ca oamenii! Dar ăștia nu așa voiau! Ne mai fierbe ăla, care părea șef, un pic, după care bag eu seama că lupul ăla rău voia toată agoniseala! Dar și pe noi, să ne facă trompetiști! Asta ca să nu ne dungheze, știți?! Zicea că ține el la păstrare procesul-verbal și agoniseala; nu „dă curs”, adică mergem pe burtă toți, dacă, dacă, zicea el, le mai vindem trei ponturi. Adică să-i mai umfle și pe alții! Să-i ia din oală, ca pe noi!

— Nu v-ați învoit.

— Ba da, dom'comisar! Acu' dumneavoastră știți că eu nu. Dar eram în găleată de tot! Tolomache de Gică și mai rău! Așa că ce mi-am zis? Spun ca ăștia și ...ne rătăcim dracului pe undeva, pe la Arad, Timișoara, ori mai departe, până trece furtuna! Poate aranjăm și cu niște hârtiuțe pe-acolo, cum că eu „eram departe încă de trei luni”!

— Cum asta, Nuță?

— Eh, dom'comisar! N-ați zis să lăsăm amănuntii?

— Atunci zi o dată cum v-ați dat seama!

— Ne-am dat! Că la despărțire, ne-au lăsat un celular.

— V-au lăsat un celular?!

— Păi, vedeți că vă mirați și dumneavoastră, dom'comisar?! Că și noi ne-am mirat. Știam că poliția *nu vă dotă* cu așa belea! Că-i curată belea, să știți? Unu' tocmai aduna într-un bordei. O pereche dormeau ca doi prunci alături. Când îl sună bâzdâgania, că-l uitase capsomanul în buzunar. Muierea sare ca arsă, a crezut că-i venise acasă legitimu' și...

— Nuță, eu în cinci minute plec, înțelegi?

— Aoleu! Păi atunci... Ieșisem noi din vila lui dom'profesor, când ne dădură drumul ăia doi, ieșisem cam năuci, așa, da' numai că îl aud pe Gică: „Crezi c-au fost poterași ăștia, nea Nuță?! Că eu nu crez! De unde mă-sa celular la ei? Că o mai fac și pe cinstiții! Adică n-au vrut să împartă. Și, dacă e cinstiți, de unde celular, să ne mai doteze și pe noi!? Și – am înțeles, zic pe scurt, dom'comisar – am hotărât noi ...să ne luăm înapoi ce era al nostru. Cioaca aia cu *procestul-verbal* fusese dimineța. Pe seară mă văd cu patru caftangii; foști de-ai lui Jan-“Chelu”, care știam eu că nu prea aveau ce face și nici ce bea, că...Am înțeles, fără amănunte! face hoțul, văzuse un gest al meu. Pe scurt atunci, apăs eu pe burtica zbărnîtoirii ăleia, cum ne învățase, auz vocea lupului rău, îi spun că am un pont. Ne înțelegem, să ne vedem.

— Așa vă ceruse el? Nu puteai să-i spui, prin celular, locul unde urma să se spargă o vilă?

— Nu. Că al dracu' ne-a zis, „fără detalii prin celular”. Să-i spun numai că am ceva pentru el și ora la care să ne putem vedea! Locul ni-l spusese el. Loc de ocnă! Spre o margine, între blocuri. De mi-era și frică, dacă aș fi mers singur acolo. Că acum și mie mi-e frică să mai umblu noaptea, dom' comisar

— Ai! Cum așa?

— Păi, *e* nenorociții ăștia noi, care nici să-nvețe o meserie nu știu! Gică e din ai cuminței, zău nu vă mint! Că *e* alții, care îi apucă amocu rău, că n-au prafu' bun. Și vâra cuțitul în tine, pentru un ceas ori un portofel cu mai nimic, cum a pățit unu', cunoscut de-al meu...

— Înțeleg, te simți în nesiguranță! Zi mai departe!

— Păi, chiar mă simt în nesiguranță, dom' comisar, cu toți ăștia care umblă cu seringă în buzunar ori cu prafu' în nas, zău cu ăștia ar trebui să faceți ceva, că...

— Înaintează o propunere scrisă! La ...cine vrei tu! Și zi mai departe! I-au bătut caftangii sau nu? Tu ai participat la bătălie?

— Eu? Ce, eram nebun?! Că văzusem cum îl miruise pe Gică, asta în bordeiul lui dom' profesor, când scosese Gică bisturiu. Așa că, în câmpu' ăla dintre blocuri, stăteam tupilat. Da-i spuseseș șefului ălora patru că au de-a face cu doi bătauși de soi. Așa că veniseră oamenii pregătiți. Care c-un box, care c-o rangă, care cu un lanț, care cu mai multe. Asta cu toate că erau niște zdrahoni.

— Și totuși...anticipez eu.

— M-am crucit! Că i-a zvântat pe toți, dom' comisar! Lați i-a lăsat! Ăla rău, de părea șef, el i-a tăbăcit pe toți patru! Ălălalt a dat și el; dar adevărul e că șefu', „Lupu” ăla rău, i-a domolit pe toți. Pachet i-a făcut, unul peste altul, după care a

strigat la mine! Mirosise el că eram pe-aproape, dar nu mă vedea.

— Și ce-a strigat?

— Că ne lasă trei zile, mie și lui Gică, să ne pregătim năvăliile.

— Gică unde e?

— Mai avea o zi de învoire, dar s-a dus înainte! Lă-ntristare s-a dus, cam verde! Că, dacă-i adevărat ce cred eu... Cred că-i pe dric Gică. Și că-l terminase, încă în bordeiul lui dom-profesor, lupu ăla rău care ori e ...ori a fost polițai.

— De ce crezi asta?

— *Una*, cum ne-a pregătit tacâmul. Când a făcut procesul-verbal! *Alta* că... l-am văzut cum îi pune pe-ăia patru jos! Toți pe burtă ajungeau! Și el parcă... dădea să ducă mâna la spate, să scoată și să le pună brățările! Da' nu le-a pus.

— Văzuși tu asta, noaptea?

— Văzui, că era o lună! Și... De-aia...nu mai știu ce să crez, dom' comisar. Da' mi-e frică.

— Ia spune-mi cât ai înflorit?

— N-am înflorit-o, dom' comisar...

— Cum să nu? Ai zis întâi că Gică e în spital; după aia că s-a prezentat la pușcărie.

— Pe cuvânt de cinste, dom' comisar, că la pușcărie s-a dus! Da-l mutară azi-noapte la spital, că-i era rău de tot; de i-a speriat pe-ăia. De la caraba de i-o arse „Lupu”, când a vrut Gică să dea cu șiful! A zăcut atunci vreo zece minute Gică. Și întreg nu mai era, încă de când am plecatăra noi doi din bojdeuca lui dom' profesor!

— De unde știi că l-au mutat la spital?

— Că m-a sunat acasă, pe tilfon, o doamnă doctor de-acolo. I-o fi spus Gică numărul. Că... în afară de mine... Gică nu mai are pe nimeni.

— ...Ce spital?

— Asta... nu mai știu. Ba parcă... A zis ea ceva, a zis, crez, și cum o cheamă; dar eram așa de năuc azi-noapte, când a sunat că... Venisem după războiul cu ăia patru lăsați grămadă. Mă cam și troscăisem...

— În procesul-verbal încheiat acasă la profesor era scris și numele polițiștilor, da?

— ...O fi fost, dom' comisar. Dar... nici nu m-am uitat.

— Acum mă minți!

— Nu, dom' comisar! Am eu obicei să citesc bine *procestele-verbale* și numele ălor de mă priponesc, numai că... Eram cu gândul la... la altceva atunci... Că... Știam de brișca lui Gică și...

— Nu vă percheziționaseră?

— Ba da. Dar pe Gică nu „Lupul”, ălălalt care era cu el îl căutase de negi. Și crez că...ăla, ăla s-ar putea să nu fie polițist...

— Îmi ascunzi încă ceva, Nuță!

— Nu vă ascunz, mă gândeam dacă... o fi așa sau mi s-a părut. Când a fost cu zdrobeala aia dintre blocuri... Parcă la un moment dat...ăla de era cu „Lupul” a strigat la el. Un nume, dar nu sunt sigur...

— Ce nume?

— Paul, parcă. Așa crez, dom' comisar. Nu pui mâna-n foc pentru asta. Că e posibil să fi fost Paul și unul din hăndrălai ăia; că... nu-i știu pe toți cum îi cheamă.

Îl las pe Nuță în grija lui Crișan; să se joace împreună. Să le facă portretul celor doi polițiști ori falși polițiști, pe baza amintirilor din război ale lui Nuță. Doi polițiști, mult mai probabil, foști polițiști; dintre care unul a căpătat deja – chiar în cursul dialogului meu cu hoțul – o poreclă. Una care, poate, îi va

rămâne: „Lupul”! Dacă e ce... *refuz eu să accept*, s-ar putea să fie o poreclă mai reușită decât bănuiește Nuță.

În „biroul mare”, Lil nu mai e, dar îl găsesc pe Niciu. Care stă pe un scaun, cu coatele pe birou. Pare „să monitorizeze” un virus nou, care, probabil, e acolo, undeva, pe tabla de lemn.

— Ce faci, Niciule?

— Nimic, dom’ comisar. Mă gândeam că poate mai aveți nevoie de mine. Cu Țucu ăla din vecini am verificat. Tipul a evadat într-adevăr de câteva ori din spital, dar o luase pe droguri. Acum e de-o săptămână în cămașă de forță. Nu-i el, o pistă închisă, oftează Niciu.

— Te-ai cam speriat azi, așa-i? Întreb moale, fără ironie. Că Niciu nu-i un om care să se sperie ușor.

— Nu prea înțeleg...cum de mai suntem în viață, zice la fel de moale Niciu. Că, așa cum v-am zis, am simțit miros de gaz, încă de pe coridor. Când am intrat în camera aia unde aveau crematoriu și am văzut lumânarea arzând pe jos... Nu știu cum m-am repezit și-am stins-o nu știu când am închis robinetul de gaz, dar... Nu știu nici cum...de nu bubuise până atunci! Vă dați seama... Dacă mai întârziam câteva secunde, cred că...

— Exista, probabil, o gură de aerisire, pe undeva, Sau – Dumnezeu știe! – ne apără vreun sfânt. Ori ai un înger păzitor.

— Credeți în așa ceva?

— Nu știu, Niciule. Comunismul m-a făcut să-mi pierd credința. Tranziția m-a făcut să-mi pierd și... necredința.

— E bună! surâde Niciu.

— Citesc atâtea în ultimul timp. Despre fapte incredibile, despre oameni care simt prezența unor spirite, care pot ghici unde e ascuns un om răpit ori un cadavru, alții care văd cu ochii legați, care află boala cuiva, uitându-se la o poză; ori care povestesc, cu lux de amănunte, despre „lumea cealaltă”,

încât – logic – nu pot admite că totul este escrocherie. Dar hai, că nu avem timp acum, de filosofie! Du-te acasă, mă, băiatule!

La ora 18,05 bat la ușa ex-colonelului Enescu.

Mă studiază prin vizor, deschide, intrăm în camera de zi, unde radio-portativul transmite niște valsuri vieneze.

— Îmi pare bine că ai venit, zice ex-sereistul. Am să îți spun lucruri interesante; bune să nu mai dormi la noapte. Dar mai urgent e altceva. Am alături un tânăr, care a venit la mine. Îl cunoscusem încă înainte de-a pleca el în Germania. După aia a ajuns și în „State”, unde – copil teribil cândva – și-a luat un doctorat în informatică. Are o minte brici! Dar... Pare „în rahat până-n gât”, după propria-i expresie. Cred că ar fi bine să vorbești cu el.

— Alături, unde?

— În camera cealaltă. Îl cheamă Mihai Horn. I s-au furat actele, laptopul...

— Regret, dar am pe cap altele! Să se adreseze...

— Nu. Nu vrea, nu poate. Dar zice că n-o să-ți pară rău, dacă îl ajuți.

N-o să-mi pară rău, dacă-l „scot din rahat”?! Wanda – alt fost copil teribil – îmi spusese cândva... cam aceleași cuvinte. Nu-mi păruse rău niciodată. Dar Wanda e Wanda; cu promisiunile altora mă prăjisem de câteva ori bine de tot. Ăsta... cine o mai fi de fapt? Și ce-o vrea?

— Să-l vedem, atunci!

— Eu o să rămân în camera asta, mă anunță Enescu. Dacă am învățat ceva în ultimii ani, e că cel mai mult trăiesc cei care știu cât mai puțin. Și sunt oricum la pensie acum! Încheie fostul sereist, ia tranzistorul, îl duce în camera alăturată, îl pune pe masă și...ne lasă singuri.

Încăperea pare să fie o bibliotecă. Rafturi de cărți de sus până jos, un birou. Cu mâinile așternute pe brațele unuia din cele

două fotolii, găsesc un tip de 30, poate 35 de ani, cu o expresie complet rătăcită.

— Sunt comisarul Dan Vasiliu. Aud că ați fost furat, domnule Horn. Vă previn că sunt foarte grăbit. Așadar, când, cum?

Îmi relatează că a fost drogat și furat ieri, de o femeie frumoasă, brunetă, care a reapărut cu tupeu azi și vrea să-l șantajeze. Un chelner i-a spus că femeia ar fi „Prințesa” și că „e așa” cu poliția. Adăugă că, dacă nu are laptopul și actele, el poate să se spânzure. Na, altul care vrea să se spânzure!

— În București sunt tot felul de prințese în ultimul timp. Alte amănunte?

— Cred că e țigancă. Dar una școlită. Isteață, îndrăzneță, foarte picantă; cu picioare splendide, ochi verzi... În ambele cazuri când am văzut-o era îmbrăcată în haine de culoare oranj. Oranj, cu negru.

Îmi place tipul ăsta. Nici eu n-aș fi fost în stare să fac un portret mai clar și succint al Liței. Numai de n-ar fi o cacealma!

— Admițând că ar fi posibil să vă găsesc obiectele...

— Măcar laptopul și portvizitul! Banii, mașina, ducă-se!

A doua oară a pus laptopul pe primul plan.

— Ce oferiți în schimb? Întreb eu franc, americaneste.

— Să zicem... numele a șase specialiști în alarme care lucrează pentru niște hoți mari?

— E infim. Laptopul de ce vi se pare prețios?

— ...Nu pot să vă spun asta.

— Splendid! Dar îl vreți înapoi, da?

— Și cât mai repede cu putință. Nu veți regreta, domnule Vasiliu. Am și informații care vă *interesează mult*.

Zece minute mai târziu, de la un telefon public, formez numărul Liței, bruneta devenită blondă și redevenită brunetă. Aud, spre surprinderea mea, glasul „Blondei”.

— În sfârșit! Dacă ați ști cât de mult vă aștept!

Încep să cred că am noroc. Dacă Lița-“Blonda” e acasă la ora asta – sper, singură – și dacă mă așteaptă. *Dar o fi singură?*

— Cu cine ești acolo, Lița?

— A, cu tembelizorul! Dacă vă spun că v-aștept! De trei ori vă căutai la telefon! I-am lăsat vorbă caramelei matală.

— Cui?!

— Ilenei! Nu-i și ea de-a noastră? râde Lița. Veniți?

De-a lor?! Ileana?! A, da, Lil mă prevenise că Ileana e pe jumătate țigancă, îmi spusese asta, încă de când o angajasem pe „caramela”.

— Așteaptă-mă, sosesc! închei eu, dar formez imediat numărul de telefon de-acasă al Ilenei, întreb scurt: Ileana, m-a căutat azi la telefon vreo femeie?

— Da, zice Ileana. De trei ori, între orele 14 și 16, până am plecat eu. Mi-a spus să vă spun că Lița, așa a zis că o cheamă, are să vă comunice...

— Mulțumesc, Ileana.

Peste alte zece minute sunt în apartamentul „Blondei”. Și-a transformat „livingul” în ceva ce seamănă a muzeu de antichități. Ar fi interesant să văd ce-a achiziționat pe-aici.

— Scoate, drac oxigenat, scoate iute ce-ai furat! intru eu direct în subiect.

— Care „drac oxigenat”?! se supără „Blonda”. Nu vedeți că v-am ascultat sfatul? Că m-am făcut „bronetă” la loc? Și cum „ce-am furat?”, că m-am lăsat de mult, nu știți?! se supără și mai tare Lița, e atât de serioasă, că-ți vine s-o și crezi.

— Te-ai lăsat de buzunare și-ai trecut la drogarea partenerilor de pat! Lița, n-am timp azi de povești. Unde-s actele lui Mihai Horn, banii, mașina lui și laptopul?

— Ptiu, fir-aș a dracului! Cum ghiciși? Dom' „Cronometru”, hai zău, să facem amândoi o afacere! Ne-apucăm de ghicit!

— Lița! Unde-i agoniseala?

— Păi, ce-s nebună, s-o țin aici?!

— Ce-ai vânturat din ea?

— Nimic! A dracului să fiu, nu m-am atins nici de euroi, că...mi s-a făcut frică.

— De ce ți s-a făcut frică?

— Dom' „Cronometru”, știți matală că-l vând pe „Chelu” acum? Țăla mi-a dat orden să mă lipesc de Mișulică ăsta. Prin Fane mi-a transmis, că-i urgentissimo-galopando! Dar eu îi șterpelisem deja lui Mișulică toate ălea de le ziseși adineauri. Îi picasem cu tronc lui Mișulică, încă înainte să primesc ordinu' lui Jan. Da' laptopul e cu o parolă a dracului...

— Știi să umbli cu laptopul?!

— Știu. Da'n ăsta n-am putut intra! Și când am mai văzut și niște cărți de vizită, ălea de le-avea Mișulică-n portvizit, mi-am dat eu seama că-i... cam nasoală treaba. Că-s niște nume de granguri acolo, mari de tot. De-aia am vrut să mă sfătuiesc cu matală, să-mi ziceți ce să-i zic lui „Chelu”!

— Îi spui că îl agățaseși pe Mișu, dar era grăbit. Nimic despre ce i-ai luat. Ia adu marfa, să văd și eu!

— Stai numai un picuț! Că-i la o vecină! zice Lița.

Revine peste două minute „Blonda”, în mâini cu o geantă diplomat cu cifru! Uite-a dracului! Meșterește la cifru, deschide geanta, scoate portvizitul, din el cărțile de vizită.

Ei, drăcia dracului! Are dreptate fetița asta „bronetă”, sunt câteva nume ...de speriat! Cel mai interesant mi se pare că Lița cunoaște numele astea; că știe cine sunt tipii. O credeam apolitică. O vrea s-o ia pe urmele Wandei?!

De ce totuși n-a dus Lița toată marfa asta lui Jan-„Chelu”? M-o simpatiza ea, dar...

— Ești isteță, Lița! Informațiile sunt valoroase într-adevăr. Ai vreun necaz în prezent?

— Eh! Unu' micuț. C-un colțan de la matale de-acolo! Vrea să-mi facă iar cazier!

— Cum adică „iar”?

— Păi, am avut unul mai de mult, pentru „buzunare”. Da' ăla s-a șters, am avut grijă! Nu mi-ar trebui cazier, dom' „Cronometru”. Că eu, acușica, acușica, absolventă de facultate! Nu mi-ar cădea bine, de! Că mă gândesc și eu la ziua de mâine. Mai știi când e bine să fii lacrimă de curată?!

— Cu ce te-a prins, cine, cum?

— C-o razie de-aia, la un bar de noapte.

— Aveai la tine droguri?

— Eu?! Ce-s dilie?!

— Arme?

— Doar un brici. Icișa! arătă Lița undeva cam mai sus de genunchi. Ce să facă o fată singură, noaptea, că e...

— Cine-i polițistul?

— Martin, sonatu' ăla...

— Gurra!... Martin nu-i „sonat”, clar?! Aranjez eu cu Martin. Ia spune-mi altceva, Lița!... Iartă-mă, dar...Nu-mi amintesc bine cum a fost...cu prima noastră întâlnire.

— Hă! Habar n-ai! Nu că „nu-ți amintești bine”, zice, parcă cu altă voce, Lița. Te-am simțit eu de mult. Da' ce-mi pasă?! Că, dacă nu erai matale atunci, dom' „Cronometru”, picioarele astea două – le vezi? – nu mai erau. Ajungeam o amărâtă de cerșetoare. Și uită-te bine, zău! Nu era păcat? Zi că nu, dacă poți!

★

★ ★

— Șefu, nu se lasă deloc „Irlandezul”, recunosc Bebe. Zice că „știe multe”. Că-i amestecat și „Ducele” în afacere.

— „Ducele”?... A ajuns heroina la el?! izbucni „Lordul”.

— Asta n-a vrut să-mi spună. Și mi-e că...dă ortu popii, javra, dacă mai...

— Adu-l încoace!

— E-aici, afară! zise Bebe, deschise ușa și făcu semn unuia din oamenii lui, care vârî în cameră un „Irlandez” aproape de nerecunoscut.

— Bebe, tu pregătește o dubiță! Pentru un drum la pădure. Că, în cinci minute, o să-ți dau să îngropi acolo ceva, zise aparent liniștit „Lordul”; așteptă până când Bebe și ajutorul lui ieșiră din cameră, preveni: Să știi că nu glumesc, idiotule! Ce-ai primit până-acum, e floare la ureche! Ai să-ți dorești să fi îngropat, fie și de viu! Dacă mă mai minți...

— Jur că nu vă mint, îngână „Irlandezul”.

— Ce amestec are „Ducele”?

— Unul din oamenii lui, domnule. A săltat marfa de la Pitești... Înainte să ajungă omul meu acolo.

— Înainte?! Și tu știai asta! Dar mi-ai îndrugat povești.

— Eram sigur că ...o recuperăm repede.

— Zău?! Cum? rânji „Lordul”.

— Oamenii mei au aflat cine-a săltat marfa. De la nevasta proprietarului garajului din Pitești.

— De la nevasta... E și aia amestecată?!

— Cred că da. Cred că ...se culca mai de mult cu omul „Ducelui” și... Dar oamenii mei sunt acum pe urma hoțului. Știu cine e ...Au să-l găsească, vă jur! E unul nou, de-și zice „Comandou”. Un tip pletos, îmbrăcat numai în negru. Îl găsesc oamenii mei. Îl găsesc singur! Că am trei caftangii...

★

★ ★

— Încă o treaptă!... Și încă una! Gata! Am ajuns!

Guțu, fiul lui Jan-“Chelu” încremeni îngrozit. Mersese să facă „o partidă de pomină” cu una din „fetele” lui tat-su, despre care auzise că-i nemaipomenită. Gagica îl primise bine, băuseră o șampanie, după care...În mod sigur, fusese drogat. Ratase partida, se trezise într-un portbagaj de mașină, cu mâinile în cătușe și cu un sac de cârpă pe cap.

Acum, îl cărase, mai mult pe sus până aici, ținându-l cam de ceafă, un tip pe care-l simțise solid. Îl adusese în ceva ce părea să fie un subsol. Aveau să ceară răscumpărarea! Cine știe cât! Dacă aștia nu, Jan vrea să-l jupoaie sigur! Dacă însă... aveau să-l omoare aici?! *Ai cui oameni or fi fost?*

— Scoate-i sacul! auzi o voce de bărbat.

Cel ce îl adusese pe scări îi scoase cârpa aia de pe cap. Descoperi că se aflau nu într-un subsol de bloc, cum crezuse. Subterana unui mare magazin probabil era! Unul rămas, încă de prin '89, neterminat. Că încăperea în care se găsea era luminată prost, doar de un bec, fixat la capătul unui fir „clandestin”. Pereții și tavanul numai beton, miros de mizerie, de stătut, de umezeală. Doi indivizi cu ciorapi pe față. Unul cam în spatele lui; celălalt lângă o mașină fără număr, o „Dacie” prăpădită, cu portbagajul deschis. Iar în portbagaj... în portbagaj se vedeau niște pungi de plastic, pline cu ceva alb. *Heroina!?!*

— Spune care din pungi o dorești! Alege, oricare! ceru tipul de lângă mașină. Țsta e un cadou din partea mea, să i-l duci lui tat-tu!

Cadou?! Să i-l ducă? Adică aveau chiar de gând să-i dea drumul? Ba să-i mai ducă lui Jan și... și un pachet cu heroină?! Ce schemă o fi fost asta?

— Hai! Spune! Al câtelea pachet, din care rând! Sau, dacă vrei, de sub primul strat de pachete!

Dumnezeule! Era plin portbagajul?! Heroina pe care o căutau toți? Era la ăștia? Cine erau?!?

— N-auzi, mă?! Îl înghionti cel din spate. Zi, care-ți place!

— Al doilea, din... din ultimul rând, dar din... din stratul de dedesubt! se bâlbâi Guțu.

Cel de lângă mașina îndepărtată, cum îi ceruse el, al doilea pachet din ultimul rând, scoase de sub el un alt pachet, întrebă:

— Țsta?

— Da.

— Bine, drăguțule! I-l duci lui Jan. Îi spui că va primi întreaga marfă, cu 25 la sută sub prețul de livrare al pieței. Dacă vrea să facem afacerea, pune, până mâine, la ora 12, în contul ăsta, o sută de mii de parai. Dacă nu vrea, rămâneți cu cadoul! Ai înțeles? Repetă!

Guțu repetă, nevenindu-i încă să creadă. Individul care părea să fie șeful îi vârî un cartonaș pe care era scris ceva în buzunarul de sus al cămășii. Îi vârî și punga de plastic în sân, sub cămașă și întrebă:

— Mai ai ceva de zis?

— ...Și...și după ce pune banii în cont...

— Am să vă anunț eu când și unde vă livrez heroina. Curând. La telefon am să vă spun și o parolă: „Nu uitați banii, flăcăi!” Asta ca să știți că sunt eu. Repetă!

Guțu repetă cuvintele, individul reluă apăsător:

— Dacă vă pune dracu să încercați să aflați cumva ce-i cu contul din bancă, afacerea cade. Iar cu prima ocazie când ne întâlnim, drăguțule, n-aș vrea să fii în pielea ta. Că n-ai să mai mergi „la fete” niciodată. De aia care te-a adormit, nu vă atingeți! Că... n-a avut de ales. E ceva neclar?

— Nu, domnule! Îngăimă acum înviorat Guțu, calcula deja în gând avantajele afacerii.

— Sacu-n cap și du-l la aer! comandă scurt tipul.

VIII. TREBUIE SĂ ȘTII SĂ NEGOCIEZI

De la o cabină telefonică, îl sun pe Lucrețiu Armășilă. Vreau să mă scuz, pentru că voi ajunge la el mai târziu decât ora fixată. Când încerc să fac asta, aud vocea lui Lucrețiu furioasă:

— Duceți-vă la dracu, toți! Julietta era în mașina care s-a făcut scrum! De altceva nu-mi mai pasă!

Ipoteza lui Simescu? I-o împărtășise Simescu? Ce altceva îi mai spusese la telefon?

— De ce credeți că Julietta era în mașină?

— Simt eu că-i așa! aproape țipă Armășilă, după care mă mai trimite o dată la dracu și închide.

Simte? I-auzi! O fi vorbit la telefon cu Iulia? Să fie într-adevăr morți Julietta și răpitorul sau „răpitorul” ei? Constat că dramele familiei Armășilă – că trebuie să fi aflat Lucrețiu și de moartea „guvernantei”, care „era ca o mamă” – nu mă impresionează deloc. În definitiv, în lume mor zilnic mii de oameni, unii de foame.

Când reajung în apartamentul ex-colonelului Enescu, gazda privește la geanta diplomat.

— Nu cumva i-ai și găsit ceva din obiectele furate?

— Pe toate.

Enescu ridică o sprânceană și remarcă:

— Ești mare, domnule!

— Am avut șansă.

Enescu ridică acum ambii umeri. Nu pare să facă parte din oamenii care cred în șansă. Mă previne:

— Fii atent cum îți joci cartea! Că tipul știe multe și e speriat rău. Mi-a cerut o mașină de scris, hârtie și mânuși. Vără și scoate hârtia din mașină cu mânușile pe mâini. Sper să nu fie un truc, n-aș vrea să te fraierească.

— De ce credeți că ar face-o?

— Dragul meu, eu am învățat să nu mai pun mâna în foc pentru nimeni. Și important în zilele noastre nu mai e doar să fii bun, în indiferent ce domeniu. Ci, în primul rând, să știi să negociezi. Știi?

— Nu cred. Poate au să ne învețe la următoarea reciclare. Dar vă mulțumesc și pentru acest sfat.

— Regula numărul unu în negocieri! Zici mai întâi nu! Iar de mulțumit, să-mi mulțumești la sfârșit, dacă vei avea de ce.

Pe Mișu Horn îl găsesc scriind de zor la mașină. Privește la geanta diplomat, întreabă:

— Le-ați găsit?! Pe toate?!

— Da, spun liniștit, Mișu oftează din adânc, eu însă adaug: Să vedem ce vă pot da. Laptopul nu.

— N-aveți ce face cu el! râde Mișu Horn. Sunt specialist în spargeri de coduri, chestii de-astea. Vă dați seama că știu să-mi apăr informațiile.

— Și Pentagonul credea la fel. Și-aud că le-a spart codul un puști! amintesc eu, realizez că am atins un punct sensibil, dar mister Horn revine:

— Dacă se fac încercări repetate de acces la laptopul meu, se șterge tot, domnule Vasiliu.

Drace! O fi adevărat? Nu mă pricep. Dar mă întreb... Lița câte încercări o fi făcut?

— Vrei să jucăm în continuare la cacealma? Să ne tânguim pe felioare? *Ai timp?*

Iar par să fi atins un punct vulnerabil, că Mișu își pune mânușile pe mâini, gânditor; ia cele câteva file scrise la mașină, le bate de măsută, să le facă „un vraf ordonat”, mi le întinde spunând:

— O.K., domnule Vasiliu! *Timpul* e de partea dumneavoastră. Cred și *Șansa*. Un zeu și-o zeiță în fața cărora mă plec, surâde Mișu dezarmant. Citiți astea întâi! Eu am să mai scriu ceva. Că am nevoie de laptop mâine dimineață.

— Hm! Să vedem! spun și încep să citesc.

Îmi vine să mă crucesc, după primele fraze. Joacă oare la cacealma? O fi vreun mitoman? Când am isprăvit cele câteva file, nici nu știu ce să spun, ce să fac. Mișu bate la mașină mai departe. Ce-o mai fi scriind? Că ce-am aflat deja e stupefiant. O afacere bine pusă la punct, care – afirmă Mișu – „e menită să stoarcă țara de valorile sigure pe care le mai are”. Obiecte de patrimoniu de prin muzee și mănăstiri, dar și de prin case particulare. Se prevăd însă și speculații financiare, fraude de proporții, pe computer; și alte minunății murdare pe care nu le înțeleg bine – în domeniul escrocheriilor bancare pe ordinator n-am lucrat niciodată. Pentru toate astea, Mișu susține că vor fi aduși specialiști străini, dar că se scotează și pe aportul unor autohtoni, spărgători de seifuri ori de coduri. Că unii hoți de soi și escroci au fost deja scoși de prin pușcării. Cu alții „neprinși niciodată” – scrie Mișu – deja s-a luat legătura. Un anume „domn Hary” își petrece timpul stabilind „relații de afaceri” cu oameni mari. Menționează că unii „sunt de mult în joc”; că s-au scos, cu ajutorul lor, „oficial sau nu” valori mari din țară, în ultimii 15 ani. *Ce-o fi scriind în continuare?*

Mișu Horn își pune mânușile pe mâini, scoate hârtia din mașină și mă uimește din nou:

— Ce ați citit e „povestea”! Pe pagina asta sunt referiri concrete la persoane. Nume, adrese, modalități de contactare, de eventual șantaj.

— Ce e adevărat? Încerc să-l surprind și eu.

— Totul, domnule Vasiliu. Știu cu cine vorbesc. Știu că sunteți al dracului și mergeți până în pânzele albe, dacă vă fraierește cineva. Mai știu că pentru dumneavoastră a fost pusă la punct o întreagă strategie! râde Mișu. Acea ar fi pagina următoare, pe care am s-o scriu – scuze! – dacă îmi dați laptopul. Și cărțile de vizită. Astea mă interesează.

— Declarația dumitale...

— Scuze din nou! Nu e o declarație. E o notă pe care, vă dați seama, nu voi recunoaște nici mort că am scris-o. Că aș fi mort, *dacă* aș recunoaște. Din același motiv nu am făcut referiri la persoanele de pe cărțile de vizită. Că eu am să le contactez, în zilele următoare.

— De ce mai aveți nevoie și de ăia?

— O, Santa Madona! Cum ar zice macaronarii – am făcut și la ăia o specializare, nu oficială, bineînțeles! surâde iar Mișu. Pe cei de pe cărțile de vizită se bazează *o bună parte a afacerii*.

— Ce-i, de fapt, pe laptop?!

— Pot să-l văd? se interesează mister Horn.

Descui, cum m-a învățat Lița, scot laptopul.

— Ai de gând să ștergi tot?

— Nu, domnule Vasiliu. Ar fi păcat. Că sunt niște trucuri profesionale, unele create de mine; astea s-ar putea să fie cam 90 la sută din informația existentă. Și mai sunt niște date, privitoare la anumite persoane. Îmi permiteți?

Îi dau laptopul, Mișu clămpănește la taste, constată:

— A umblat cineva la el. Din fericire, un ageamiu.

Asta mai trebuia, să fie Lița și specialistă în computere!

— Facem târgul, cu o condiție! propun eu.

— Păi, nu ne-am înțeles? Vă spun „strategia”, în ceea ce vă privește! amintește Mișu. Vi se pare puțin?

— Știu că îmi poartă sâmbetele mulți. Vreau altceva.

— Altceva ce?

— Să ne mai întâlnim.

— A! face românul americanizat, pare să mediteze profund, aruncă: Dar nu știți cine vă lucrează din interior!

— Bănuiesc și-asta. Știi dumneata sigur?

— Nu, dar pot afla.

— Acum?

— Și acum, dar nu ar fi prudent. Că am vârat eu niște „speciale” și la ordinatorul domnului Hary. Îmi poate obține datele laptopul ăsta; dar, dacă altcineva lucrează acum la ordinador, va ști la ce compartiment de informații am umblat, poate afla și ce-am cerut.

— Pari un specialist priceput, mister Horn!

— Asta-i fleac, domnule Vasiliu. Am lucrat și pentru servicii guvernamentale. Am plecat de la ăia, că plăteau prost, previne Mișu o întrebare pe care aveam de gând să i-o pun mâine.

— Domnul Hary ăsta cum se mai numește?

— Brown. Dar e unul din cele șase nume pe care le folosește. Probabil nici unul real.

— Adresa?

— E scrisă pe ultima filă dactilografiată. Dar o să ne mutăm curând. Așadar, revine Mișu la cererea mea, eu vă propun *o singură* întrevedere. Am să vă aduc însă atunci „cârțițele”; cele pe care le știm noi, desigur.

— Când?

— Mâine nu, că am altele de făcut. Și nu vreau să dau de bănuț, schimbând programul. Poimâine, la ora zece dimineața. Tot aici? Aveți un loc mai bun?

— Mă tem că nu, recunosc eu.

— De-asta mă temeam și eu; pentru cazul în care ne-am fi văzut de mai multe ori! râde Mișu – asta-mi place la el, că e vesel.

Se amuză oare pe socoteala mea? Mi-o fi înșirat baliverne?

— Am să vă aduc și o copie de pe „fișa” dumneavoastră! Sustrasă din computerul lui Jan-„Chelu”. Fișă în baza căreia s-a stabilit „strategia cumpărării” de către specialistul nostru psiholog.

— Aveți și așa ceva? Un psiholog?!

— Evident. În linii mari, „strategia” a fost deja expusă unor șefi de clanuri mafiote. Ar trebui să-i mulțumiți psihologului! Pentru că unii șefi propuseseră lichidarea dumneavoastră imediată. S-a ajuns la un pariu. Pe zece lădițe de whisky scoțian, veritabil.

Ce mă întreb acum e dacă sursa informațiilor Wandeii nu-i cumva tot tipul ăsta? Ori altcineva? Care „mă ajută” astfel „să verific” informațiile, *poate false*, strecurate și Wandeii?!

Jumătate de ceas mai târziu, după ce am mai pus la punct câteva detalii și i-am restituit lui Mișu Horn tot ce i se furase, îl găsesc în sufragerie pe ex-colonelul Enescu, care a simțit nevoia să fie o gazdă bună. Pe masă sunt de-ale gurii, toate românești, apetisante. Mișu Horn mulțumește, dar se scuză, zice că a „lipsit și așa prea mult de sub privirile domnului Hary”. Așa că pleacă, grăbit. Rămân cu Enescu, să dăm gata niște slănă cu ceapă roșie și alte câteva aperitive, total neindicate de medici pentru masa de seară. Dar asta pare să fie, și pentru Enescu, masa de prânz. Îmi spune că la prânz, tocmai îi picase musafirul, care nu vruse să mănânce nimic, n-a mâncat deci nici gazda. Dar mă anunță că are să-mi spună acum „câteva chestii picante”. Așa că aduce din camera vecină aparatul de radio.

— Chiar credeți că e necesar? întreb eu.

— E mai bine, zice Enescu. Nu știi cum vine vorba și mai scapi ceva. Noroc! Horincă de Oaș! menționează el. Află că tipul ăla în negru de care mi-ai spus e un satanist, cunoscut sub

numele de „Comando”; că pare să fi bântuit prin diferite locuri fierbinți ale planetei, ca mercenar. Numele adevărat nu i se cunoaște.

— Sataniștii ăștia ...ce vor, de fapt?

— Ce vor?! Dezordinea mondială. Semănarea urii. De-aia, ținta principală e biserica creștină. Își racolează adepții în special din rândul tinerilor cu probleme. Psiho-sociologii spun că mizează pe „teribilismul vârstei”. Îi momesc pe puști cu droguri și femei goale, asta fiind baza atracției. Ideea e dezlănțuirea instinctelor. Se ajunge la ritualuri prin cimitire, unde sunt decapitate sau spânzurate de cruci animale sau păsări. Au loc și mutilări sau ucideri ale unor copii sau maturi. Orgii în grup, unde se consumă vin amestecat cu urină și sânge. Se ajunge la „contacte cu Satan”, care constau în sinucideri, spânzurări planificate, la date fixate dinainte.

— Sinucideri? Spânzurări? – mi-amintesc eu ce zisese procurorul despre „guvernantă”. Totuși, ce-i poate atrage pe niște oameni tineri la așa ceva?

— Cauzele ...sunt complexe. Satanismul se naște și trăiește din mizerie, dragul meu. Din lipsă de valori reale. Li se insuflă, de fapt, de mici, uneori din desenele animate chiar, „nevoia de libertate totală”, și setea de a ucide. Când un erou de serial S.F. din desenele animate seceră cu o armă laser câteva zeci sau sute de „răi”, se imprimă în mintea copilului *disprețul pentru viață*. Puștiul vede apoi la școală profesori care dau note, funcție de ce „primesc” de la părinți. Vede preoți care se târguiesc pentru cât să ia la o înmormântare. Vede polițiști ciubucari, filme în care învinge „cine știe să se descurce”; mai târziu descoperă demagogia unor lideri politici. Pregătirea a fost astfel făcută; a apărut deja la copil sila de o falsă ordine; înainte de-a fi tentat de un lider satanist. Și puștiul ajunge să-și ucidă părinții ori frații; se cunosc mai multe cazuri de acest fel.

— E vorba deci de o fanatizare?

— O fanatizare de tip religios! Căci există și o „biserică a lui Satan”! Înființată la San Francisco, acum vreo treizeci și ceva de ani. Au propovăduitori trimiși în toată lumea, au ritualuri macabre proprii, simboluri, semne distinctive, cum ar fi pentagrama, crucea inversată, cifra 666, culoarea negru!

— Și zvastica?

— Și zvastica, pe care au adoptat-o, ca și fasciștii. Că... era un foarte vechi simbol, precreștin. Prost e că, prin „Internet”, sataniștii au început să comunice, să-și facă prozeliti, folosind ordinatele care îi fascinează pe copii.

— Dar Biserica Ortodoxă oare ce Dumnezeu face?

— Proteste, comunicate. Există și un proiect de „Lege a cultelor”, care zace însă de mulți ani, pe undeva pe la Parlament. Zace, ca și protestele.

— Credeți că ar fi posibilă o combinare a sataniștilor cu teroriștii?

— Sataniștii sunt dresați în direcția unei supuneri oarbe față de lideri. Aдаugă la asta cultivarea metodică a urii! Dorința de a ucide sau mutila. În consecință, orice e posibil.

Când reajung în garsoniera mea dublă, aud, desigur, sunetul dragului meu telefon. Liliana e.

— Te-ai uitat, dom'ne, la televizor?

— E stricat. De ce?

— S-a anunțat moartea Iuliei Armășilă. Accident groaznic de mașină, informație vârată între două crime odioase și un viol în grup. Să-ți mai spun pe ce post?

— Nu, că-mi închipui.

Eh, Valy a făcut o treabă bună. Să vedem acum dacă a văzut programul ăsta și notarul Iuliei.

Abia am închis telefonul, că sună iar. Mă întreb cum m-ar tortura blestemăția asta de invenție a domnului Bell, dacă aș

avea și un mobil? De data asta e Simescu. Care îmi spune că ipoteza lui pare să fi fost corectă.

— I-ai comunicat-o și lui Armășilă!

— Nu, Dane, ce dracu!?

— Unde sânteți?

— Încă la Brașov; așteptăm rezultatul criminaliștilor.

— Veniți când se va ști sigur cine era în mașină!

— S-ar putea să ne-apuice pensionarea pe-aici! cobește Simescu.

— Încearcă să fii mai optimist, dragul meu! Țsta e farmecul meseriei! Fiecare cu ce ...și-a ales! îl consolez eu.

★

★ ★

— Vreau să știu de unde te-au înhățat ei! pretinse nevasta lui Jan-„Chelu”.

— Eram pe stradă, încep Guțu, Irenke izbucni:

— Pe stradă, da? De ce fără body-guard? Unde te duceai?

— Eram cu mașina, fă! Că în mașină, în mașina mea m-am și trezit... după ce mi-au dat drumul și... m-am dezlegat, mi-am scos și sacul de pe cap.

— Dar unde erai când te-au confiscat?!

— Zău că... eram pe stradă; coborâsem...

— Erai pe... încep brusc să înjure strașnic Irenke, în țigănește, ungurește, românește, furioasă la culme. La ce nenorocită erai?! țipă ea.

Guțu începuse s-o înjure și el, să se jure că „nu fusese nimic”, se potoliră după câteva minute, când Irenke întrebă deodată:

— I-ai spus lui tac-tu *ce*?

— Nu i-am spus încă nimic. Acum mă duc la el.

— Păi, de ce?

— Cum de ce, fă? Că trebuie puși banii, suta aia de mii de verzișori, în cont.

— Și dacă mâine i-am pune noi? Am niște economii.

— Și cu ce plătim restul mărfii? Că suta e doar acontul.

— Pentru jumătate prețul pieței am. Și-o să se mulțumească ăia doi și cu atât. Că noi o să mergem acolo, cu oamenii mei. Dacă fac valuri, îi curățăm pe...

— Auzi, fă! o opri Guțu. Ce zici tu nu-i afacere.

— Hai, c-ai luat-o pe urmele lui tac-tu! *Iese* bani, mă?! Știi cu cât putem vinde, după aia marfa, pe seceta asta?! De ce ești prost?

— Mai e ceva! mârâi Guțu. Ția doi...Adică unul din ei mă pune să repet ce spunea. Eu și Luță am fost singurii din băieții lui tata care-am făcut armata. Și acolo ...la militarie e obiceiul ăsta, să tot pui să repete răcanul. „Să repete ordinul”, știi?

— Adică tipul a fost militar?

— A fost sau mai e. Militar ori caraliu. Mai curând caraliu. S-ar putea să vină și cu alții; care să stea pitiți pe undeva. Că locul de livrare ni-l va spune el. Tu o să stai la ogeac. Dar eu merg acolo. Și primul pe care or să-l facă strecurătoare cine-o să fie?

— Ce-ar fi atunci...să vorbești cu oamenii noștri de la mustăria aia cu epoleți?! Poate știu ei ceva. Poate află unde e heroina dosită! Bagă-i în viteză! Că de ce mama dracului îi plătim? Ai putea să le fixezi și cotă parte. Că e de unde, nu?

★

★ ★

Era o noapte cu lună plină. O lumină parcă ireală, de basm, se revărsa peste livada de pomi înfloriți.

— Domnișoară!

Frank apăruse lângă ea ca o umbră. Cu pistolul mitralieră spânzurat pe umăr.

— Da, Frank.

— Domnul Walter a sosit acum o oră, șopti Frank.

— Îhî. Mersi, Frank! Hary unde e?

— La borșosul cu care s-a întâlnit ieri. I-a trimis ăla o limuzină. L-a luat cu el și pe scârba de Otto.

Erau alsacieni. Și Frank, și Otto. Dar se urau de moarte.

— Cele două fete?

— S-a ocupat de ele domnișoara Clara. Le-a încuiat acum... în debaraua de la mansardă.

— Îhî! ... De fiică-ta ce mai știi, Frank?

— Nimic. Sper... sper s-o văd, când om termina pe-aici.

— Da, sigur. E o noapte frumoasă, Frank, nu-i așa?

— Da, domnișoară. Aproape ca la noi e luna asta! observă Frank și rămase contemplând, parcă mirat, cerul.

Holul mare al vilei era pustiu. Urcă liniștită scara, intră în camera lui „Walter”, cea de lângă încăperea unde instalaseră ordinatorul. Închise ușa, nu aprinse lumina.

— Nu te face că dormi!

— Îm?! Chiar ațipisem, mormăi Mișu Horn.

— Hary a întrebat de tine azi de trei ori. I-am spus că ești ocupat cu ăia pe care ai să îi dăscălești mâine. Când ai de gând să dispari mai mult de 24 de ore – ca un imbecil – *măcar spune-mi!*

— A fost ceva ...ceva neprevăzut, zău!

— Îmi închipui! ...Idiotule!

Și ieși, reușind să nu trântească ușa deloc.

IX. ÎNTR-O LUME DE NEBUNI ȘI TRIȘORI

În cea de-a doua mea zi de după concediu, merg întâi la Martin. Îl găsesc în biroul lui. Neras, cu ochii roșii, cearcăne și o expresie sictirită. Mă gândesc c-am nimerit prost.

— Zi-i, Dane! Ce mai e?

În sfârșit, dacă vrea să-i zic. Îi spun de Lița-“Blonda”, care a fost prinsă într-o razăie și...

— Lasă-mă cu „Prințesa” aia! Am vrut s-o sperii. Că s-a umplut lumea de „prințese” cu briciul la portjartier! Nu i-am făcut dosar penal, nu-i făc, fii liniștit! Am altele acum pe cap. Ai auzit de Ioniță?

— Procurorul Ioniță?! Ce să aud?

— Vin acum de la spital.

— Ioniță? La spital? Ce-a pățit?!

— El n-a pățit nimic. Cred că ar avea de ce să-ți mulțumească. Mi-a spus că plecase de acasă, ca să-ți rezolve nu știi ce îl rugaseși. Dar a rămas în apartament văru-su, venit din provincie.

— Știi că îl aștepta. Și?

— A mâncat bietul om o bătaie soră cu moartea, în locul lui Ioniță. Măr l-au bătut! Trei hândrălai, pe care i-am căutat toată noaptea, zadarnic.

— Dar cum? Pe Ioniță au vrut să...?

— Asta în mod aproape sigur. Nu cred că aveau ceva de-mpărțit cu vărul ăla, sosit tocmai de la Dorohoi. Nefericitul

văr al lui Ioniță a auzit soneria, a crezut că s-a întors procurorul. A deschis. L-a pocnit unul în cap cu ceva; dar l-a izbit tare, de l-a făcut să-și piardă cunoștința. Când s-a trezit, era legat de un scaun de bucătărie, cu căluș în gură. Aia trei turnaseră o oală de apă pe el, să-l trezească; după care au început. Să-l vezi cum arată acum! Desfigurat, vânăt tot; l-au bătut metodic, bestial, cu palmele, cu pumnii, cu picioarele!

— Înseamnă că nu-l cunoșteau pe Ioniță.

— Eh! Asta e o ipoteză, plauzibilă, dar nu sigură. Că de semănat, seamănă vărul cu Ioniță. Statură, vârstă, are chiar și barbișon. Ba – din câte a putut să ne spună – își amintește că unul din cei trei ar fi și zis că „parcă n-ar fi procurorul”. Dar altul, care „părea apucat” a spus că „nu contează”.

— Și l-au bătut în continuare?

— Cu sadism. Omul e confuz; șocat, în prag de comă. Abia distingi ce spune. Știe că-i posibil să moară. Că e doctor. Și... i-au distrus rinichii, Dane; l-au terminat! Siguri nu putem fi deci nici măcar că a auzit vorbele alea ori...că i s-a părut c-a auzit?

— Intenția a fost „să-i dea o lecție” procurorului?

— Probabil. Rămânea „ca avertisment” și în cazul în care nu era el.

Telefonul sună, urmează o scurtă discuție telefonică, apoi Martin anunță, brusc revigorat:

— Doi din băieții mei au dat de urma unuia din cei trei haidamaci. Mă duc acolo. Numai de n-ar fi pistă falsă. Că toată noaptea numai de-astea au fost!

Eh! Ziua începe grozav!

Cum ajung „în cer”, mă întâmpină Ileana, care îmi spune că are pentru mine un plic.

— De la televiziune! zice ea pe un ton mirat-admirativ.

— Vezi, Ileano, că azi s-ar putea să mă caute un notar. Nu știu cum se numește, dar mă găsești urgent... ori pe unde oi fi!

Iau plicul, întrebându-mă dacă e de la vreuna din echipele puse pe drumuri degeaba de Șeful meu, când au vrut să captureze heroína. Îl deschid, e, din fericire, de la Valy. Două fotografii, cele făcute, cred, de Didi. Fundal, mascați; prim-planuri, niște mutre necunoscute, dintre care una cu bărbuță de popă; tipul fiind și îmbrăcat în antieriu. Nici un rând scris. Valy preferă, probabil, „să nu lase urme”.

Pe unul dintre indivizi parcă îl cunosc totuși. Îi dau cele două poze Lilianeii, cu mențiunea:

— Pune-ți memoria de elefant la treabă! Și albumele! Vreau să știu cine-s tipii sau măcar unul din ei.

— Păi, stai, dom'ne, puțin! Că mă gândeam să termin situația, să mă ocup și de identificarea pe computer a ucigașului Eugeniei Elinescu.

— Pozele sunt prioritate absolută. În ce-l privește pe ucigașul Eugeniei Elinescu, ia confruntă ce avem până acum și cu listele despre sataniștii care ne-au dat de lucru! Se duce Crișan, uite acum, la calculatorul central și-ți aduce hârtiuța, tot „pe mână scurtă”. Spune-le, Crișane, că le trimitem și adresă, dacă au nevoie. Pune-o oricum pe Ileana să facă una!

— Am înțeles! zice Crișan și dispăre atât de repede, încât mă întreb cine o fi simpatia lui de la calculator?

— Na, că am uitat să-l întreb ce-a făcut cu portretele celor ce l-au prădat pe Nuță.

— Mi-a lăsat mie portretele. Sper că *nu-s bune!* mă anunță Niciu, pe tonul lui moale-flegmatic.

Privesc portretele. Și constat că, de ce m-am temut...

Liliana, intrigată, vine și se uită și ea.

— Doamne! „Doi într-unul”? exclamă Lil.

— Da. Și mă tem că nu-i bine.

— Ar putea fi o greșeală! Se mai întâmplă, nu? S-a mai greșit și altădată! zice Lil.

Îmi revin în minte cele spuse de Nuță. I se păruse și lui că era un fost polițist. Da, Paul Petre. „Doi sfinți într-unul” își zicea singur. „Eu sunt ăla și ați încurcat-o, feții mei!” îi prevenea Paul pe directorii economici, care se făceau verzi când le pica în control, asta prin '88. „Doi într-unul” îi rămăsese porecla. Nu lucra în serviciul nostru, ci la economic. Dar ne întâlneam la sala de sport. Unul din puținii parteneri buni. Karatist, mi se pare și profesor de arte marțiale fusese cândva. Forță, reflexe excelente, tehnică bună, putere de concentrare. Și o inteligență vie. El îmi spusese odată: „Dane, am ajuns la concluzia că nici nu mai avem nevoie de informații. Mergi – la oricare unitate economică – și găsești, sigur. Se fură ca-n codru, peste tot. Jalea cea mare însă nu e că se fură! Ci că se risipește! De zeci de ori mai mult decât se fură”.

Ceva aproape identic îmi spusese și șeful lui. Asta fusese în 1988. Câțiva ani mai târziu – după ce trecuse printr-un val de speranță – Paul Petre mă anunțase: „Acum nu se mai risipește. Se distruge. Ori se vinde; tot. La prețuri... de jaf organizat. Praful se alege! Să vezi la cât o să ajungă leul, față de dolar, în zece ani! Că treaba mi se pare „cu bătaie lungă”. Și, culmea, Dane, e că toți țipă că luptă împotriva corupției! Suntem țara cu cea mai multă corupție, dar fără nici un corupt!” Asta la Paul auzisem prima dată. Câțiva ani mai târziu, descopereau și ziariștii „minunea”, „paradoxul” ăsta balcanic. Pe mulți „paradoxul” îi vârâse în spital ori îi făcuse să se pensioneze. Alții se adaptaseră.

Credeam că se adaptase și Paul. Demisionase. Imediat fusese angajat de două firme mari – că Paul nu fusese doar karatist, ci și economist, ba încă unul bun. Și știa

multe. Aflasem însă că nu se înțelegea deloc cu patronii firmelor. În ultimul an nu mai auzisem nimic despre el. Să fi căzut chiar atât de jos !? Să ajungă Paul să-i prade pe alde Nuță Nițache?! Era, din păcate, perfect posibil; că, înainte să demisioneze, Paul lucrase vreo câteva luni și la noi. Crezuse, săracul, că dacă scapă de economic ...n-o să-i vină să-și ia lumea în cap!

S-a lăsat acum o tăcere cam stranie în biroul „din cer”. Nu știu la ce se gândesc Niciu și Liliana. Eu îmi amintesc de Iosif Szabo, care încercase și el s-o facă pe „lupul singuratic”. Se amestecase în lături, dar ăla măcar din dorința de-a răzbuna violul și uciderea fiică-si. O răzbunase Ioșca. Dar plătise. Cu viața.

Ne scoate din această încremenire meditativă Ileana, care-mi spune că „a fost anunțată de la poartă”, unde se află un notar care vrea să vorbească numai cu mine. Cobor imediat. Și-l întreb pe cel de la poartă unde-i notarul.

— E cu domnul inspector Banu, în sălița de așteptare...

— Cu ciiine?! Banu? Ești sigur?

— Da, că aștepta dumnealui mai de mult. S-a tot învârtit pe-aici.

Uite canalia! Uite javra! Eu îl trimit la Brăila și el...

Intru în sălița de așteptare. Banu e cu spatele la mine, îl pot auzi deci pe notar supunându-i cu morgă:

— Domnule, eu numai cu domnul Vasiliu Dan vreau să vorbesc. Vă rog să îl anunțați!

E un bărbat spre 40 de ani, uscățiv. Păr puțin și decolorat, ochelari. Mă apropii de ei. Banu înlemnește. Eu îi fac un semn cu degetul mare în sus, spun doar: „În biroul meu!” după care Banu se estompează cu un aer disperat, eu mă prezint. Notarul se prezintă și el, dar vrea să vadă legitimația mea și cartea de identitate! I le arăt.

— Am să vă înmânez un plic, domnule Vasiliu. Dar vă rog să îmi semnați, am pregătit un mic act...

— Vă rog să veniți cu mine! invit eu amabil, cu gând să folosesc biroul mare și frumos al Șefului – dacă tot m-a lăsat la comandă...

— Nu e necesar, domnule Vasiliu. Vă dau plicul, îmi semnați de primire și cu asta... Vă rămân la dispoziție, dacă mai aveți nevoie de mine. Asta e cartea mea de vizită!

Iau cartea de vizită, privesc plicul mare, sigilat.

— Când ați primit acest plic și... de la cine?

— Domnule Vasiliu, acest plic se afla în altul. E vorba, de fapt, de o dispoziție testamentară specificată expres. Ar fi bine să citiți întâi ce este scris în plic. După aceea, dacă doriți...

Zece minute mai târziu, în biroul meu, Banu încearcă să se scuze. N-a plecat la Brăila pentru că... i s-a stricat mașina! Și având în vedere că ar fi trebuit să meargă și la Tulcea într-o singură zi... a ajuns la concluzia că *n-are rost să plece*.

— Raport scris! hotărâsc eu. Ce-am zis eu să faci, ce n-ai făcut, din ce motiv. Mă interesează foarte mult *motivul*. Fii atent *ce scrii*! Fă raportul *imediat*! Discutăm, funcție de cât de sincer vei fi! Închei eu, am deschis ușa deja, îl scot afară și tare mă abțin să-l trimit, cu un șut în fund, mult mai rapid, pe ușa „biroului mare”.

Desfac plicul adus de notar, plic pe care scrie doar: *Domnului Dan Vasiliu (îi va fi predat numai după moartea mea, dar în cel mult 24 de ore după ce s-a aflat vestea morții mele)*.

Ia te uită de ce era grăbit domnul notar! În plic sunt vreo zece file, scrise mărunț, de Iulia, care specifică, din primele rânduri, că era scris „în deplinătatea facultăților mintale” etcetera; formule avocațești învățate de la cineva. Și urmează... *o turnătorie demnă de clanul Armășilă*. Începe

cu fapte petrecute în urmă cu ani, cu porcării făcute de Lucrețiu; de la șicanarea asistentelor și surorilor medicale care nu se culcaseră cu el, până la un cadavru ascuns sub dușumeaua casei, despre care Iulia afirmă că e o femeie omorâtă de bărbat-su, ca s-o moștenească. Eh! Eu mă miram că nu și-a schimbat parchetul și că nu se mutase! Drăguța de Iulia adăugă însă fapte de care știam – dar nu le putusem proba – cum ar fi că seiful secret din pivnița casei servise de ascunzătoare pentru bine selectate bijuterii, furate de Niky Oreanu și Grigore Gorăscu. Fiind tăinuitori, soții Armășilă primeau „chirie pentru seif”! Iulia precizează că Lucrețiu le furniza chiar informații hoților. Că s-a înțeles, după aceea, cu hoții și cu Zizi „să nu-i dea în gât”, ba să le și plătească el cei mai buni avocați și multe, alte multe fapte jechoase. Sare Iulia peste niște amănunte care nu ar fi stricat. Asta pentru că totul e scris cu ură, cu patimă. Dar, oricum, acest bizar „testament” mi se pare un pașaport excelent pentru penitenciar. Ajung la ultima filă, unde Iulia afirmă că se simte „amenințată cu moartea” de soțul ei, că lasă aceste rânduri în speranța că se va face dreptate, menționând că – în cazul în care plicul îmi va parveni în timpul specificat – averea sa personală va reveni unei fundații conduse de notarul care mi-a adus plicul.

Ei, da! Acum înțeleg grija domnului notar de a mă găsi urgent. Iulia a știut să-l motiveze temeinic.

Pun la loc, în plic, filele scrise de Iulia. Și pornesc spre biroul colonelului Tache. Dar intru mai întâi în „biroul mare”, unde îi găsesc pe Niciu și Crișan „distrându-se” cu fotografiile și albumele.

— Din albumele astea iar nu iese nimic, zice Niciu. Cei patru complici care au jucat scena cu transbordarea din mașina „plină cu heroină” nu apar...

— Ba, uite că am găsit unul! îl întrerupse Crișan. Dom'ne comisar! Vreți să vă uitați puțin? Nu-i ăsta Gaby Ene?

— Ba da, constat eu. S-a îngrășat binișor, dar... Cum mă-sa e și ăsta în libertate?!

— Mă-sa știe! Vă asigur eu! râde Crișan. Mi-aduc aminte cât s-a zbatut la proces să-l scoată nevinovat – că avea „probleme speciale” – pe „copilu”! E cel care a torturat niște bătrâni, arzându-i cu fierul de călcat încins, nu?

— Întocmai! Și, dacă e Gaby Ene, ia vedeți cine l-a scos, ce avocați, judecători, sentința, adresa actuală a maică-si, tot ce ne poate interesa! Verificați și la computerul central, că Gaby ăsta e cam zburdalnic, m-aș mira să nu fie deja căutat pentru oarece!

Pe colonelul – pardon, comisarul-șef – Tache îl găsesc în biroul lui triindu-și hârtiile din dosare borțoase.

— Ai găsit-o pe Julietta? mă ia în primire Tache.

— Nu încă. S-ar putea să fie moartă. Accident rutier, în mașina maică-si. Dar e numai o ipoteză. I-am trimis acolo pe Simescu și Enache. Altceva voiam să vă arăt. Aveți timp zece minute, să vă uitați pe câteva file?

— Văd pe fața ta că-i ceva gras! surâde Tache. Ce-ai găsit? Vrajitorii?

— Da, dar unele moderne, spun și îi așez pe birou „nota” scrisă la mașină de Mișu Horn, însoțită de o altă notă scurtă, explicativă, întocmită de mine, în dimineața asta, înainte de-a o porni spre sediu.

Până când Tache citește, eu revăd „testamentul” Iuliei, în întregime. Că Tache mai citește o dată, după care se scarpină în cap.

— Ce scrie aici, Dane...mă duce cu gândul la un film rusec, începe aparent fără legătură Tache. Unui șef îi pun pe masă trei din subordonații lui niște documente și o casetă.

Rezultă că un mare mafirot fusese mână în mână cu un șef de poliție. Șeful celor trei se scarpină în cap și începe: „Ce v-am făcut eu vouă? V-am cerut împrumut bani pe care nu vi i-am dat înapoi?! V-am furat nevestele sau iubitele?! Mai am câteva luni și ies la pensie. De ce vreți voi să mă puneți rău cu toți șefii?!”

— Excelent! apreciez eu. În câteva fraze, a rezumat o stare de fapt... foarte complexă. Ar fi de răs, dacă... n-ar fi cumplit! Dar dumneavoastră nu sunteți șeful meu. Să înțeleg că nu ați citit nimic?

— Ce vrei să fac eu cu o asemenea „notă”, care – slavă Domnului! – nu-i nici semnată! Și nici tu nu-i scrii numele „autorului” ăsta... Stai! Nu mi-l spune, nu mă interează! Că sunt niște nume mari aici! Dar poate că totul e o simplă fantezie a unuia care ...inventează baliverne.

— Exact asta cred și eu, am de gând să scriu un scenariu de film după „nota” asta! prind eu din zbor sugestia, adaug: Dar cum știu că „se fură des ideile mari”, iar fișetul meu e unul ordinar, m-am întrebat dacă nu ați vrea să-mi găzduiți un timp ciornele pentru scenariu.

Tache pune filele într-un dosar, se ridică, saltă vreo cinci dosare din casa de fier, vâra sub ele „ideea de scenariu”, se reazăază pe scaun.

— Rezolvat! încheie el capitolul. Ce mai ai acolo?

— Astea sunt pentru procurorul Ioniță.

— Hm! Sper să nu ajungă tot la mine! se uită urât Tache la plicul Iuliei. Că Ioniță vrea să se pensioneze.

— Să se pensioneze?! Ioniță?!

— Poate vrea să se facă avocat! Ar câștiga de zece ori mai bine, îți dai seama! Și nimeni nu i-ar băga în spital verii! Ești la curent, da?

— Sunt la curent, dar...

— Dane, sper să nu se pensioneze. Numai că lui Ioniță i s-a mai întâmplat ceva, în urmă cu ani. Nu se știe nici azi cum a murit nevastă-sa, într-un spital. Cercetările nu au dus la nici un rezultat, se strâmbă scârbit Tache, schimbă apoi direcția discuției scurt: Tu caut-o repede pe Julietta, că altfel va fi bai! Că îți vine mâine șeful din concediu și are să te întrebe! Încheie Tache. Și-acum, lasă-mă în pace, că am de triat niște mizerii!

Îi mulțumesc lui Tache. De la secretariat îl caut la telefon pe Ioniță. Dar nu îl găsesc nicăieri. O fi la spital? Intru la Martin în birou, cu gândul să mă interesez. Cum mă vede, Martin părăsește camera, în care însă, în afară de un băiat al lui, *pe cine zăresc eu?! Mi se pare că visez, dar nu! Acolo, pe un scaun, e Gaby Ene.*

— Simt că înnebunesc! zice Martin. E unul dintre cei trei care l-au bătut bestial pe vărul lui Ioniță. Sigur este el, dar nu vrea nenorocitul să scoată un cuvânt. Mi-a zis că să-i telefonăm mă-si; că el nu vorbește decât în prezența avocatului familiei. Întâmplător, mă-sa nu răspunde la telefon. Dar pierdem timp. Ăilalți doi bătauși au să afle, pot s-o șteargă din București, dacă nu cumva și din țară! Îl cunoști cumva pe Gaby?

— Da. Mă lași câteva minute singur cu el?

Martin mă privește. Ezită.

— Fie! oftează el, deschide ușa, îi face semn „băiatului lui” să iasă, eu intru, dar pretind:

— Adu-mi un scaun de bucătărie! Vezi la bufet, unul fără spătar îmi trebuie. Și o funie! Să facem o reconstituire! Repede!

„Băiatul” lui Martin iese. Eu nici nu mă uit la Gaby, trântesc pe birou mapa – în care e „testamentul” Iuliei –, merg direct la telefon, sun la noi, „în biroul mare”. Răspunde Niciu. De care știe Gaby. Că Niciu îl plimbases până la arest, după ce îl oprisem eu pe Gaby – în fața mă-sii – să-mi vâre un cuțit în burtă, asta în urmă cu niște ani.

— Niciule, ce-ați mai aflat de Gaby Ene?

— E pe eliberare condiționată, dom'comisar. Altceva...

— Eliberare condiționată?! Mersi, dragul meu! Nu-l mai căutați pe flăcăul ăsta drăguț, că e aici, la Martin în birou. Dar aduceți-mi dosarul cu toate probele pe care le avem!

După care, închid telefonul și încep așa, agale, să îmi scot haina de pe mine. Cu ochii tot timpul la Gaby. Truc vechi, dar pe care l-am văzut în câteva filme americane – țara tuturor libertăților, nu? Și eficient. Că scârbe ca acest Gaby sunt în stare să maltrateze, să tortureze metodic, dar, din experiență știu că se tem strașnic de orice durere fizică ce le-ar putea fi provocată lor. Se vede că descoperiseră și polițiștii americani asta mai de mult – dacă se făcuseră și filme, nu?!

Îl văd pe Gaby – foarte roșu la față când am intrat, acum galben – cum își mușcă speriat un deget. Dar bălmăjește totuși:

— Conform drepturilor omului... Am dreptul ...

Acum chiar am pornit-o spre el, gata să-l pocnesc, deși nu aveam de gând.

— Ce-ai zis, mă? Dar bătrânii ăia pe care i-ai torturat?! Dar omul pe care ieri l-ați nenorocit pe viață? ăia n-aveau nici un drept?!

Și mai fac un pas, Gaby țipă deodată:

— Ștefan Muscă zis „Bondarul”! Și altul, „Calu”, pe care nu știu cum îl cheamă. Vă jur că nu știu!

— Adrese! Nu false!

Îmi spune două adrese, dar „mă imploră” – scârba, idiotul – „să nu știe ăia că el i-a turnat!”

— De acord, promit *să nu le spunem*, dacă-mi zici unde pot fi cei doi *acum*?

Gaby mai scapă două baruri. Pe ușă intră Niciu, cu un dosar rotofei în mână, a prins trucul din mers.

— Pe-astea le iau, să le citesc! anunț scurt, îmi îmbrac haina, iau „testamentul” Iuliei și dosarul voluminos, îl îndemn pe Niciu:

— E unul din cei trei care l-au bătut bestial pe vărul procurorului Ioniță. Ascultă-i istoria! Atât, deocamdată. Dacă nu minte, vom menționa asta în raport.

Pe coridor îl găsesc pe Martin, numai nervi.

— Nu găsesc nici un procuror liber. În schimb, am găsit-o pe mama lui Gaby. O să vină! Cu avocatul familiei.

— Foarte bine. Pune-ți băieții să-i adune pe Ștefan Muscă, zis „Bondarul” și pe un anume „Calu”...

— Ția erau?! exclamă Martin.

— Îi știi?

— Ba bine că nu!

Îi spun totuși adresele și barurile, Martin se încruntă însă:

— Dane, *mărturisirea* asta a lui Gaby...

— A fost făcută *din motive de conștiință*! În dorința de a-i prinde mai repede pe complici. Nu puteam refuza să-l ascult, nu?

— Și dacă te-a mințit?! Dacă va retracta...

— Căutați-i voi pe ăia doi, nu cred că m-a mințit. E speriat rău, că se știe amestecat în povestea cu heroina.

— Țsta?!

— Țsta, că el a fost o pistă falsă. Dar nu i-am spus nimic încă de heroină, lasă-l să obosească mai întâi! Am impresia că a luat-o pe droguri micuțul, după cum se manifestă. Și că s-a tâmpit deja, mi-a cerut „să nu le spunem ăloră că el i-a turnat”.

— Păi, ăia...

— *Nu le spuneți!* Dacă vor deduce ei, îi privește, explic eu și, peste jumătate de ceas, sunt în biroul procurorului Ioniță, care mă anunță că își scrie cererea de pensionare.

— N-o să v-o scrieți.

— Dane! zice moale, istovit Ioniță. Aș fi preferat să mă omoare pe mine.

— A murit?! Vărul...

— Da. E a treia oară când oameni... care nu aveau nici o legătură, care nu citiseră Codul penal măcar... mor din cauza mea.

De nevastă-sa, îmi spusese Tache. Cine să fi fost a treia persoană? Și cum s-or împăca toate astea în capul lui – și ale altora – cu Justiția? Și cu minunatele „drepturi ale omului”, drepturi despre care Ioniță... urmase un fel de reciclare anul trecut.

— Am nevoie de un mandat de percheziție și de reținere pentru Lucrețiu Armășilă, spun plat.

Câteva clipe lungi, Ioniță pare să nu fi auzit. Începe apoi, rar, „filosofic”, istovit:

— Am constatat de mult... că noi,ăștia, care ne ocupăm zi de zi de gunoaie... devenim încet, încet ...gunoaie. Iartă-mă, dragul meu, dar chiar *nu poți pricepe?* _Văru-meu, un doctor eminent și care...rămăsese om, nu...un chelner ahtiat de bacșiș ca alții... zace acum pe masa de autopsie. Ucis de niște brute! Care... poate nu vor fi prinse niciodată!

— Aici vă înșelați, una dintre brute e în biroul lui Martin, și-a denunțat complicii, au plecat „băieții” lui Martin după ei.

— Cu o floare ...sau chiar cu trei, zâmbește strâmb Ioniță, nu se face primăvara. Și vrei mandat pentru Lucrețiu Armășilă?! De ce? Ca să demonstreze iar avocații că „e dușmanul dumitale personal”?! „Obsesia” dumitale „de a zvârli cu noroi asupra unui om minunat, care face donații pentru orfani”?!

— De data asta nu mai scapă. Mărturisire olografă a Iuliei Armășilă, lăsată la notar. Scribe că, simțindu-se amenințată cu moartea de soțul ei...

— Asta ai visat azi-noapte? Sau cum... Cum de ai intrat în posesia acelei „mărturisiri”?!

— Notarul mi-a adus-o adineauri. M-a pus să și semnez c-am primit-o. E un act legat de testamentul legal al Iuliei. Iulia pare să fi murit într-un accident de mașină.

— *Pare?! sesizează procurorul din Ioniță.*

— Așa cred, cel puțin până în prezent, cei care cercetează cazul, la Brașov. Și televiziunea! S-a dat știrea la un prestigios post.

— Și dumneata... Dumneata ce crezi?

— Eu chiar nu mai știu ce să cred. Fapt e că, în mașina Iuliei Armășilă, au ars două cadavre; din care unul era o femeie. Iar eu v-am adus aici plicul în care...

— Lasă-mă în pace, omule! se zbate ceva în glasul chinuit al lui Ioniță. Lasă-mă, pentru Dumnezeu, în pace! Te rog, omeneste, creștinește! Lasă-mă! Știi ce o să-mi spui, știu foarte bine! Că am fost intimidat, că sunt laș, că fac jocul unor nemernici mai mari, care stau, probabil, în spatele nenorociților ăia trei! Că asta îi va învăța „că se poate” și la noi! Că e posibil să fie atacați, maltratați alți procurori sau rude ale lor! Știu! Dar nici eu nu mai pot, Dane! Înțelege? Mi-a ajuns!

— E posibil să aveți dreptate în privința gunoaielor! o iau și eu foarte rar, cam pe tonul cu care începuse Ioniță. E foarte posibil și să nu fiu deloc un bun creștin – care ar trebui să ierte. Dar eu nu pot să uit când ne-a făcut ridicoli Lucrețiu Armășilă – învățat de avocați, sigur, și cu martori mincinoși – în fața unei săli de judecată. Că mulțimea aia din sală a priceput atunci „cum merg lucrurile în justiție”. Au spus și altora „cum a fost la proces”. Altora care știau bine ce canalie e Lucrețiu Armășilă. Și-au învățat toți să tacă. Să se supună. În fața unor scârbe ca Lucrețiu! Unui ucigaș. Că înșiră Iulia și numele unor femei omorâte de Lucrețiu, când făcea chiuretaje clandestine,

înebunit să ia bani! Nu s-a putut dovedi *niciodată nimic*. Iar acum, când avem în mână.

— Ia spune-mi, te ții de creștin? zice deodată Ioniță.

— Botezat ortodox. N-am priceput însă *niciodată* de ce se vorbește atât de mult despre „dacă îți dă cineva o palmă, întoarce și obrazul celălalt”! și atât de puțin despre faptul că Isus a intrat în templu cu *biciul*! Și *l-a folosit*!

— Te-ai gândit vreodată să te faci avocat? mai e curios procurorul.

— Nici măcar în coșmarurile mele. Scuze! Aud că vrei să vă faceți avocat.

— Lasă-mi dracului dosarul! zice Ioniță. Dumnezeu să mă ierte, dar, dacă și acum îl scăpăm pe Lucrețiu... cred că-l omor cu mâna mea.

Mă întorc la sediu, unde, în „biroul mare” îl găsesc pe Niciu. Îi spun că acum îl cred pe Gaby Ene „pregătit sufletește” pentru a trece la întrebările care ne interesează pe noi.

— Dom'ne comisar ...deja am trecut. Că buboiul era copt, l-am spart. Și cred că am făcut bine. Gaby era pândit de un acces: se droghează mai mult ca sigur și... Începuse să se bâlbâie rău. Când i-am pus în față poza cu el, „popa” și „mascații”, „a vărsat tot”.

— Ar fi trebuit să aștepti sosirea procurorului și avocatului.

— O să recunoască și în fața ălor. L-am lăsat pe Crișan acolo, în orice caz. I-am zis, dacă se împotmolește, să mă sune. Nu m-a sunat. Procurorul și-a dat seama imediat cu cine are de-a face. Până și avocatul, cel adus de mămica grijulie – am impresia că era scârbit de asemenea client.

— Avem, așadar, numele celor care au jucat scena cu transbordarea heroinei?

— Numai al celui care a jucat rolul părintelui. Fost seminarist, dat afară pentru niscăi porcării. Era în Bacău, cu Gaby, când a primit un telefon. L-a luat și pe Gaby cu el, au jucat comedia, și-au primit banii promiși. Au plecat spre București și ei, după numai o oră de la plecarea mascaților, șefului nostru și echipelor de televiziune.

— Fostul seminarist e bucureștean sau băcăuan?

— Gaby spune că are câte o locuință și-aici, și la Bacău. Pare un tip de escroc „popa” și e, bănuiesc, homosexual, ca și Gaby. N-am intrat în amănunte, că n-am avut când.

— Lil unde e?

— M-a bombănit că „iar nu-i lăsăm vreme să facă ce-ar trebui”, dar ...ea s-a oferit să-l caute pe „seminaristul” ăla, pe la evidență, pe la cei ce se ocupă de prostituția masculină...

— O să-l găsească. Tipul pare să aibă simțul umorului! zic eu, amintindu-mi de servieta diplomat în care Șeful și Banu sperau să găsească dolari sau diamante rusești și unde se aflau doar un salam și două pâinici rotunde.

— Prost e, meditează Niciu, că s-ar putea să nu știe prea multe, la fel ca dobitocul de Gaby. Ei par să fi fost tocmiți doar pe post de clovni.

— Dar cineva le-a dat telefon!

— Mda! „Popa” ar putea zice însă că i-a telefonat „un amic bun de farse”, despre care „știe doar că îl cheamă Lică sau Nelu, pe care l-a cunoscut la o berică”! mai cobește Niciu. Țilalți doi sunt importanți! Cei care au venit cu mașina schimbată, de la Pitești.

— Dacă Liliana găsește ceva cu care să-l agățăm, îl aduceți aici pe „părintele”. În general, cu escrocii care au simțul umorului te poți înțelege. Trageți de el cât se poate! Eu plec să văd ce facem cu Paul, fir-ar să fie!

— Aveți grijă cu ăla! mă previne Niciu. Mai știu vreo doi plecați de la noi, acum șomeri, care s-au schimbat complet.

— În ce fel?

— I-a înrăit mizeria! Lipsa de activitate. Au luat-o pe băutură, s-au ticăloșit, s-au prostit, nu mai poți avea încredere în nimic din ce spun. Poate ar fi mai bine să vin și eu?

— Îți mulțumesc, Niciule, dar... nu știu, în primul rând, dacă dau de Paul. Rămâi pe aici, dacă ceva nu mi se pare în ordine, te chem.

Un sfert de oră mai târziu sunt la poarta unei case vechi, dar bine întreținute. Am făcut cândva în casa asta un chef strașnic. Paul Petre fusese „avansat la excepțional” atunci.

Sun. Îmi deschide Maria, nevastă-sa, care constată că a îmbătrânit. A albit aproape complet. Din femeia foarte frumoasă care era au rămas doar trăsăturile regulate, acum asprite. O rog să-mi acorde câteva minute. Maria nu spune nimic, îmi face loc să intru. Întreb de copii, află că sunt la liceu.

— Despre Paul nu știu nimic, întâmpină Maria discuția pe care o simte neplăcută. Și nu știu cum ai putea da de el. Acum o lună a venit, mi-a lăsat niște bani, a plecat grăbit. Înainte mai dădea telefon; mai rămânea o zi, două, când apărea ...din senin, așa.

— De cât timp...?

— De vreo trei luni. Cred că și-a găsit pe una mai tânără! zice plat Maria, liniștea asta aparentă mă face să cred că nu o asemenea presupunere o sperie de fapt, știe sau bănuiește ea ceva. Dar... e nevastă de polițist. Sau, mă rog, de fost polițist. N-o să-mi spună nimic.

— Maria, e ceva important. Poate foarte important. Trebuie să vorbesc cu Paul neapărat.

— Am să-i spun. Când vine sau dă telefon.

— Sigur, nu știi nici o modalitate de-a da de el?

— Sigur.

Of, Doamne! Eu timp n-am. Așa că scot din buzunar telemobilul pe care mi l-a dat Nuță, apăs cum m-a învățat el, pe burtica invenției mult perfecționate a domnului Bell și aud, spre surprinderea mea, vocea lui Paul.

— Da.

— Sunt la tine acasă. Aș vrea să vorbim neapărat azi.

— Dan?

— Da. Când, unde ne putem vedea?...Paule! Să nu-mi închizi telefonul! N-am nici un chef să-și percheziționez casa, dar, dacă mă obligi, o voi face!

Pauză. Apoi vocea lui Paul:

— Dă-mi-o pe Maria la telefon!

Îi întind Mariei telemobilul, vorbesc ei ceva, Maria merge și se uită în stradă, într-o parte, în cealaltă, zice „nimic”, îmi restituie celularul. Îl iau, spun:

— Nu îți întind curse, vreau să vorbim *neoficial*.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu.

— Sper că nu te-ai făcut o jigodie ca alții! oftează Paul.
Vino la casa domnului profesor!

Casa pe care o prădaseră Nuță și Gică, înainte de a fi la rândul lor prădați?!

— Ce să căutăm acolo?!

— Păi, râde Paul, avem o sesizare că s-ar fi făcut o spargere, nu? Știi adresa, da?

— Strada am reținut-o, numărul...

— Doisprezece bis! Sună o dată scurt, o dată lung, iar scurt. Te-aștept, jumătate de oră, încheie Paul și închide.

Eh! Țasta e Paul. „Cam zărghit” de când îl știu!

Un sfert de ceas după această discuție, opresc mașina în fața unei case vechi, stil brâncovenesc sau aproape, cu o grădină

frumoasă, presupun, vara. Mult mai mare decât grădinița din fața casei lui Paul. Se văd tufe de trandafiri, o alee, pe care o parcurg. Ocolesc puțin, că ușa e pe partea laterală a casei. Sun, Paul deschide, îmi face semn să intru.

— Cred că ești nebun, constat eu. Proprietarul, dacă...

— Proprietarul e la băi, cu familionul! Vine peste o săptămână, informație de la turnătorul tău, Nuță.

— Nu-i turnătorul...

— Atunci de unde ai celularul ăla?

— L-ai îngrozit. A venit să se plângă că se simte, bietul hoț, în nesiguranță!

— Mama lui! mârâie Paul. Dar nu cred c-ai venit până aici, ca să analizăm „speța” aia! Ce vrei?

— Cu Nuță totuși...

— Fii liniștit, n-o să-mi murdăresc etichetele cu un jeg! Spune ce vrei, am timp foarte puțin!

— Unde e Julieta!?

— Julietta! mă corectează Paul. De unde știi?

— Cinstit vorbind, „am mers la plesneală”. Am bănuț din descrierea vecinei; când ai luat-o pe tipă, descriere făcută lui Simescu. Trebuie să recunoști că suntem buni amândoi, râd eu. Ce mă nedumerirea era combinația nefirească. Un hoț care pradă hoți și un răpitor într-o „afacere mare”. Nu-i ciudat?

— Simescu știe de mine?

— Nu cred. N-am vorbit de tine, în orice caz. E acum la Brașov, cercetează presupusa moarte a Iuliei sau a Juliettei: Unde-i fata?

— „Fata”! pufnește Paul. Ce ai tu cu cazul ăsta?

— Ordin expres al Șefului meu! Dar ție ce ți-a venit s-o confiști pe fiica lui Armășilă?!

— Sunt în lipsă de fonduri. Am nevoie de bani mulți.

— Pentru ce?! întreb sincer nedumerit.

— Nu te băga, te depășește!

— Ai înnebunit chiar de tot?! Ce dracu faci?

— Nu te băga, te depășește! repetă Paul. „Fata” e în siguranță, vie și ne...vătămată, o să apară ea, la timpul stabilit. Asta, sigur, este o *simplă presupunere* a mea. *O intuiție!* râde el.

— Paule, te-ai tâmpit?! Răpire și seches...

— Fii, dom'ne, serios! zice Paul. Singură a fugit de acasă! Avea ea alt joc pregătit, pricepi? Eu doar am salvat-o, într-un moment neplăcut, de un băiat rău, rău de tot, care trișa urât! Și Julietta trișează. Așa cum trișează toți, de fapt. Ia hai să vorbim noi mai bine despre lucruri serioase! propune Paul. Cum ar fi despre heroină.

— Care heroină?

— Aia pe care șeful tău a ratat s-o captureze ca un găgă! Cum poți să fi atât de bou și să-l suporti pe imbecilul ăla?

— Și ce-ai vrea să fac?

Paul ezită, mă privește, constată:

— Nu ești încă suficient de copt! Să vorbim despre heroină, da?

— Știi unde sunt cele 200 de kilograme?!

— În întregime nu! Că „s-a mai vărsat” ceva pe parcus. Dar nu prea mult. Facem o afacere?

— Sigur. Îmi spui unde e heroina.

— Și eu cu ce mă aleg?! se miră Paul.

— Ascultă-mă bine, Paule! Ai luat-o pe-o cărare care nu duce decât la ocnă! Ori la moarte, adu-ți aminte de Ioșca! Și ar trebui să te gândești la nevastă-ta și la copii. Spune-mi unde e heroina și aranjez eu cu...

— Minunată idee! Și? După aia? Îmi propui ce? Să mă reintegrez în rândurile „apărătorilor legii”?! Poate alături de tine, sub comanda șefului tău, cel isteț, bun și drept?

— Nu exagera acum! Nu sunt toți șefii...

— Și dacă nu sunt, ce fac? Ce pot să facă, mă? Fostul meu șef de la economic nu era un tâmpit, de acord. Era și foarte cinstit, caz rar! Știi unde-i acum? La balamuc! Și ăia care l-au înnebunit, *zburdă ca niște mielusei*! Sub nasul justiției, își fac afacerile mai departe, își îngrășă conturile în băncile străine!

— Ascultă, Paule!

— Nu, dragul meu, te-am ascultat! Acum ascultă-mă tu! Înainte să vin la voi de la economic, în alea câteva luni cât am mai stat în poliție, am avut o discuție cu un hoț mare de tot. Îl prinsesem. Cu probe. Mi-a zis că „mă îmbracă în dolari din cap până în picioare”, dacă-l las în pace. Nu l-am lăsat. *Instanța* l-a pus în libertate! „S-au pierdut probele” auzi?! Ce să mă mir? Că, știi și tu, la Iași s-au pierdut 120 dosare penale! S-au pierdut și gata! A mai cârâit cineva pe-un post de televiziune, după vreun an, dar... a tăcut și-ăla! S-au pierdut! Cruce!

— Vrei deci acum să te îmbraci în dolari?

— Păi, m-a și îmbrăcat! Ăla! Mă angajasem, după ce-am plecat de la voi, la două firme. Pe care le-a cumpărat scurt, pe-amândouă, tipul de care-ți spuneam. M-a chemat la el în birou și mi-a propus ceva din nou. Am refuzat iar. M-a pocnit pe la spate, eu eram pe-un fotoliu, m-a pocnit în cap unul, nu știu nici azi cine și cu ce. S-a trezit nevastă-mea cu mine într-un sicriu, la ușă, de era să facă infarct. Eu eram în sicriu, încă leșinat, muiat tot în whisky, îmbrăcat în hârtii de un dolar de sus până jos! Ce era să fac eu, Dane? Să-l dau în judecată?

— Și ce vrei să faci acum?

— Eh! zice Paul, potolit subit. Eu vreau să-ți ofer heroina. Pe tavă! O primești?

★

★ ★

— Știi să-ți ții gura, Frank?

— Hm! rânji Frank. Și când m-au torturat tailandezii! Și nu știti cum a fost acolo, domnișoară! Că eram tot cu domnul Hary, tot pentru „afaceri”; dar eu am...

— În țara asta ai mai fost?

— Aici nu! recunosc parcă cu regret alsacianul.

— Hary a mai fost. Am mers azi să caut o vilă. Ne-a zis că e mai bine să ne mutăm.

— Știu, domnișoară.

— Am vorbit cu o femeie de la care Hary a mai închiriat o vilă, acum doi ani.

— Ne mutăm atunci acolo!

— Nu. Că femeia nu a fost de acord. Nici nu a vrut să mai audă de Hary. Părea foarte speriată. Deși se pare că îi plătise foarte bine; asta a recunoscut.

— Îi plătise foarte bine?! nu pricepu Frank.

— Ești sigur că știi să-ți ții gura, Frank?

— ...E cam de rău, așa-i? simți ceva alsacianul.

— Nu știu. S-ar putea să mă fi mințit femeia aia, deși... nu văd de ce ar fi făcut-o!

— Erați cu domnul Hary atunci?

— În primele zile, da. Eu i-am închiriat vila; dar am plecat. A rămas cu Otto și cu încă trei, pe care... cred că îi cunoștea de mult. De-asta mi se pare... Chiar nu îmi vine să cred...

— Ce, domnișoară? își mută automatul de pe un umăr pe altul alsacianul.

— Frank, eu... Nici n-am bănuیت. Fapt e că i-am așteptat să se întoarcă, pe *toți cinci* la aeroport, în Austria era asta, dar ...Mi-e teamă, Frank! Mi-e teamă că femeia aceea n-a mințit. Că de întors...după ce își terminaseră treburile pe-aici...nu s-au mai întors decât Hary și Otto.

★

★ ★

— Șefu, am pierdut heroina! anunță spășit Bebe.

— Ce, mă?! Ce-ai spus? o luă încetișor „Lordul”, dar începu să urce tonul tot mai mult: Asta e tot ce ai putut să afli?! Pentru asta l-ai deznodat pe nenorocitul ăla în bătai?! Ca să-mi spui „că am pierdut heroina”?! Și eu de unde scot acum niște milioane de dolari, idiotule?! Să le dau ăloră – lui Armășilă mai ales – de unde, mă?

— Șefu, a fost cu vânzare.

— Atâta știi să spui! Că „a fost cu vânzare”. Care vânzare? Nevasta ăluia din Pitești?

— Mai încoace, șefu, la noi, aici, a fost cu vânzare. Că luasem noi urma lui „Comando” ăla. Îl găsisem și avea heroina încă la el.

— Și-ați scăpat-o iar?

— Nu eu, oamenii lui „Irlandezul” l-au găsit, și s-au dus la el trei, îl încolțiseră! L-au pus jos, zic ei, legat! Ce mai poveste! Dacă mi-l aduceau aici, scoteam eu din el și...

— A! Dacă ți-l aduceau aici! Dar el „s-a făcut nevăzut dintr-o dată”! Hai spune-mi-o și pe asta!

— Păi, cam așa a fost, șefu! Că avea, probabil, un complice „Comando” ăla. Eu așa crez. De care ăia trei bașbuzuci de-i trimisese „Irlandezul” nu știau. A apărut ăla, complicele; cineva îl anunțase, pe semne; și i-a pus pe-ăia trei jos; că i-a luat prin surpriză!

— „Prin surpriză”, ai?! Și crezi că „Irlandezul”, din beciul unde-l ții tu, l-a anunțat pe complice!

— Nu „Irlandezul”, unul din ăia trei eu crez că era blat cu complicele. Și ne dădu acușica telefon, că vrea să negocieze cu matală.

— Ce să negocieze?

— Prețul heroinei. V-a trimis „cadou”, un pachet cu heroină, șefu. Cică, dacă vreți să faceți afacerea, lasă la preț.

— „Lasă la preț”?!

— Dacă-i puneți într-un cont o sură de mii de parai. Dacă nu, zice că nu se supără.

X. LA CASA DIN VIS

Când intru din nou în biroul procurorului, sper să găsesc mandatul gata. Ioniță, între două teancuri de hârtoage, atacă scurt, nervos:

— Vreau și restul informațiilor privitoare la Armășilă!

— Dosarul a rămas la dumneavoastră.

— Lasă-l pe-ăsta! bate cu palma Ioniță în unul din teancurile de pe birou. Adu și „rezervele”! Știi că mai ai! Relațiile lui Lucrețiu cu avocații care i-au scos din pușcărie pe Niky și pe Zizi Oreanu! Vreau să facem un dosar beton! Apropo de avocați, am vorbit ieri cu unul din ăia trei. I-am spus și de tablouri.

— Vă mulțumesc. Am să trimit imediat dosarul. Și...mai am aici ceva, vă las să citiți! spun și îi pun pe birou o hârtie, o pagină, scrisă de mine în urmă cu un sfert de ceas.

Reajung la sediu, îi dau lui Niciu dosarul cu „rezervele”, îl rog să le ducă lui Ioniță. Întreb:

— Mașina serviciului mai există?

— Da, dar fără benzină! Că „nu sunt bani”, zice Niciu.

— Ia-o pe-a mea! Uite cheile! Cu Paul am vorbit. Nu a devenit o jigodie. Dar... situația e mai complicată.

Niciu iese, că sunase telefonul. Ridic receptorul și aud o voce parcă gâfâită:

— Domnul Dan Vasiliu?

— Da.

— Notarul sunt. Cel ce v-a adus plicul. L-ați deschis?

— ...De ce? tresar eu.

— Domnule Vasiliu, s-a comis o confuzie groaznică. V-aș fi recunoscător ...dacă mi-ați restitui plicul.

Să însemne asta că Iulia e în viață? Îi telefonase Iulia? Aflase notarul, în alt fel, că nu murise Iulia Armășilă? Și-atunci? În mașină cine arsesese?!

— ...Îmi pare rău, domnule notar, dar...nu văd de ce v-aș restitui acel plic.

— Ah, Dumnezeuule! Pentru că...pentru că am greșit. Și tâmpiții ăia de la televiziune și de la două ziare au greșit, m-am luat după ei și... Era specificația aceea expresă a Iuliei Armășilă ca „în 24 de ore”... M-am gândit să nu...să nu întinez memoria... ultima dorință a clienței mele...

Ei, auzi, drăguțul de el! „Să nu întineze memoria” Iuliei! Domnul notar îmi vorbește în continuare, încercând să mă convingă, îmi vorbește repede, îngrozit de perspectiva neîncasării „pentru fundație”, sigur, a averii considerabile, adunată de Iulia – inclusiv prin „semnarea cancerului”, cum zicea Wanda.

— De aceea, v-aș ruga mult, domnule Vasiliu, să-mi restituiți plicul acela, în care...

— Regret, l-am deschis. Plicul e la procuror deja.

— La care procuror? vrea să știe notarul.

— Asta nu vă interesează.

— Dar...cliența mea nu a murit...

— Ei, cum? De unde știți?

— Asta nu are importanță! Dar rezultă că nu aveți dreptul să citiți ce era acolo! mă ia altfel acum notarul, înfierbântat de ideea că-i va scăpa averea Iuliei.

— Stimate domnule notar! Pe plicul pe care dumneavoastră mi l-ați dat scria clar că trebuie să mi-l înmânați numai după decesul clienței dumneavoastră. Da sau nu?

— Da, dar...

— Nu mai încape nici un „dar”. Că nu ați îndeplinit condiția. Ați ratat afacerea și cu asta basta! Consolați-vă cu ideea că ați contribuit la *înfăptuirea dreptății*! Sunteți jurist, sunt sigur că vă bucurați nespuse de mult! Închei eu, închid, formez numărul lui Ioniță și îl previn că notarul umblă să-și recapete plicul.

— I-ai spus că-i la mine plicul?

— Nu, dar poate presupune ...ori afla.

— Lasă-l să presupună! În câteva ore vei avea mandatul. Reținere și percheziție domiciliară. Am citit și hârtiuța aia, propunerea de verificare. Sunt de acord, în principiu, dar trebuie și acolo pregătită acțiunea.

Nu închid bine telefonul, că mă trezesc în birou cu Liliana. Mă informează că „l-a adus pe taica părintele”.

— Pe cine?! De ce?

— Fii calm, că am de ce. Tipul e în evidență la proxeneți, dar... Apare și o escrocherie recentă. Progresează și-asta! Că escrocarea s-a lăsat cu sinuciderea unui bătrân. Dar nu există plângere. Vecinii care l-au îngropat pe bătrân spun că să-l lăsăm pe „popă” în grija lui Dumnezeu. Ei, bine, eu nu vreau să-l las.

— Începi să te simți Dumnezeu, Lil?

— Păi, dacă Dumnezeu văd că doarme – Doamne, iartă-mă! Lasă-mă să-l împachetez eu pe „popă”! Că pe tine te așteaptă domnul avocat.

— Ce avocat?

— Nea Florică, zâmbește Lil. L-am văzut jos, când veneam cu „popa”. Am trimis-o pe Ileana să-l conducă în biroul șefului nostru drag, „să-i facă o cafea și puțină conversație” până vii tu.

— Bine. Ocupă-te de „popă” atunci!

Pe Nea Florică îl găsesc patrulând prin biroul șefului meu. Nu cred că e nervos din cauza cafelei oferite de Ileana, care Ileană cred că zice „bogdaproste” c-am apărut și ne lasă singuri.

Cel pe care toți îl știu de „Nea Florică” e un avocat bun. Și om de viață se zice c-ar fi. Scrie și poezii, epigrame. Bun cozeor și burlac convins; ca și mine. Dar plin de bani, nu ca mine. Debutază furtunos – nu ca „la bară”. Acolo o ia întotdeauna metodic, avocățeste, cu o voce egală, monotonă – cred cu scopul de-a adormi completul de judecată – încă înainte de a intra „în fond”.

— Domnule Vasiliu, eu vă stimez de mult!

— Daaa?! mă mir eu, că fusese unul din apărătorii lui Lucrețiu Armășilă, când ne făcuse de răs în instanță cu martorii pe care îi cumpăraseră, dar despre care spusese Nea Florică „la bară” că „se răzgândiseră, muștrați de cuget”.

— Chiar așa, domnule Vasiliu și...să vorbim pe șleau! Eu unul nu am chef să predau Codul penal în pușcărie!

— Păcat! Educația juridică ar fi...

— Ia lăsați-i pe-ăia cu „educația juridică”, domnule, că unii din ei știu legile, mai ales pe-astea noi, mai bine decât mine! Altul s-a certat cu mine că nu pricep „rolul virgulei în Codul penal”!

— Mi se pare un subiect interesant!

— Da, dar eu nu vreau să duc controverse de-astea la pârnaie! Nici să-mi pierd dreptul de a profesa. Imbecilii ăia doi de colegi ai mei nu își dau seama în ce troacă au intrat! Foști colegi, că eu m-am despărțit de ei, gata! Le-am spus: Pân-aici, stimabililor, eu cobor din trenul ăsta, cât mai e timp! Până nu se mpute „bisnisu” de tot!

Remarc în sinea mea că *nu zice nimic de tablouri*. Mai remarc limbajul colorat – eh, un poet e un poet, nu? – dar și

amestecul de metafore. Că stau și eu, ca neinițiatul, și mă întreb: Într-o troacă erau? Sau în tren? Dar „se-mpute bisnisul” îmi place!

Nea Florică își continuă expunerea colorată, plină de invective la adresa foștilor parteneri de afacere:

— Vor să-l scoată pe Nae Orătu, zis „Frumosu”, condamnat pentru dublă omucidere dovedită îndubitabil! Având ca argument doar că „au primit banii înainte și nu vor să piardă încrederea clientului”.

— Clientul fiind Jan-“Chelu”, fratele lui „Frumosu”.

— Nu cred, domnule Vasiliu. Clientul e o persoană pe care nu o cunosc, ei au tratat cu acea persoană. Vă jur că nu o cunosc! spune Nea Florică și – culmea! – pare sincer. „Frumosu” și „Brișcă” vor fi scoși, cred ei, pe „eroare judiciară”. Că va apărea un nenorocit canceros – i s-a garantat „asigurarea pe viață a familiei” – care „va recunoaște” uciderea victimelor.

— Și victimele lui „Frumosu” și ale lui „Brișcă”!

— Da, domnule Vasiliu. Le-am spus că sunt idioți, că bate la ochi de la o poștă! Dar mi-au zis că nu contează. Că au aranjat deja cu cine trebuie. În sfârșit, nu au șansă de reușită. I-a explicat și domnul procuror Ioniță unuia din cei doi foști parteneri ai mei că „deschid Cutia Pandorei”, că se vor compromite prosteste, mai ales dacă se apucă să-i pună pe foștii pușcăriași să vă cheme în instanță pe dumneavoastră, pentru „însușire de bunuri și abuz”.

— S-ar părea că aveți încredere în mine! Păi, cum? Că în instanță ziceați altceva.

— Ei, aia era în instanță! Și... Eu am văzut dosarele; știu că are Ioniță dreptate.

Încă *nimic despre tablouri*. De ce oare?

— Sunt tineri și proști! menționează Nea Florică.

Na, că avem și un conflict între generații!

— Cum „sunt tineri și proști”?! mă mir eu. Aș înțelege să fie tineri și dornici să apere dreptatea. Să apere, fără bani, niște nedreptăți!

— Ei, hai să fim serioși, domnule Vasiliu! Că am muri de foame toți avocații! Jalea e că mulți din ăștia care-au ieșit de curând din facultăți, *nu știu carte!* Și nici nu vor să învețe. Dar au învățat, ai dracului, la repezeală, toate culisele! Toate sforile cum se trag, la cine trebuie să meargă, cât să dea și cum! De câștigă nățărăii în cauze pe care eu... le credeam pierdute. Dar cu ce vor să facă ei acum n-o să le meargă! Că, dacă încearcă, nu vor reuși decât să se facă de rahat. Și dacă mă implică în porcăria aia, e suficient două telefoane să dau și... sunt terminați. Nu de Coana Justiția! Altfel îi pot isprăvi pe foștii mei parteneri! Și ei știu că pot.

Telefoane?! Cum s-o fi făcând că telefoanele din biroul șefului meu tac atât de cuminiți?! Că de obicei, nu tac deloc. Mă uit la ele și...descopăr ceva. Unul din cele trei aparate e pus între două mici teancuri de cărți de pe birou. Iar receptorul e așezat pe aceste cărți. Nu în furcă.

Nea Florică, înfuriat, pledează mai departe, eu ies din birou și surprind, în camera alăturată, o scenă interesantă. Lenuța, secretara șefului meu, a ridicat două receptoare și le-a pus lângă aparate – ca să n-o deranjeze cumva vreun apel. Al treilea îl ține strâns lipit de ureche. Cu o mână. Cu cealaltă acoperă receptorul, căci îi transmite ce aude lui Banu. Banu mă vede, îi face semn. Lenuța dă să pună receptorul în furcă, dar eu i-l iau din mână și îl aud pe Nea Florică întrebând nedumerit: „Dar unde ești, domnule? Mă lași să vorbesc singur!?” Verific și celelalte receptoare. Nici o convorbire întreruptă. Le pun în furcile lor pe toate, îi spun lui Banu: „În biroul meu!”, aștept să iasă, mă întorc spre Nea Florică, apărut în ușă.

— Mă gândeam că poate mai doriți o cafea!

— A, nu. Am să plec chiar acum, că merg la tribunal.

Îl conduc spre ieșirea din sediu, timp în care mă interesez curios:

— Chiar nu mai aveți încredere în Justiție?

— În Justiție?! Apăi...vorba lui taică-meu – Dumnezeu să-l ierte! – că a murit anul trecut. El spunea: „Coana Justiția asta n-a dus-o prea bine cu sănătatea niciodată. Dar la noi a intrat în comă în '89. Când s-a făcut circuitul ăla de proces, cu execuție imediată, în ziua de Crăciun!” Taică-meu fusese tot avocat; și legionar, domnule Vasiliu. Mai fusese și la Canal! Nu se poate spune că-i iubea pe comuniști. Dar avea dreptate. *Tonul* pentru cum trebuia să fie noua justiție, atunci s-a dat.

Mai schimbăm câteva fraze fără importanță. Când ajungem aproape de poartă, Nea Florică pare să-și amintească subit:

— De tablourile alea substituite mai știți ceva? Credeți că originalele ar putea fi recuperate?

— Imposibil nu e, dar va fi foarte greu. Foștii dumneavoastră parteneri ce spun însă de păcăleală?

— Ce spun? Ioniță le-a făcut un serviciu, fără să vrea. Au vândut toate tablourile, domnule Vasiliu. Aseară. Au găsit urgent niște chilipirgii capsomani mai mari ca ei! I-au prostit cu certificatele de expertiză, la fel de false ca și tablourile, și au scăpat de ele!

— Cui le-au vândut?

— Eh! Unul din cumpărători ar fi Jan-„Chelu”. Celălalt... poate e mai bine să nu-l știți încă. Credeți-mă, e mai bine.

Când reajung în secretariat, o găsesc pe Lenuța, roșie ca o sfeclă, vorbind de zor la telefon. Umblă încărcată cu bijuterii de aur; și „nu poartă două zile la rând aceleași bijuterii” –

informație Liliana Manea, care mi-a spus și cum își făcea rost de bijuterii Lenuța. Era combinată cu partenerul soțului.

— Cum îi mai merg afacerile soțului? întreb eu pe un ton de salon.

Lenuța a pus receptorul în furcă, mă privește, se ridică în picioare, spune încet:

— Ce vreți, de fapt?

— Să vorbesc cu bărbat-tu ceva. Să-i arăt și niște fotografii, o casetă, o chitanță de plată la un motel, fleacuri de-astea! zic eu – știu și că omul de afaceri e gelos foc.

— Ce vreți, de fapt? repetă Lenuța, ceva mai apăsător.

— Demisia.

— Să-mi dau demisia?! Eu? Pentru că...am tras olecuță cu urechea?! Și de ce? Că nici n-a zis mare scofală Nea Florică ăla, nici dumneavoastră! Banu mă tot întreba „ce spun, ce spun?” eu...

— Pentru ce ai recunoscut acum, zic eu – scoțând ca din întâmplare, din buzunarul de la piept al hainei, reportofonul Juliettei – îmi faci raport. Cum ai regizat scena, de câte ori ai mai folosit trucul. Aștept hârtiile amândouă! Jumătate de oră aștept, în biroul meu.

Și ies, furios – pe mine furios, am ajuns să mă războiesc cu Lenuța! Dar-ar toți dracii! Și mai trebuie să mă războiesc și cu Banu!

Îl găsesc în biroul meu, scriind de zor. Îmi întinde raportul. Dar e numai cel cu Brăila. Motivează că „i s-a stricat mașina”.

— Eu credeam că scrii altul!

— Domnule comisar! Abia intrasem; Lenuța mi-a spus doar...

— Minți! Nu abia intraseși în secretariat, îl opresc eu scoțând iarăși reportofonul ăsta bun, care nu a înregistrat nimic, dar...

— Ei, poate intrasem de vreo cinci minute!

— Scrie asta! Acum. Ce ți-a zis că a auzit Lenuța.

Mai cârâie Banu, dar, până la urmă, scrie raportul.

Peste câteva zile aveam să-mi dau seama că exigența asta aproape bizară, poate pedantă, a fost foarte bună *și să mă întreb atunci ce-mi venise acum?*

Îl expediez pe Banu, trimițându-l să vorbească măcar la telefon cu Brăila și Tulcea, să încerce să afle ce-i cerusem despre Tina. După care iar mă trezesc în birou cu Lil, înfuriată și ea.

— E o mare șulfă avortonul ăsta de popă! Dar de știut, nu știe mare lucru. Pe scurt, tot ce-am aflat e că unul din cei doi care au venit cu mașina de la Deva, cel care i-a dat telefon să joace comedia cu geanta în care erau două pâini și-un cârnat e fiul lui Jan-„Chelu”. Atât, restul sunt palavre.

— Păi, nu-i puțin.

— Da, dar javra asta de fost seminarist o să scape. Că nu sunt plângeri împotriva lui.

— Vorbește cu cei care se ocupă de escroci ori de proxeneți. Spune-le și că a folosit un pașaport fals și o mașină furată! Să-l ia ei în primire! Eu plec să-i fac o vizită lui Jan-„Chelu”, peste ...zece minute.

Nu trebuie să mai aștept decât patru, Lenuța vine, în mână cu două hârtii. Se uită la ele, se uită la mine. Zice rar:

— Dacă vă spun cum vă pune coarne „Lil” cu Niciu ...am putea uita asta?

— Liliana nu-mi pune coarne, că nu-s nici soțul, nici amantul ei. Nu mă interesează viața intimă a subordonaților și nu-mi place să uit nimic. N-a mers! Dă-mi hârtiile!

Le iau, le citesc, pe demisie scriu „De acord, motive întemeiate”, i-o restitui.

— Să plece spre conducere!

— Eu adică să...?! se miră Lenuța.

— Până se aprobă, ești în serviciu. O înregistrezi și expediezi!

Când ajung, 15 minute mai târziu, pe strada unde și-a făcut „noul bârlog” Jan-„Chelu”, sunt foarte curios. Strada o știu bine. Casa însă, vila „măricică” a lui Jan nu am văzut-o, decât atât cât se poate vedea peste gardul înalt. Oare cum o fi înăuntru? S-o potrivea cât de cât cu interiorul din vis?!

Sun la poarta blindată. Asta-i ca în vis. Dar lipsește ceața! Iar eu nu sunt cu șapca în mână, că nici nu am șapcă. Acum am să aud o voce hârâită în micul difuzor zăbrelit.

Uite că nu aud însă nimic. Poarta se deschide singură. Și văd grăbindu-se să mă întâmpine – nu Popiuc, cu potăile lui fioroase – ci un body-guard, probabil. Unul pe care nu-l cunosc, dar care mă cunoaște. Că nu trebuie să spun cine sunt, mă salută el respectuos și mă anunță că „Nea Jan” mă așteaptă. M-au văzut printr-o cameră cu circuit închis, ascunsă undeva. I-au și raportat lui Jan...

— E singur Jan sau are musafiri?

— Singur, dom’ comisar. Că l-a chinuit o măsea, de două zile!

Evident, visele astea sunt o prostie, îmi spun. Când intru însă în holul, dar mai ales în sufrageria mare a vilei... încremenesc. Pentru că...diferă foarte puțin de cea din vis! Camera lungă, fotoliile, măsuțele, scara interioară, vitraliul ca de biserică, *toate sunt la locul lor ...exact ca în vis!* Ei, cum asta?! Dacă nu am fost niciodată aici! Dacă doctorul Tomescu spune că „fragmente de *realitate* etcetera...*cum de am văzut în vis camera asta?*

Și poftim că apare și Fane-“Speriatu”. Care mă salută, mă anunță și el că Nea Jan mă așteaptă. Urmează scena cu

glasvadul care se trage într-o parte?! Și la masă...Jan, în centrul...

Ba nu. Fane mă conduce într-o altă cameră. Lungă și asta, cu aspect de „birou de lucru” – mai mare decât biroul șefului meu, în orice caz.

— Să trăiți, domnu’ Vasiliu! Nici nu știți ce bine îmi pare că ați venit! mă primește amabil Jan.

— Ai auzit cumva că scot măsele?!

— Dumneavoastră?! Nu, dom’ comisar, că dumneavoastră lucrați fen! râde Jan. Ați văzut ce căsuță mi-am făcut? Vreți să vă conduc, să v-arăt și camerele? Și piscina, și tablourile, că am pus mâna ieri, dom’ne comisar, pe niște tablouri... Nu de-ălea cu „Răpirea din Serai”...

— Poate altădată, Jane, că acum sunt grăbit.

— Aoleu, iar pe grabă, dom’ comisar! Că Fane atunci de ce mai muncește?

— Muncește? Fane? De când? mă uit eu în jur, dar Fane nu mai e nicăieri.

— Păi, i-am spus eu să facă ce știe, să pună tot personalul la treabă, să pregătească o gustărică acolo, nu mare lucru, că...

— Jane, am niște informații care au să-ți cam taie pofta de mâncare. Ți-am zis că nu mă vâr în afacerile tale, dar să nu te prind cu droguri. Și aflu...

— V-au mințit ăia de v-au spus! Să dea...

— Jane! Știu sigur. Și-mi promisesesi.

Jan se uită la mine, mă invită să stau într-un fotoliu, se așază și el. Se trage apoi încet de mustață și începe rar, parcă obosit:

— Apăi ...nu-i așa de ușor, domnu’ Vasiliu. Că în negustorie dumneavoastră nu prea știți cum e! Trebuie să ții pasul. Că altfel te-au ras concurenții. Îți iau clientela hoții ăilalți

de negustori. Și, dacă la barurile și la restaurantele lor găesc mușterii... tot ce doresc ...de! Se duc și ei...unde știu că găesc.

Trist e că are dreptate. Raziile prin baruri, dar mai ales prin restaurantele elegante sau cazinouri sunt rarități. Că, dacă mergi pe-acolo și dai de cine știe ce persoane, ori fii sau fiice de persoane importante... Sună telemobilele uneori, „să faci retragerea urgent” și când faci o razie în piață, la zarzavaturi! Dară-mi-te când ai avea neobrăzarea să faci o razie într-un restaurant select ori într-un cazinou, unde vin să mai spele un ban unii, să mai primească o mită alții... Să se mai distreze o Juliettă ori o nevastă a...cine știe cui.

— Și îți mai strici, dom'ne comisar, și relațiile! Cu ai de-afară! Unii mari de tot. Că doar cocaina și heroina nu cresc prin brazii noștri, nu? Da' piața la noi e acuma! Ca și-o făcură. Și mai sunt și nepricopsiții ăștia de tineri, unii chiar din familia mea. Nu prea mai pot să mă înțeleg cu ei, domnu' Vasiliu! mi se confesează Jan și *pare* sincer și-asta.

— Ai probleme de familie?

— Destule, dom'ne comisar. Cu Guțu mai ales. Că ăștuia i-a intrat în cap, nenorocitul, să facă repede avere. El să facă! Și face praf tot ce câștigă. Merge la ruletă și pierde ca un prost! Și măcar nu pierde la cazinoul meu, dobitocul! se indignează Jan. Cel mai mic la fel! Că vrea să se însoare, deși are numai 17 ani, dom'ne comisar. Da' nu vrea să se-nsoare oricum, vrea casa lui, vilă, piscină cu valuri, altă piscină pentru cățel, auziți! Că păgubitoarea aia de l-a-mbrobodit, prostu, nu vrea altfel! Eu i-am zis: „Ascultă, mă, nepricopsitul, de câte ori te spălași tu în viață, mă?” Că ăsta a ieșit, nu știu cum – mă-sa poate știe, Dumnezeu s-o ierte, c-a murit – dar a ieșit un nespălat, dom'ne comisar. Acu' dumneavoastră mă știți! De când eram chelner am învățat. Și le-am cerut tuturor oamenilor mei, le-am spus: „Ștaifu, bă”! Toți sunt curați și bine-îmbrăcați, i-ați văzut!

Numai nepricopsitul ăsta mic *nu se spală!* Da' vrea *piscină cu valuri!*

— Și? Cum ai rezolvat? râd eu, că-i știu pe părinți.

— L-am cârpit de nu s-a văzut. Și pe Guțu și pe Mițu i-am cârpit mai ieri. Dar nu știu cât oi mai putea, dom' comisar! șoptește Jan. Că le-au intrat în cap porcăriile de le văd prin casele lor de video, pe la Ti-vi! Numai cu ochii în alea stau.

— Prost e, Jane, că s-a amestecat Guțu într-o afacere cu heroină. Erau într-o mașină vreo 200 kilograme , au schimbat-o la Pitești cu alta...

— Nu se poate! N-a fost Guțu acolo! Că el a venit să-mi ceară... Adică... Nu, nu se poate!

— Jane, *mi s-a spus* că el era în mașină. Întrebarea e: unde se află heroina acum? Ia cheamă-l înapoi pe Guțu, că trebuie să știe!

— Acum nu pot, că-i plecat la Timișoara, zice cu un aer mofluz Jan. Nu vă mint. Abia diseară vine. Mi-a zis că „are o afacere mare acolo, că ar fi o greșală să pierdem chilipirul”. Da' știți cum îl bat, când vine, dom' comisar!? Măr îl bat, mama lui de...

— Nu mă bag în afacerile de familie. Dar te previn, Jane! Dacă-l prind, ți-l bag în pușcărie. Și de pomană ai să umbli după aia, cum umbli acum să-i scoți pe „Frumosu” și pe „Brișcă”!

— Dom'ne comisar! oftează Jan... A fost o prostie.

— Jane, știi că nu îmi place să mă minți!

— Să vă spună Fane, dom' comisar! Uite, să vă spună Fane cum a fost cu „Frumosu” și cu „Brișcă”! Zi, Fane! se întoarce el spre „Speriatu”, care a reapărut în cameră.

— Gustărica e gata! preferă să zică Fane.

— Las-o-ncolo de gustărică, mă! se zbârlește Jan. Zi cum a fost cu ăia, de ne-o răpiră pe „Ochelaristă”! Zi, pe bune, ca la spovedanie să zici, cu domnu' Hary, nu ascunde nimic!

— Nu mă interesează cum v-au răpit-o pe „Ochelaristă”!
Vreau să știu unde este heroina acum!

— Asta nu știe nimeni, dom’ comisar! mărturisește spășit Fane. Că a fost cu lucrătură mare.

— Ce „lucrătură”?

— Erau trei șefi de bandă, preia spovedania Jan. „Lordul”, „Ducele” și „Dogaru”.

— „Dogaru”? Cine-i ăla?

— Domnul doctor Armășilă. Că dracu l-a pus și pe-ăla! izbucnește Jan. S-a vârat în construcții, el, doctor cu patalama. Mă rog, s-a vârat. A câștigat mai bine decât mine, ascultați ce vă spun! Învârteli mari, cu materiale, cu locuri de casă cumpărate, cu petrol, a scos dom’ doftor o grămadă de bani! Da’ mai nou, a investit și-n prafuri.

— Lucrețiu Armășilă?! În droguri?!

— Da, dom’ne comisar. Lucra cu „Lordul”. Le-au mers un timp afacerile găitan! Până acum, de curând, când cu ălea 200 kilograme de heroină. Cineva a vârat strâmbe. A vândut pontul. Că... vă păcăliră pe dumneavoastră la Pitești, dar mașina aia adevărată, cu heroina... nu mai știe nimeni unde a ajuns.

— N-o ști Guțu cumva?

— Nu, dom’ne comisar. Nici „Lordul”, nici „Ducele”, nici Armășilă nu știu niciunul nimic.

— Ești sigur? întreb, să fiu eu sigur că Paul nu m-a mințit.

— Sunt, că am și eu oamenii mei în găștile lor, na! Și-mi spun că se bănuiesc toți unii pe alții. Caută marfa înnebuniți. Dar heroina aia nicăieri! Și-au mai picat, tocmai acum, la graniță, două transporturi; au picat în mâna poliției de frontieră. Secetă mare! S-au dus și „rezervele”, se pierd clienții, vă dați seama ce-a ieșit! Haideți mai bine să gustăm ceva, dom’ne comisar! Bem o rusoaică, veritabilă!

— Aș prefera un whisky scoțian veritabil.

— Whisky scoțian?! se miră Jan. Să vedem...

— În contul celor zece lădițe pe care ai pus pariu.

— Aoleu, fir-aș al dracului! Că știți mai... Ne-ați lăsat – ca la anchetă, zău așa – să ne golim sacu! Dar știți și ce...

— Bag seama că mai mult eu ți-am dat informații, așa că rămâi dator! Ai grijă de Guțu! În privința tablourilor, zic să le mai verifici, înainte să mi le arăți.

— Nuu, că sunt cu expertize! Credeați că eu cumpăr...

— Ia verifică și expertizele! Asta e deci încă o informație grasă pe care ți-o dau, trece-o în cont!

— Mă speriați, zău, dom'ne comisar! Că am dat o groază de bani. Și sunt luate de la oameni serioși.

— Așa zicea și un pacient căruia îi spusese doctorul că are sifilis: „De unde, dom' doctor, că m-am culcat numai cu o femeie serioasă, măritată!”

Am trecut toți trei în sufragerie, unde e o masă lungă, încărcată cu bunătăți.

Pe mine însă altceva mă uimește. Că sufrageria asta lungă, lambrisată, cu grinzi de stejar în plafon, cu masa mare și cu scaunele cu spătar înalt... *seamănă uimitor de bine cu cea din vis!* Ei, cum naiba?! Cum o să-mi explice *științific* doctorul Tomescu „potriveala”?!

Înfulec două sandvișuri, că tot mi-era foame, Jan și-a pus „o rusoaică” pe care o dă peste cap, își mai pune una, mănâncă ceva și el, dar e total fără chef.

— S-au schimbat multe, dom'ne comisar, zice trist Jan. Nu mai e ca altădată.

Ia te uită! Un nostalgic?! Fane a apărut cu o sticlă înfundată în mână, dar îi spun să n-o deschidă, s-o lase pentru o zi când om fi mai veseli toți.

Când să plec, Jan se învionează subit.

— Să vă arăt măcar ce cățelandri am, domnu' Vasiliu!

— Ai câini?! tresar eu.

— Niște cățeluși. Dar o să crească! Hai, să vi-i arăt!

Chiar sunt curios. Așa că îl urmez în curtea mare. Peluza îngrijită, arboret ornamental. Mă duce la un fel de țarc, unde dau din coadă trei dobermanii încă micuți.

— Auzi, Jane! Iar te-au păcălit.

— Asta nu se mai poate, dom' comisar!

— Ba da. Aș zice să scapi de potăile astea, că le vine bâzdâcul.

— Ce fac? Cum le vine bâzdâcul?

— Interesează-te, dacă vrei, dar eu știu că-i apucă uneori și...sar din senin la gâtul stăpânului!

— Ăștia?! încremenește Jan.

— Ăștia! Rămâi cu bine și nu uita ce-am vorbit!

Jan chiar a rămas ca prostit subit, cu ochii la javre. Mă conduce Fane, îl întreb:

— Guțu era puștiul drăguț care voia să devină aviator?!

— Ăla, dom'ne comisar. Păgubitoarea astălaltă, a lui Jan, e de vină, zău așa.

— Cum?! Mama vitregă?!

— Să nu mă spuneți lui Jan, că mă jupoaie, dom' comisar! Că nu crede nimic și nu mă mai ascultă, în ultimul timp. Da' nevastă-sa și Guțu... Chestia cu Timișoara e basm. Ea l-a pus pe Jan să-și facă și vila asta nouă, mare cât un muzău, prin care umblă Jan singur ca o stafie, zău așa, de-l apucă pandaliile. A văzut „sofrageria” și „livingul” la dom' doctor Armășilă. Și-a vrut bambilica „la fel să fie”! La fel a făcut-o Jan. Că știe gașperița să ceară și nu se lasă damicela până nu-i faci ce vrea ea! încheie cu năduf Fane.

Am ieșit deja pe poarta care s-a deschis în fața noastră. Îmi iau la revedere de la Fane și urc în mașină voios.

Asta era! Nu-i nici un vis prevestitor, nici un mister! Văzusem interiorul lui Jan în casa lui Armășilă, de câteva ori. Iar Armășilă îmi spusese anul trecut că unii din clienții săi, care nu se prea pricep, dar sunt impresionați de scara interioară, de grinzi, vitralii și mobilă grea îi cer: „Uite, să fie ca asta!” Eh, un mister l-am dezlegat. Mai rămân alelalte!

Peste numai jumătate de ceas sunt în mașină, împreună cu Ioniță, Niciu și Crișan. Mergem la domnul Lucrețiu Armășilă. Abia aștept să-l anunț că poate să se bucure. Iulia trăiește, deci va avea cine să-i aducă portocale la vorbitor.

Numai că, ajunși la vila Armășilă, ne întâmpină „Guguștiucul Unu”, care bâlbâie ceva aproape neinteligibil, că el n-are nici o vină, că nu avea de unde să știe... Pare năuc și-asta! Urcăm toți scara splendidă, intrăm în dormitorul Juliettei. Lucrețiu Armășilă, cât e de lung... pare acum și mai lung. Că atârna de-o funie agățată de cârligul frumoasei plafoniere din delicatul dormitor al Juliettei. Ei bine, la asta *nu mă așteptam!*

— Iar ne-a scăpat! zâmbește strâmb Niciu.

Câteva minute mai târziu, suntem din nou în sufrageria cu fereastra ca un vitraliu de biserică. Ioniță a cerut să vină o echipă de criminaliști, își închide telemobilul și îl ia la întrebări pe „Guguștiucul Unu”:

— Când a venit acasă Lucrețiu Armășilă?

— Acum vreo trei ceasuri.

— Ce a făcut? A vorbit ceva cu dumneata?

— Nu. Se tot învârtea prin casă. A urcat de două ori, a coborât, s-a așezat uitați, acolo. Părea cam dărâmat, dar... A primit, acum vreo două ore, un telefon.

— Ai prins ceva din discuție?

— Nu. Că a fost foarte scurtă, de altfel. Dar cred că a întrebat dacă „e sigur”.

— Dacă e sigur de ce? Cine?

— Asta nu știu, domnule procuror. Dar după ce a închis celularul ...s-a așezat, uitați, în fotoliul de-acolo. Nu se mai agita. A stat nemișcat pe fotoliu, cam cinci sau zece minute.

Cine îi telefonase? Notarul?! Încerca oare să se pună bine cu Lucrețiu? Sau... Primise o altă veste? Și mai tristă? Că eu unul nu mi-l imaginam niciodată pe Lucrețiu Armășilă spânzurându-se!

— După aceea, continuă „Guguștiucul Unu”, a scos iarăși telemobilul și a mai vorbit.

— Îl sunase cineva sau...?

— Nu. A format un număr domnul Lucrețiu. Și a zis doar: „Fă-o!”

— „Fă-o”?! tresar eu.

— Da, domnule comisar. Cel cu care vorbea a mai întrebat ceva, cred, domnul Lucrețiu a repetat: „Fă-o! Primești restul de bani astă seară, acasă la mine!” După aceea, a închis, s-a ridicat din fotoliu, mi-a zis foarte liniștit să nu îl deranjez. Că vrea să stea în camera Juliettei. De unde era să-mi dau seama?!

Eu am apucat deja receptorul telefonului, păzit atât de bine și de inutil, formez centrala, cer interiorul nostru, aud glasul Lilianeii.

— Acum căutam numărul de telefon al lui Armășilă. Că adineauri m-a sunat Enache. Au găsit-o pe Iulia la Poiana Brașov, într-o cameră de hotel, dar împușcată; un singur glonț, în frunte. Body-guardul ei, cu care pare să-și fi petrecut ultimele zile și nopți, nu e de găsit nicăieri.

— Când a fost împușcată?

— „Trenache” zice că „era caldă încă”. Au întârziat. Voi?

— Și noi am întârziat. Soții Armășilă ne-au scăpat amândoi... pentru ultima dată, conchid eu, pun receptorul în

furcă, mă întorc spre Ioniță: Ar fi bine să nu vină încă echipa de criminaliști!

— De ce?

Îi relatez discuția purtată cu Lil și presupunerea mea că ucigașul Iuliei gonește acum spre București, să-și primească plata de la Lucrețiu.

— Microbuzul criminaliștilor n-are ce căuta în fața vilei, închei eu. Prefer o reținere isteată, nu cu împușcături.

— Ești sigur că-i body-guardul Iuliei?...

— Poate fi și un alt ucigaș, unul plătit special de Lucrețiu pentru asta. Dar oricum, dacă i s-a promis restul de bani de către Lucrețiu, va veni „kilerul”... să-și ia plata.

Două ceasuri mai târziu, am lăsat luminată în vilă doar o cameră de la etaj – nu dormitorul Juliettei, desigur. Că s-a întunecat deja, așa că... așteptăm toți cinci în semiîntuneric. Ioniță și cu mine pe câte un fotoliu, „Guguștiucul Unu” întins pe canapea, Niciu și Crișan pe câte un scaun, la ușa din spate a vilei. Singurele surse vagi de lumină vin de la etaj – pe scara monumentală, care i-a plăcut atât de mult proaspetei neveste a lui Jan – și prin geamul înalt, cu aspect de vitraliu, penetrat discret de neonul de pe stradă.

— Și dacă n-o să vină nimeni? cobește Ioniță.

— Eu v-am spus să ne lăsați doar pe noi! șoptesc. Ssst! adaug, pentru că am auzit ceva la yala ușii din hol.

Da, cineva descuie yala. Dacă nu-i fantoma Iuliei sau Julietta, nu poate fi decât ucigașul – că lui „Sardeluță”, șoferul lui Armășilă, „Guguștiucul Unu” zicea că-i dăduse liber Lucrețiu „pe azi”! Mă întreb de ce nu a sunat și de la cine are cheia?! Lucrețiu? Iulia?

Aud, în sfârșit, deschizându-se ușa grea de la intrare, închizându-se la loc, pași care se apropie de ușa sufrageriei în

care ne aflăm. Individul nu intră însă, a încremenit. A simțit ceva? „Intuiție profesională”?

Pe naiba! Se aude acum, tot mai tare, sirena unei mașini de poliție! Se apropie. Mașina frânează în fața casei! Înjur în gând, criminaliștii trebuie să fie! Deși îl auzisem pe procuror vorbind la telefon și cerând să se amâne venirea lor „la locul faptei, până la ora când vor fi anunțați!” zisese clar Ioniță. Procurorul face însă gafă – legală, poate, dar gafă – să-l someze pe tip. Ies din spatele ușii tocmai la timp. Individul, un zdrahon, tocmai scosese pistolul. Îl pocnesc scurt, cumplit peste mână, dau să i-o răsucesc la spate, dar animalul ăsta pare mai puternic decât am crezut și mai „școlit”. Arma a căzut, dar zdrahonul mi-a scăpat, e în sufragerie acum cu un cuțitoi, scos el știe de unde, în mână. Puțin îi pasă că Ioniță repetă somația, amenințînd că trage – *cu ce* să tragă oare?! Nu cred că are pistolul la el, nici că ar trage, în lumina asta mai rău decât „chioară”.

Zdrahonul e speriat de polițiștii de afară care vor veni – nu l-am auzit reîncuind yala – știe că, *dacă* îl prindem, „intră pe viață”. Se vede că nu-i convine perspectiva deloc, e dispus deci să-și vîndă scump pielea. Pistolul pe care l-a scăpat e pe undeva pe jos, pe la picioarele mele, dar...nu știu unde. Mă fac că l-am găsit, mă aplec repede, mă ridic, strig și eu la el să arunce arma, că trag și...*trucul pare să meargă*. „Guguștiucul Unu” a descoperit însă undeva cel de al doilea comutator și... *aprinde lumina!*

Zdrahonul vede acum că nu suntem niciunul înarmat. Vede și propriul lui pistol, la un metru de mine, se repede să mă spintece și să-și recupereze pușcociul.

Îl cosesc fulgerător din mers, îl prind de-un picior și-l răsucesc pe burtă. Urlă și scapă cuțitul, înfrînt de durere. Mă tem că... i-am cam dislocat vreo încheietură.

Alertați de somațiile pe care probabil le-au auzit, în ușa au apărut Niciu și Crișan. La ușa de intrare se aude soneria.

— Cătușele! îi zic lui Niciu. O ambulanță! lui Crișan, eu merg la ușa de intrare, o deschid, întreb: Cine e șeful echipei?

— Eu, zice unul.

— Ia hai încoace! hotărâsc eu scurt, îl trag înăuntru, trântesc ușa, o încui, nu vreau să-i spun cât de tâmpit și indisciplinat e de față cu echipa lui – dacă o fi așa. Că s-ar putea și să fi uitat altcineva să-i transmită ce zisese Ioniță.

— Ce-i asta, domnule comisar? întreabă el nedumerit, eu îl conduc la Ioniță, care întreabă enervat:

— De ce-ai venit, domnule!? Nu ți s-a spus să vii *când te chem?*!

— Ba da... Dar...Suntem de azi-dimineață, domnule procuror. Ne credeți că nici n-am mâncat? Ne-am zis că aici, dacă-i vorba de o sinucidere prin spânzurare, să terminăm dracului și cu asta, că mâine, la șapte...

— Ascultă-mă bine, dragul meu! o iau eu calm, deși îmi vine să-l plesnesc. Cât mai ești polițist, nu faci ce crezi! Nici „ce-ți zici”. La ora asta puteai să ne găsești morți. Ba puteai să fii și dumneata cu un glonț în cap! Ai priceput? Raport scris, privind neexecutarea ordinului! Să-l văd, mâine dimineață, la ora opt, pe biroul șefului dumatilă!

Alte două ceasuri mai târziu, sunt în apartamentul de două camere al lui Ioniță. Am tot vorbit, pe drum.

— Bei un coniac? întreabă Ioniță, dar își amintește: Ba nu, că ești cu mașina.

— Puteți să puneți o pălincă, dacă aveți! În noaptea asta mă găzduiți pe canapea.

— Chiar crezi că...vor încerca ăia iar?

— Nu atât de curând. E totuși mai sănătos.

— Și mașina dumitale? întrebă Ioniță.

— E mai în siguranță decât în fața blocului meu. De furat, n-o fură nimeni, că-i tentează altele, mai de soi.

— Ai de gând chiar, mâine la opt, să verifici dacă și-a scris criminalistul raportul? surâde subțire procurorul.

— Ar trebui. Că borfașii au ajuns mai disciplinați decât noi. Ția știu că, dacă *greșesc*, nu se-aleg cu o mustrare, *se-aleg cu gâtul tăiat*.

— Nici nu ai ajuns mare șef și te-ai pornit să faci curățenie! râde Ioniță. Știi că șeful dumitale m-a sunat indignat? Mi-a spus că ai abuzat de încrederea lui și ai aprobat o demisie „inimaginabilă”!

Prost e că – exceptând informațiile Lilianeii – nu am acele probe de care îi vorbisem Lenuței. Nu am nimic... decât cunoașterea psihologiei persoanei! Știu că Lenuța nu-i proastă să renunțe la un soț doldora de bani. Nu va rămâne șomeră, nici muritoare de foame, nu-i duc grija.

— Credeți că acea „propunere de verificare”...

— Bine că mi-ai adus aminte! zice Ioniță. Trebuie să mai dau câteva telefoane.

— La ora asta?!

— Da. Că nu suntem singurii nebuni care ne facem de lucru la ora asta, n-avea grijă!

— Credeți chiar că „ne facem de lucru”?

— Știi ce m-a uimit cel mai mult la Lucrețiu Armășilă? sare deodată Ioniță la alt subiect, după obiceiul lui.

— Nu știu.

— Că i-a spus ăluia care urma s-o lichideze pe Iulia, să vină la el, să-i dea restul de bani. Deși, sunt convins, simțise Lucrețiu că i s-a înfundat. Hotărâse deja să se spânzure. Ția a mințit, a înșelat și în pragul morții!

Se aflau undeva, la marginea Sibiului. În fața lor, o căsuță prăpădită; unde iscoada le spusese că stătea acum nevasta unui pădurar, fugită de la bărbat-su. Aici se ascundea Sile, unul din cei doi body-garzi care fusese „Omul lui Fane”. Sile, care-i vânduse „Domnului Hary”, când le răpise „Ochelarista”. Intrase în lipsă cruntă de lovele Sile; că iscoada îi cumpărase pușcociul, pe mai nimic; dăduse o ciftea și cotârlei. Așa că... drumul era liber. Jan spusese „să nu-i lase urme pe față”. Eh, pe față nu aveau să-i lase.

Luță, fiul lui Jan și al ursăresei, strânse în pumn bastonul noduros cu care învățase să izbească aprig, la picioare. Odată doborât, Sile...

De două zile îi luaseră urma scârbei ăsteia; care stătea, pe semne, acum la televizor, cu coarda aia; că se vedea, prin fereastră, lumina albăstruie.

— Bă, voi ațineți-vă prin spate! Să nu ne mai scape! hotărî Luță, așteaptă până când cei doi hândrălăi cu care venise de la București se prelinseră prin curtică, porni hotărât, zvârli de perete ușa cocioabei cu o singură lovitură de picior și intră.

În cămăruța strâmtă nu era însă decât un puști, care se ridică binișor din pat. *Iar le scăpase Sile!*

Banii în cont, cei o sută de mii de parai, îi depusese încă de dimineață. Dar Irenke... avea dreptate. Dacă ar fi putut să obțină ălea 200 kilograme de heroină, fără să mai plătească, *ar fi*

fost grozav. Dacă o greșeau însă... Se întrebă ce-o să zică taică-su, când... avea să afle? Că Jan avea să afle, cumva; mai devreme sau mai târziu. Și în cazul în care o zbârceau... Avea să-l belească, asta era sigur.

Văzu acum semnalul luminos; semnaliză și el. Cele două mașini rulară lent, venind din direcții opuse, opriră una lângă alta. Guțu coborî geamul portierei și începu dur:

— Ce-ai aflat de heroină? Unde e?

— Nu știe nimeni.

— Auzi, bă, comisare! se zbârli Guțu. Eu țin, de azi-dimineață, oamenii, în șase mașini! O să-i țin și la noapte. Și mâine. Dacă îi țin de pomană, dacă nu-mi zici unde e heroina, stricăm afacerea cu doamna matale. Ba, dacă ne umflă alții marfa, pe cinstea mea, că te trimit la pension, auzi?!

— Ce vrei să faci, dacă...?

— Fă ce știi! Pe dracu în patru! Dă-te peste cap *și află!* Și dă-mi un telefon urgent, la orice oră! Că-i unul de-al vostru, mă! Încheie Guțu și demară furios.

Era cel de-al patrulea caraliu pe care încerca „să-l stimuleze”. Un dobitoc și-ăsta! Un vândut de trei parale! Poate Irenke avea dreptate. Ar fi trebuit să se orienteze spre caralii mai de soi. Cum făcuse „Ducele”. Și „Lordul”, probabil. Dacă unul din ăia afla primul unde e heroina, dacă le sufla marfa... Se întrebă... *Ce avea să-i facă Jan?!*

XI. AM PIERDUT FOCUL DE ARTIFICII!

Primul drum îl parcurg în dimineața asta, pentru a-l lăsa pe Ioniță la biroul lui. Trec apoi pe acasă, fac un duș, mă schimb. Ajung la serviciu, o găsesc, ca întotdeauna pe Ileana, prima sosită. O chem în birouașul meu și îi dau să bată la mașină un text de-o pagină, pe care l-am pregătit împreună cu Ioniță. O instruiesc apoi puțin, în legătură cu acest text; nu cum să-l bată, desigur. Ileana ezită.

— Nu știu dacă am să pot, șoptește ea.

— Să vezi că ai să poți! Faci cum ți-am spus, dacă ai încredere în mine!

— Mi-e că au să-și dea seama!

— Ileano! Dacă vei fi emoționată, dacă vei părea cam încurcată, cu *atât mai bine!*

— Cum așa? se miră Ileana.

— Așa! Că ei vor înțelege altfel emoția ta. Poate au să-ți aducă și o ciocolată! O primești! Dar n-o mănânci, că e mai sănătos! Bate acum, te rog, pagina asta!

Trei minute mai târziu, îi văd intrând pe ușă pe „cei doi crai de la Brașov”, Simescu și Enache. Arată cam mototoliți. Slavă Domnului că au venit! Eu tocmai mă gândeam să-i chem la București. Încep oare să am noroc? Îi invit cu un gest să se așeze pe unicele scaune pentru musafiri, care încap în coșmelia de micro-birou, întreb:

— Ia spuneți, dragilor, ce isprăvi aveți să mărturișiți!

— N-a ieșit nimic! rezumă „Trenache”, trist ca un erou de telenovelă.

— În mașina care a ars și a explodat, nu erau nici Iulia, nici Julietta! e ceva mai explicit Simescu.

— „A ars și a explodat”?! Derapase întâi? A fost accident sau nu?

— S-a crezut inițial că a fost accident, se strâmbă agasat Simescu. După aia, cei de la circulație au ajuns la concluzia că, mult mai probabil, a fost vorba de un scurtcircuit provocat. Mașina pare să fi luat foc în mers, pe serpentină, așa s-a produs deraparea, prăbușirea, explozia, incendierea întregului vehicul. Cercetările sunt încă în curs. Fapt e că noi am găsit-o pe Iulia la hotel, împușcată, în camera ei. Body-guardul a dispărut.

— Aia o fi trecut acum frontiera! presupune Enache.

— L-am prins pe body-guard, fii pe pace!

— Cum?! Când, domnule? *Aici*?!

— Venise să-și primească banii pentru „contract”, Enache! Asta chiar nu mai e important acum. În ce o privește pe Iulia, am înțeles. Dar de unde știți că nu fusese în mașină *Julietta*?!

— Nu fusese. Că din aia care fusese în mașină a scăpat o mână mai puțin carbonizată, pe care era tatuat un scorpion, zice Simescu. Julietta nu avea așa ceva, m-am interesat în prima zi, ea are niște trandafirași pe mâna aia și... alte tatuaje... pe burtă.

— Tipul care era în mașină?

— Actele nu s-au găsit. Se bănuiește că tipul ar fi fost un hoț de mașini „profesionist”. Care opera mai de mult la Poiană. Au șutit frumoasa mașină a Juliei – el și complicea ori iubița lui – dar n-au știut că cineva meșterise cu talent la ea, înainte! Riscurile meseriei! rânjește Simescu. „Nu-i pentru cine se pregătește...”

— Există vreun nebun în zonă, care a mai...?

— Nu, că *încă* nu am ajuns din urmă, chiar atât de mult, țările dezvoltate, râde Simescu. La Poiană a fost o chestie cu țintă precisă. Pe Iulia o voia moartă cineva. *Sau* pe body-guardul ei; dar ipoteza a doua e mai puțin plauzibilă; că băiețașii ăștia musculoși preferă să-și rezolve litigiile cu picioarele.

— Noi am vrea să plecăm acum acasă, Dane! Că azi-noapte aproape nu am dormit...

— Regret, Enache, dar rămâneți pe poziții! Presimt că, într-o jumătate de oră, va fi nevoie de toți câți suntem aici.

— Asta sper că nu e valabil și pentru mine! surâde Simescu. Sau... te-a numit cumva șeful întregului serviciu?

— Nu m-a numit, dar merg acum la șeful nostru, să-i prezint un material pe care îl bate la mașină Ileana. Va fi sigur de acord cu planul, că e vorba de heroină.

— De heroină? Care heroină? se miră „Trenache”.

— Aia de-o pierdurăți săptămâna trecută!

Au amuțit amândoi. Îi scot frumușel din birou, îi anunț pe Liliana, Niciu și Crișan să nu plece nicăieri, iau de la Ileana, sub ochii lui Enache și Simescu, primul exemplar al raportului, plec, dar mă opresc în camera unde își au birourile Simescu și Banu. Dar Banu nu-i aici! Uite că asta iar îmi strică planurile, drăgălașul! Unde-o fi?

Din fericire, îl găsesc la Șeful în birou. Șeful mă ia în focuri, bineînțeles, imediat ce mă vede:

— Ce înseamnă asta, domnule Vasiliu!? Ce-i povestea cu demisia Lenuței?! Cum o să-și dea fata asta demisia și de ce?! Și ce ai făcut cu cercetarea privitoare la dispariția Juliettei?! Că eu doar pentru asta ți-am lăsat mână liberă, domnule Vasiliu! Julietta ți-a scăpat?! Că pe ceilalți din casa Armășilă aud că i-ai terminat, cu ancheta asta, pe toți!

— Nu i-am terminat eu, s-au terminat singuri. Julietta sper că e bine, sănătoasă. Am însă altceva aici, mai important! Am putea captura transportul acela de heroină!

— Care transport? Ce heroină? face Șeful, mirat ca o moașă cu experiență, căreia îi spune doctorul că e „în cinci luni”!

— Unul de 200 de kilograme. Aștept un telefon de confirmare. Dar în acest raport scrie clar că am aflat unde se află mașină cu cele 200 kilograme de heroină. Știu și „parola de acces”. Nu ne rămâne decât să ne grăbim, până când... nu ne-o iau alții înainte.

— Cum ai aflat? Când? Și unde? face neliniștit Șeful.

— Aș prefera... încep eu, dar mă opresc.

— Banule, ia dispari de-aici! pricepe Șeful.

Banu iese repede, Șeful pornește și mai furios:

— Ce crezi dumneata, domnule Vasiliu?! Că o acțiune de capturare a unei asemenea cantități de drog se începe așa, cum ai bate din palme?! Îmi aduci o hârtie și gata! *Fără un plan*?! Aici trebuie mobilizate forțe serioase! Că ăia – dacă-i adevărat ce spui – n-or fi proști să lase niște milioane de dolari în paza câinilor maidanezi!

— Ba, se pare, chiar așa e! Dar într-un loc bine găsit, unde nu bate la ochi nimănui! Așteaptă cumpărătorii! Au vorbit deja cu unii din ei. Azi se va face „livrarea mărfii”. *Azi, în dimineața asta!* Așa că vă rog să citiți raportul, să-l aprobați și să trecem urgent la treabă, până nu găsim „cuibul gol”! închei eu, îi pun pe masă hârtia dactilografiată de Ileana, ies, fără să mai aștept aprobarea, lăsându-l pe Șeful meu... cam buimac.

Nu merg însă la cămăruțele noastre „din cer”, mă opresc în biroul lui Tache, unde am surpriza să dau... de Ioniță.

— L-am pus la curent! mă anunță Ioniță. *E mai bine așa.* Și am mai discutat cu cineva, *în principiu.* I-am spus despre ce e vorba, dar fii liniștit! N-am spus nici nume de persoane, nici loc, nici parolă, nimic.

— Să sperăm că va ieși bine! se scarpină în cap Tache. Că vă cam jucați cu focul. Nu știți ce relații au... Șeful dumitale, mai ales, Vasiliule!? Dar mă rog, eu pot să îți dau patru oameni și două mașini, că pentru asta, presupun, veniseși la mine.

— Ați ghicit, vă mulțumesc.

— Când îți trebuie? întreabă Tache.

— Cam în 20–30 de minute. Peste o oră. Sau două! Nu știu cât îi va trebui șefului meu, ca să aprobe, „o acțiune fulger”.

Revin la echipa mea. În holul mic ce dă în cele trei cămăruțe – biroul meu de șefuleț, biroul „mare” și improvizația făcută sub scară pentru „secretariatul” Ilenei – o găsesc pe Lil, furioasă ca un arici proaspăt supărat de vulpițe.

— Bine că ai venit! Îmi venea s-o plesnesc, nu știu ce să-i fac proastei ăsteia! Începe Lil. L-am găsit pe Banu citind copia unui raport! Pe care aud că ți l-a bătut Ileana în dimineața asta și în care e vorba de heroină.

Le duc pe amândouă în biroul meu, închid ușa.

— L-a citit până la cap? mă întorc eu spre Ileana.

— Da, domnule.

— Simescu?

— Și el! Mi-a oferit Banu chiar și o ciocolată, cum ați presupus. Dar una expirată! râde Ileana.

— A! face Lil, parcă ar fi călcat pe-un șarpe.

— Altcineva, în afară de Banu și Simescu?

— Nu, nimeni, zice Ileana.

— *Nimeni în afară de Banu și Simescu!* Ai reținut, Lil? Că s-ar putea să avem nevoie de un martor. E perfect până acum, înseamnă că nu mai e nevoie de „Varianta B”.

— Viperă! se întoarce Lil spre Ileana. Adică nu puteai să-mi spui?! Că... chiar era să-ți cârlesc una!

De greșit, eu am greșit, fir-ar să fie! Că ar fi trebuit într-adevăr s-o previn pe Liliana. Putea da peste cap tot, cu

„vigilența” ei, care, de data asta... De greșit, așadar, eu am greșit, dar mă înfurii tot eu, na, ca un șef:

— Ia las-o mai ușurel, Lil, cu „cârpitul”! Ileana a făcut cum ai învățat-o tu! „Să nu divulge nimănui din ce-i spune șeful, că de-aia e secretară”! Greșesc?!

— Păi, când o prinsesem luând înapoi copia raportului din mâna lui Banu?! explodează Lil. De unde era să-mi dea prin cap! Că mie nu îmi mai zici nimic! Ai început să nu mai ai încredere nici în mine?! Bine-am mai ajuns toți, domnule! încheie Lil și-i arde o înjurătură birjărească la adresa „vremurilor în care trăim” – nu știu ce are ea cu „vremurile” astea minunate în ultimul timp – încheie practic: Și-acum? Ce facem?

— Te duci și le spui lui Niciu, Enache și Crișan să-și ia pușcoacele. Că mergem curând la o nuntă! Nu fi supărată, n-a fost vorba de neîncredere. „Scena” a fost așa, „am uitat, pur și simplu, o replică”! Dar a ieșit bine, *sper*!

Lil pleacă, totuși bosumflată. Eu o privesc pe Ileana.

— E posibil ca ăia doi să fi bănuțit ceva?

— Nu, domnule.

— Bun. Te-ai achitat foarte bine de prima ta misiune operativă. Ce-a fost am uitat. „Te-ai lăsat păcălită” de Simescu și Banu, e mai sănătos așa. Asta pentru cazul în care te întreabă cineva, dar *presupun* că nu. Spor la treabă!

Rămas singur în birou, meditez la povestea asta în care m-am vârat și care mi se pare tot atât de curată ca niște cârpe de spălat closete prin gări. Oi fi greșit? Nu cred. Șeful nu dă nici un semn. Așa că scot din buzunar telemobilul pe care mi-l dăduse Nuță Nițache, apăs pe clapete, numărul se formează, aud apelul, repetat de două ori, apoi vocea lui Paul:

— Da!

— Am împins bolovanul. Să vedem acum ce avalanșă stârnește.

— Avalanșa s-a și pornit! râde Paul. Că ăștia se mișcă repede, nu ca voi! Văd sosind primele șase mașini care înconjoară acum „locul cu pricina”.

— Șase mașini?!

— Stai că mai apare... o coloană! Alte cinci mașini, dar din care... una, microbuz.

— Ești într-un loc sigur?

— Și înalt; din care pot vedea – cu binoclul – tot, ca la teatru. Voi vă mai moșmondiți mult?

— Nu. Venim! închei, închid și merg la Șeful.

— Într-o jumătate de ceas plecăm, domnule Vasiliu. Că am luat toate aprobările, am primit și întăriri de la forțele speciale. Vor fi aici în...

— Sunt informat că se află deja acolo cumpărătorii. Dacă nu ne mișcăm acum...

— *Se află deja*?! tresare Șeful. Așa repede?! Dar cum... Cum or fi ajuns atât de ... scapă el, *cred*.

— Mergeți cu noi sau plec doar cu echipa?!

Așa se face că – grăbindu-l pe Șeful – cam într-o jumătate de oră ajungem chiar, la locul stabilit în plan, „divulgat” de Paul. Ar fi trebuit să se facă aici, din câte știu, un mare complex sportiv. Lucrările au rămas în faza primară. Ar fi trebuit să se înalțe și un bloc-turn, care urma să adăpostească săli de sport, administrație, cineva îmi spunea și un hotel. Acum, din blocul-turn proiectat au rămas doar subsolurile, parterul – în care viețuiesc broaște – și ceva din stâlpii de susținere ai primelor etaje. Nu prea departe sunt blocuri de locuit. În unul, probabil, e Paul, cu binoclul la ochi.

Când ajungem în câmpul unde, alături de un mic cimitir de mașini, trebuia să găsim autoturismul cu heroină, constat că... am pierdut focul de artificii.

Aici s-a dat un război fulger. Că bătălie mi se pare cam puțin spus. Mașini ciuruite și abandonate, unele încă arzând. Cadavre împrăștiate în jurul lor, arme, printre care văd și o bazooka! Și răniți care gem în agonie...

— Crișane, tot ai experiență...

— Am înțeles, chem ambulanțele!

Mă apropii de o mașină a forțelor de intervenție rapidă, care au ajuns și ele, vorbesc cu șeful lor, îi arăt vreo zece indivizi, care fug peste câmp, departe.

— Adunați-i! Pe toți! O să-i cernem după aia, că unii ar putea fi simpli martori.

Mașinile pleacă în trombă, eu le atrag atenția lui Niciu, Enache și Lil, că s-ar putea să mai fie unii care „fac pe morții”, mă apropii apoi de șeful meu care... s-a apropiat prea mult de „locul faptei”! Că vomită! Așa că îl las și mă îndrept spre mașinile lui Tache. Din altă mașină coboară și Ioniță, împreună cu alți trei indivizi pe care nu îi cunosc. Tache, rămas nemișcat și sceptic lângă propria-i mașină, privește câmpul de bătălie și întreabă:

— Oamenii „Ducelui” sunt sau nu aici?

— Nu știu. Mă duc acum să aflu.

Și încep să umblu printre autoturisme și cadavre. Văd oameni ai „Lordului” – pe trei îi cunosc bine, că îi vârașem la zdup cândva – și pe cei ai lui Jan-„Chelu”, printre care e fi-su, Guțu. „Eh, Jane, asta n-o să-ți cadă bine deloc! Se vede că nu l-ai bătut cum trebuia!” Că Guțu e mort.

Băieții lui Tache fac poze, filmează și adună conștiincioși armele împrăștiate peste tot. Eu mă îndrept spre centrul micului cimitir de mașini improvizat. Aici ar trebui să fie „miza”, mașina cu heroină pentru care s-au omorât nenorocițiiăștia. Ciudat e că nu-i văd nicăieri pe oamenii „Ducelui”! Zăresc în schimb un „Nissan” nou-nouț. O mașină frumoasă, solidă.

Mi-ar plăcea una ca asta pentru echipă! Nu gioarsa pe care o avem și care... n-are nici benzină! Că – ce să-i faci? – am terminat-o. Două cadavre lângă „Nissan”. Mă apropii, că ... par ambele ale unor femei!

Când ajung la trei pași, un cadavru zvâcnește brusc. Și se repede la mine muiera, turbată, nu altceva! O față realmente desfigurată de ură. Și-ar vrea dumneaei să-mi vâre neapărat în burtă un soi de pumnal curbat, arăbesc. N-am pierdut zadarnic cele două săptămâni de concediu. Că pe fetița asta rea o fac să descrie în jurul meu un cerc în plină viteză și să se proptească cu capul în mașina de lângă care țâșnise. Perechea ei însă e și mai rea, că năvălește, în mână cu o săbiuță. Și nu-i femeie, că-i nebărbierit tipul, îmbrăcat tot în negru și el. Zboară flăcăul pe lângă mine și se prăbușește mototol la pământ, după ce s-a izbit de o rablă de mașină din „cimitir”. Aud însă în spate o somație, strigată de Niciu. Că pletosul a scos de la gleznă un pușcoci mic, de damă, trage în mine. Se aud alte două plesnituri. Pletosul e mort acum. Că au tras Niciu și Liliana, aproape concomitent.

— Te-a lovit?! strigă Liliana.

— Cred că mi-a stricat haina. Și încă ceva! adaug, glonțul fusese bine tras, dar – armă de calibru mic – bucățica de metal s-a proptit în... insigna mea de polițai! Pe care o am pusă într-un soi de portvizit, împreună cu legitimația.

Liliana vine, mă cercetează, izbucnește:

— Bine că ne spui nouă să avem grijă, că s-ar putea să mai fie „unii care fac pe morții”! Puteai fi bun de morgă acum, pricepi?! Pricepi?! țipă ea.

Eu tac, „ușor confuz”. Că era s-o încasez tare de tot, are dreptate. Uite că sunt bune la ceva și insignele astea!

Ioniță a apărut lângă mine, privește insigna, mă sfătuiește ca un procuror ce e:

— Să păstrezi bine asta! Va fi utilă.

Niciu i-a pus cătușele fetei rele, îmbrăcată în negru.

— Știți cine e, domnule comisar?

—... Tina?!

— Da.

— Atunci, până nu se trezește, pune-i o pereche de cătușe și la picioare!

Din depărtare se aud sirenele ambulanțelor care sosesc. Îl văd însă pe Șeful, venind spre noi, grăbit. Îl lăsasem dărâmat, vomitând. Acum a constatat și el că oamenii „Ducelui” nu sunt aici – mă întreb *cum dracu de au lipsit ăia?! Să nu-i fi anunțat Șeful?! Acum chelbosul cu aspect de supozitor nevricios se proptește în fața mea și începe:*

— Știi ce e în „mașina cu heroină”, domnule Vasiliu?! *Lapte praf!* E plină cu pungi din plastic cu *lapte praf!* Te-ai făcut de răs din nou, domnule, asta e! Te-ai făcut de răs! conchide el și ne întoarce spatele, se duce repede, pe picioarele lui scurțute, spre mașinile în care am venit.

Dar se oprește. I-a văzut pe Simescu și Banu. Cei trei tipi care veniseră cu Ioniță tocmai îi urcă într-o dubiță apărută de nu știu unde. Șeful se repune în mișcare – mai puțin vioi – numai după ce dubița a plecat. Ioniță îmi șoptește surâzător:

— În privința lui, uite că ne-am înșelat!

— Sau „Ducele” a fost mai prudent, spun eu. Ori oamenii lui au sosit mai târziu, au văzut „războiul” și au preferat s-o steargă urgent.

— Posibil! Dar, fapt e, oamenii „Ducelui” *nu* sunt aici! încheie discuția Ioniță.

Două ore după aceea aveam să aflăm că.. nu era tocmai așa. Câțiva din cei prinși de „mascați” – oameni ai lui Jan, unul al „Lordului” – negau cu strășnicie că lășosul care încercase să mă omoare cu pistolul ăla de damă și Tina ar fi din clanurile lor. Unul afirma chiar că lășosul ar fi fost omul „Ducelui”;

despre Tina nu știau nimic. Tina, evident, intrase în starea ei de muțenie, pe care o știam încă de când o arestasem la restaurantul lui Ghiță Caraivan.

Ce să fi fost cu „negri” ăștia doi?! Îi trimisese „Ducele” numai pe ei?! Nu părea o ipoteză logică. Aflaseră și cei doi, pe cine știe ce cale, de „locul unde era heroina”?! Veniseră aici și fuseseră surprinși de cei din convoaiele de mașini? Se ascuseseră, sperând să adune heroina, după ce se omorau între ei membrii celor două bande? Apărusem noi apoi și preferaseră s-o facă pe morții?! Dar de ce se repeziseră la mine? Ura! Mi-amintesc fețele lor, când m-au atacat. Da. Erau pline de o ură nebună. Pentru că li-l uciseseam pe Barbu?! Probabil. Să fi existat și un alt motiv?!

Vânzoleala care urmează – ascultarea unor martori întâmplător aflați în apropierea „bătăliei”, interogarea unor răniți sau muribunzi, la spitale, întocmirea unor grămezi de hârtii ne iau mult timp. Lil își găsește vreme totuși să afle altceva, că vine la mine, întreabă:

— Știi al cui era „Nissanul”?

— Al „Ducelui”?

— Nnă! face Lil. Proprietate personală a „Lordului”. Singura mașină – aflată la „locul faptei” – care *îi aparține*. Cu acte!

Așa se face că, peste o oră, împreună cu Ioniță și Niciu, suntem primiți la locuința splendidă a „Lordului”. Asta nu seamănă deloc cu „buncărul” lui Jan. Pare mai curând o vilă suspendată! Că parterul e plin de geamuri, care dau spre o terasă mare, care dă și ea într-o grădină!

Pe „Lord” îl găsim flancat de doi avocați cu mutre de molii studioase. Ne asigură unul din ei că „domnul fost senator nu ar avea cum să aibă vreo legătură cu acel aberant război al heroinei” despre care vorbim noi. Ioniță îl întreabă pe „Lord”

dacă „Nissanul” cu numărul... îi aparține. Cei trei se sfătuiesc, „Lordul” declară liniștit:

— Da. Dar, dacă l-ați găsit în câmpul despre care vorbiți, înseamnă că mi-a fost furat. Îl păstram într-un garaj, nu l-am mai folosit de trei ani.

— De ce nu îl foloseați? e curios Ioniță.

Iar șușoteală între cei trei, apoi „Lordul” ferm:

— Îl dăruisem, de fapt, fiului meu, care este în Canada, la studii.

— Cum se numește fiul dumneavoastră? întreabă Ioniță.

— Romeo Rădoi. Numele de familie și l-a păstrat după maică-sa. Suntem divorțați de mult.

— Soția este în țară?

— Nu, domnule procuror. A murit anul trecut, în Canada.

— Și, de trei ani, fiul dumneavoastră nu a mai venit în România?! se miră Ioniță.

— Nu. Vorbim des la telefon, evident. Trebuie să merg eu în Canada, anul ăsta, când o să-și ia masteratul! E un copil bun! Pe care îl pasionează cărțile și ceasurile vechi. Are o colecție întreagă.

Ceasuri?! Colecție?! Așa se explică smulgerea de la gâtul Eugeniei Elinești a acelui ceas? Pe Ioniță cred că recenta ucidere a vărului său l-a făcut dur. Că scoate din servietă poza lăptosului, făcută după ce primise un glonț în frunte, altul în gât și i-o întinde peste masă:

— Pe acest om îl cunoașteți cumva?

„Lordul” privește poza, dar nici nu clipește. Oprește cu un gest încercarea unuia din avocați de a-i spune ceva, zice liniștit:

— Nu, domnule procuror. Nu l-am văzut în viața mea. Cine e?

— Un individ care... se pare că lucra pentru „Ducele”!

— „Ducele”? Care „duce”? se miră, alb la față „Lordul”.

Discuția mai continuă zece minute așa... dar – cum, ca întotdeauna, Ioniță nu vrea să se grăbească – plecăm de la simandicoasa vilă... după mine fără nici un rezultat. Ioniță nu-i de aceeași părere, mă rog; discută cu unul din cei doi tipi care s-au oferit să ne conducă spre poartă, pe alea marginită de frumoși brăduți canadieni. Cel de-al doilea om al casei a fost cândva informatorul meu. Știam că era atunci un mărunț contabil. Acum profită de ocazie și-mi șoptește:

— Financiar e terminat. Făcuse, împreună cu Lucrețiu Armășilă, „o afacere mare” cu arabi. Aia au șters-o din țară și i-au lăsat tuț. Paguba e uriașă. Vă mai caut eu la telefon, zilele astea, încheie el, se înclină politicos și ieșim pe poartă.

Afacere mare cu arabi? Împreună cu Lucrețiu?! Și arabii – au prins, probabil, de veste că ăștia doi „erau cam în ploi” cu pierderea milioanei de dolari pe care sperau să le ia pe heroină și „s-au retras din afacere”?! Eh, asta ar mai explica sinuciderea lui Lucrețiu!

Ioniță primește un apel pe telemobil și ne anunță că merge la apital. Unul din răniți „vrea să-i facă o mărturisire ca unui preot”.

— Însmormântarea vărului dumneavoastră când e?

— Măine, la ora unsprezece, zice Ioniță. Vă las la sediu, mi-e în drum, adaugă el, că... suntem în mașina lui.

Întreb când a mai avut timp să se ocupe și de însmormântare. Îmi spune că au sosit în București soția și fiii decedatului.

La sediu mai semnez niște hârțoage, mă mai ciondănesc cu Șeful, care nu se dovedește deloc cooperant. Se tot agită, foarte nervos, dă din mâini ca un crab pe fundul unei oale de noapte. Revin deci „în cer”, unde Ileana mă anunță că sunt căutat de o englezoaică.

- Cine-i aia?
- O doamnă Helms.
- A! Spune-i că nu sunt aici.
- Zice că e foarte important!
- Știi englezește, Ileano?!
- Eh, așa cât să mă înțeleg...

De ce am eu sentimentul – ori presimțirea? – că ar trebui „să mă fac că nu sunt aici”? Și de ce altceva îmi zice că *merită să fiu curios*?

— Ai să faci atunci pe translatorea. Spune-i doamnei Helms că am sosit chiar acum! zic eu, întrebându-mă ce naiba o mai vrea și „vampireasa” asta? De ce nu mă întreabă prin Matei dacă l-am găsit pe „Dracula din București”?

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră! mă anunță Ileana.

— Asta mă tem că va fi mai greu! presupun eu, iau telefonul, zic „Da”! reflex.

O voce de femeie îmi comunică – în franțuzește – că are o dischetă foarte importantă, pe care ar dori să mi-o dea.

— Cu vampiri?!

Dar doamna Helms mă asigură că nu cu vampiri. Discheta pretinde că i-a fost dată de un domn cu care ar fi trebuit să mă întâlnesc azi, la zece, în blocul meu.

Hait! Chiar am uitat de Mișu Horn! Așa că accept să ne vedem. Doamna spune că se află chiar vizavi de sediul nostru, într-o mașină marca „Opel”, de culoare oliv.

Cobor, traversez strada, zăresc „Opelul” oliv, în care nu e însă decât o singură femeie, la volan. Bărbat-su? Matei? Pe-ăștia pe unde i-o fi pierdut? Și de unde până unde îl cunoscuse atât de bine pe Mișu Horn, de îi încredințase discheta? Ce dischetă să fie? Cea cu „cârțițele”? Doamna Helms m-a văzut, deschide portiera. Urc, mă mir:

— Parcă nu știați franțuzește, doamnă Helms!

— Discheta nu-i aici, o să vă rog să mă însoțiți la locul unde se află, zice, de data asta în cea mai curată limbă română, doamna Helms.

Știe românește?! Juca teatru? Și față de bărbat-su?! Ori bărbat-su știa că vorbește dumneaei românește? Controla dialogurile, în română, traducerea lui Matei? Toate astea ca să dezbată importanta problemă a „vampirului din București”?!

Nu știu de ce... am senzația că *am fost răpit*. Că această cuconiță – cu ochelari galbeni la ochi, pentru că a început să se întunece – seamănă foarte bine, dar... *parcă* nu-i sclifosita aia de nevastă a polițistului american.

— Soțul meu a rămas cu Matei, la Bran, explică doamna, simțind *parcă* nedumerirea mea.

Nu, nici glasul, nici tonul nu sunt aceleași. Șofează bine, mașina în care suntem se îndreaptă spre partea de sud a Capitalei. *Unde* mă duce nebuna asta?

— Nu vă neliniștiți, domnule Vasiliu! Sunt de fapt psiholog, consilier particular al unui domn care se află în România, venit ca membru al unei comisii internaționale.

Eh, cu asta chiar m-a liniștit! O fi „domnul Hary” acel membru al unei comisii internaționale?!

— Nu, nu „domnul Hary”! Îmi ghicește gândul și zâmbește tipa. Pe Mișu Horn îl cunosc de câțiva ani; el a trebuit să plece din România, mi-a lăsat discheta despre care spunea că știți ce cuprinde.

— Și unde mergem acum, doamnă Helms?

— Am închiriat – pentru perioada în care am stat în România, că mâine dimineată plecăm – o mică vilă.

Ei, auzi! „A închiriat o mică vilă”! Hm! Și Doina Rogojeanu închiriasse o mică vilă. Și mai apoi fusese găsită moartă în acea mică vilă, în urma unei explozii teribile. Aflasem ceva mai târziu, de la Tache, că Doina Rogojeanu fusese o foarte

bună ziaristă, dar și... teroristă ori anarhistă, Dumnezeu știe exact ce fusese! Dar una de talie internațională, una care avea o soră în poliția berlineză, ambele plecate din România când erau copii. Urmase însă marea surpriză, abia după explozie. Cu câteva zile înainte, vorbisem cu doctorul Tomescu despre întâmplări paranormale. Doctorul susținea că există spirite, că sunt unele care transmit mesaje *și prin telefon!* Nu crezusem, bineînțeles, cum nu cred nici azi. Totuși, a doua zi după acea explozie teribilă din mica vilă, fusesem sunat la sediu. Centralista îmi spusese că e „o convorbire cu Viena”!

Mă gândisem că Ulrike – polițista pe care o cunoscusem la Berlin, la o „reciclare” a mea – aflase de moartea soră-si și venea pentru înmormântare. Vocea persoanei din Viena nu părea să fi fost însă a polițiștei Ulrike. Îmi amintesc dialogul nostru și azi, că... mă trecuse un curent rece pe șira spinării. Îmi spusese acea voce că „plutește pe-aici” (pe deasupra Vienei?). Că ne-a scăpat de șeful clanului. (Șeful acelui clan era faimosul Ghiță Caraivan). „Și, hm! Și ți-am aranjat o întâlnire cu Ulrike, nu! Ai putea să-mi mulțumești! Cu bine! Jocul continuă, fiecare pe drumul lui!”, încheiase *vocea* Doinei.

Rămăsesem atunci cu receptorul telefonului în mână... cam năuc. Asta pentru că Ghiță Caraivan dispăruse definitiv din aceeași noapte – cea în care avusese loc explozia la „mica vilă”. Ceea ce mă făcuse să cred că, de fapt, cadavrul găsit spulberat de teribila mașină infernală nu fusese al Doinei; ci al lui Ghiță Caraivan. Nu divulgasem nimănui această bănuială. Nici despre „vocea care-mi vorbise din Viena” nu pomenisem. Oare de ce îmi vine în minte acea convorbire *acum*? Că asta *nu* poate fi, totuși, Doina Rogojeanu. Chirurgia plastică o fi făcând ea minuni, dar... statura...

Statura realizez subit că... Da, eu știu statura – mărunțică – a nevastei polițistului american. Pe-asta de lângă mine nu am

văzut-o decât stând la volan! Nici picioarele nu i le pot vedea, că poartă pantaloni.

— Nt, nt, nt! Ce gânduri vechi ne umblă prin cap! observă doamna Helms.

Drace! Ea e! Doina! Și aia remarcasem, când vorbeam cu ea – înainte de a-mi telefona din Viena – că îmi citea ușor gândurile, ea știa cum naiba făcea asta. Sau *face*? Dau să întreb: „Doina?” dar mi-o ia înainte din nou, zicând:

— Sunt Diana Helms, soțul meu poate confirma.

Pare să zică „mai bine o lăsăm așa! Numele, zău, nu are nici o importanță!”

Pare să zică?! Oare există între noi doi un fel de corespondență telepatică? Și eu înțeleg ce gândește? Sau cred că înțeleg? Cine e de fapt, femeia asta și ce urmărește?

— Poate confirma, reia „Diana”, că sunt o soție model. Adică una care nu se amestecă în treburile soțului; cum nici el nu se amestecă în afacerile mele.

Și iarăși cineva îmi șoptește că *ar trebui* să mă opresc aici. Dar mă aud întrebând:

— Numai în afaceri nu se amestecă?

— Hm! Nu... *Nu numai* în afaceri! surâde doamna Helms. Fiecare cu viața lui. E mai bine așa. Nu crezi?

— Nu es-te un ca-păt de drum, Bebe. E doar o bă-tă-lie pier-du-tă! stabili „Lordul”, părând calm.

— Am înțeles. Dar ne-au murit șase oameni. Alți patru sunt la spital și... S-ar putea să ciripească.

— Știau de mine ceva? întrebă moale „Lordul”.

— Ȑia nu cred, domnule. Dar de mine știau în mod sigur.

— Atunci... Dă-te la fund, Bebe!... Dispari! A-cum, i-mediat.

— Nu mai e nimeni în vilă, domnule.

— Știu. Eu le-am dat liber. Caută-mă peste câteva luni.

Bebe se strâmbă. „Nu era un capăt de drum”? Pe dracu! Mai văzuse el cândva, la un fost șef al lui, privirea asta goală și liniștea asta... ciudată. Tare ciudată. Era limpede. Încă o dată, el, Bebe... *o cam* buclarisise.

Și-acum? „Să se dea la fund” zicea mumia asta. Zău? Unde? Că-l găseau, mai devreme sau mai târziu. Avea nevoie de-un spate. De-o protecție sigură.

„Ducele”?! Ei, da. *Putea fi o soluție.*

★

★ ★

Ticu Luscov, zis „Zvârlugă” intră prin poarta și prin ușa „din dos, a slugilor”, în vila închiriată de domnul Hary. Urcă la etaj, cu speranța că va petrece o noapte plăcută, în compania „donșoarei Clara”, una din cele două șerpoaice șucare din „staful” șefului. Era străinache și-asta. Dar bănuia el că, în pat, aveau să se-nțeleagă; doar nu venise să stea la taclale cu pițipoanca.

Ușile vraise toate. Intră într-o cameră și înmărmuri. Domnul Hary stătea cumiñtel într-un fotel. Cumiñtel de tot, că avea o gaură-n frunte. Alături de el, Clara, cu gâtul tăiat.

Na, că rămăsese iar fără stăpân! Se rupsesse și șandramaua asta. Cine să fi făcut isprava?

Coborî prudent la parter, unde, în ușa terasei, mai dădu de unul din teutonii domnului Hary, și-asta șanțuit la

gât, de-o mână sigură. În holul mare alt haidamac! Fusesse sugrumat, pe la spate, cu o sârmă, probabil. Cineva îi răcise pe rând; cineva cunoscut, din gașcă, îi cam luase pe nepregătite, pe toți! Ticu simți că cel mai bine era să spele putina urgent. Că, dacă apăreau acum caralii... el era numai bun – cu matricola lui – de luat la rașchetat. Dar știa unde-și țineau ăștia hârtoagele lor și gologanii. Când deschise însă ușa, îl izbi un val de fum. Ardea ceva mocnit... adică arsesse mocnit. Că acum, când deschisese ușa, pălălaia izbucni aprig, făcându-l să fugă iute din „prăvălia” asta, unde... nu era bine să mai stea nici o clipită.

În capul străzii, intră în primul restaurant de cartier întâlnit, cu gând să troscăiască ceva. La una din mese, „Sardeluță”, singur, cu o baterie lângă el.

— Am rămas șomer! anunță, cu limba cam împleticită, Sardache. Dom’ Lucrețiu a dat în primire, mă! I-am telefonat; că trebuia să-i duc ceva. Și mi-a zis unu’ de-acolo...

Mintea lui „Zvârlugă” umbla iute de tot.

— Auzi, neamule! șopti el încruntat. Și eu am pierdut un os bun. Și prost e că o să se lase cu scotoceală; cu luat la pieptănat, curând, la de-ăștia ca noi, cu patalamale de bună purtare! Ia nu te mai prăfui tu! Hai cu mine la o excursie de studii!

— De ce? N-am nici o vină, mă! Pe cinstea mea, că...

— Nici eu. Dar, până să-și dea seama caschetarii, ne bagă în fabrica de broșat. Și-o să ieșim cam ofiliți, dacă nu ne-om trezi chiar în postu mare!

— Ce excursie vrei, mă? Unde să mergem?

— Să studiem vinuri la o cramă! Păi, nu ți-a zis ție dom’ Lucrețiu să-i faci rost de un vin bun?!

— Mie? făcu aburit Sardache.

— Ție, vacă! Mergem cu coșciugul dogarului, oprim la cramă...

— Eu nu merg nicăieri! Nu urc la volan! Nu de sticleți mi-e! De mine. Că-s pulbere, nu vezi?!

— Lasă, că am să conduc eu. Simt că se-ncinge asfaltul, frateló! Trebuie să plimbăm papucii...

— Nu papucii, roțile! protestă Sardache.

— Ba papucii! Că mașinuța faină a dogarului o mărităm!

XII. DAR SE PUTEA ȘI MAI RĂU

Ora șase și douăzeci. Dimineață frumoasă. M-am trezit singur în patul mare, într-o încăpere care... Seamănă mai curând a cameră de hotel. Remarc acel strict necesar de mobilier, fără nimic personal. A cui o fi vila asta?

O aud pe „doamna Helms” vorbind la telefon cu cineva, în franceză. E în bucătărie nevastica asta simpatică – „nevestele altora ni se par întotdeauna mult mai simpatice!” observase cândva Simescu. Disting, din ce spune doamna, doar un nume, „Frank”, și că „se vor vedea la Paris”. Bine e că simt și ceva miros de prăjeală. Șuncă, ouă, cașcaval – menuul vechi și binecunoscut al tipilor și tipelor nepereche.

Nu aș putea spune că sunt mahmur. Deși am golit vreo două – sau trei? – sticle de șampanie bună aseară, sporovăind „ca niște oameni maturi”, cum se zice mai nou.

Ceea ce sesizasem în continuare era faptul că doamna asta ciudată părea să-mi ghicească permanent gândurile – iar asta, credeți-mă, nu e un sentiment tocmai plăcut. „Fii calm, nu sunt o nebună care te-a adus aici, ca să te otrăvească!” demarase discuția, în seara trecută, această doamnă Diana Helms... sau cum o fi chemat-o, de fapt. Așa că-mi ceruse să destup eu sticla de șampanie, turnasem în două pahare frumoase, băuse prima. După ce băusem și eu, mă informase amabilă: „Să știi – așa, pentru cultura generală – că aș fi putut înghiți un antidot, acum

două minute!” Mă întrebasesem din nou cine era ființa și ce urmărea? Stăteam pe fotolii, în sufrageria vilei ăsteia închiriate, doamna Helms picior peste picior, pe față cu un zâmbet drăguț. Părea amuzată de ceva. De exemplarul din fața ei? Avea chiar o dischetă primită de la Mișu Horn sau totul fusese un simplu pretext?

— Am discheta! zisese imediat doamna. O putem viziona, dacă vrei. Cuprinde, mi-a spus Mișu Horn, printre altele și „o fișă”, care te descrie în amănunt. Date de identificare, performanțe, amante, colegi, inclusiv unii care te-au vândut.

— Nu mi se pare nimic nou sau interesant.

— Mie, da! Mișu Horn pretindea că de vândut te-au vândut unii, dar de cumpărat *n-a fost nimeni în stare să te cumpere!* Un asemenea polițist mi-a trezit curiozitatea. Mi-am zis că merită să studiez fenomenul!

— Aici ai cam greșit-o, cred, doamnă Helms!

— Zău?! N-am greșit-o, că n-am crezut, se apăruse nostima doamnă. Am presupus imediat că trebuia să fie o eroare, când s-a făcut „fișă”, desigur.

— Nu-i nici o eroare și nu sunt chiar un exemplar atât de rar pe cât crezi. Dar ideea cu „fenomenul” am mai auzit-o. Fusese emisă de tânăra nevastă a lui Jan-„Chelu”. Era în vis, într-adevăr...

— În vis? O visezi pe nevasta lui Jan-„Chelu”?!

— Nu cred că am văzut-o în viața mea. Jan le propunea... unor cunoscuți ai lui să mă valorifice „ca fenomen” într-un circ – asta însă și la sugestia nevastă-si. Ceilalți nu se arătasera încântați de idee.

— Toate astea în vis?! se mirase psiholoaga.

Și uite-așa, ne prostisem, pălăvrăgind despre vise; despre vise și visători; ronțâind alune și mai bând câte un pahar.

— Masa e gata! Îmi întrerupe acum amintirile psiholoaga – dacă o fi într-adevăr și psiholoagă această doamnă sosită din bucătărie – adaugă: O bună nevastă trebuie să știe să pregătească și masa, nu?!

„O bună nevastă”! Da, mă rog! Arată foarte bine în dimineața asta. Și se mișcă natural, de parcă luăm micul dejun împreună măcar de câteva luni.

Douăzeci de minute mai târziu, terminăm de mâncat și, nu știu de ce, *nu numai* menuul ăsta mă face să-mi amintesc de cel pe care mi-l oferise Wanda cândva, când mă rătăcisem în bârlogul ei. Au ceva în comun Wanda și psiholoaga. Poate ochii gânditori, care par să vorbească înaintea cuvintelor? Poate faptul că și cu Wanda mi s-a părut, de multe ori, că mă aflu într-o bizară, greu explicabilă telepatie! Întrebarea e *dacă* telepatia e reciprocă?

— Wanda e, de fapt, singura care crede cu adevărat că nu ești vândut *încă*!

Wanda?! Cum dracu a ghicit iarăși la ce mă gândeam?! Și de unde știe de Wanda?!

— Care Wanda? fac eu pe nedumeritul.

— Eh! Ne-am cunoscut acum câteva zile. Lasă, că are să-ți povestească ea. Vorbeam de pariul... Știi de pariul, da? Cel cu „îl cumpărăm sau îl lichidăm?” Pe zece lădițe de whisky!

Ea de unde știe? Îi spusese Wanda sau invers! Ca psiholog, poate al domnului Hary, această Diana îl sfătuisese să nu mă ucidă, ci să mă cumpere?! Ființa mă uimește în continuare, căci reflectează:

— *Pariul!* Hm, hm! Pariul să fi fost „*mobilul*”? Ceea ce te face să te încăpățânezi să rămâi nevândut? S-au mai pus și alte pariuri asemănătoare? Mai de mult? Îhî, îhî! Te ambiționezi deci „să le faci în necaz”? Tot așa cum *refuzi* să înveți engleza? Limba care se vorbește – într-un anume hal, mă rog – și în

„State”?! Vai, limba celor ce se cred „mândria planetei” *refuzi s-o înveți*?! Un căpățânos, da? conchide Diana sau... cum s-o fi numind de fapt?

— Să-ți spun Diana, Doina, cum?

— Cum vrei! Ce importanță are?! E adevărat ce-am dedus?

— Posibil. S-ar părea că începi să ghicești și ce... s-ar putea să fie în *subconștientul* meu!

— Te miră?! Dar ăsta e rostul oricărui psiholog, nu? „Saltul” s-a făcut, *poate*, în ultimele decenii, doar în direcția cantității! Acum psihologii sunt plătiți să *stabilească exact* ce e în subconștientul unor *mase* de oameni. Ori ce *trebuie* să fie! Cum poate fi determinat fiecare să aspire la o mașină! La o mașină mai bună! La o vilă! La una cu piscină! La încă o piscină, pentru copii sau pentru căței! *Progresul*, nu?! De ce crezi că au făcut Romy și Julietta ce-au făcut?

— De ăștia doi de unde mai știi? întreb, dar realizez subit că Doina, acea Doina Rogojeanu pe care o cunoscusem avusese ea ce avusese – veche dispută aprigă de familii – cu clanul Armășilă.

Da, da! Atunci Doina *le trimitea ilustrate*. „Ilustratele din Singapore”! Cele „din partea unchiului multimiliardar”. Care făcuse clanul harpagonic al Armășililor să se extermine, pentru a moșteni cât mai puțini *imensa avere* – inexistentă, de fapt, pentru moștenitori, că totul rămăsese până la urmă, mafioților din Singapore. O plasă strașnică dată familiei Armășilă. Foarte discret lucrase Doina atunci. Eficient. Ingenios! Utilizând ca armă doar informația. Se răzbunase pe cei ce îi distruseseră familia, trimițând... simple ilustrate. Pe Ghiță Caraivan, însă, membru al aceluiași clan, ea îl lichidase, *probabil*. În acea explozie de la vilă. Lucrețiu și Iulia Armășilă atunci îi scăpaseră. Avusese acum vreun rol această „Diana

Helms” în eliminarea ultimilor membri ai clanului? Dar Julietta...?

— De unde știi de Romy și Julietta?! Ei, bine, dragul meu polițist, ne aflăm în fața unei tragedii *moderne*! zâmbește Doina. În Shakespeare, Romeo și Julieta se iubeau, dar familiile lor se urau. Ceea ce ducea la moartea tinerilor. Acum e... puțin invers. Acum Romy, fiul „Lordului” și Julietta, fiica lui Lucrețiu Armășilă nu știu dacă se iubesc, eu nu cred, dar *se înțeleg*. Se înțeleg să-și asmută familiile, una împotriva celeilalte. Pentru ca tinerii să-i moștenească mai repede pe bătrâni.

— Și aproape reușesc.

— Da. Ruinat, Lucrețiu se spânzură, „Lordul” va intra în pușcărie curând, dacă nu se va sinucide și el. Julietta e fericita moștenitoare. Ori *crede* că e. Taică-su nu i-a lăsat prea mult; că și casa e ipotecată. Romy l-ar fi moștenit și el pe taică-su. Dacă nu intervineți voi, să le stricați jocul și să-l împușcați pe dementul ăla satanist!

— Astea cum le-ai mai ghicit?

— Acum n-am ghicit. Să zicem că am fost un atent observator; știi, lupta dintre clanuri mă pasionează.

— Și ce te mai pasionează?

— A! Și sumele mari. Alea de se vântură într-o economie declarat sărăcită! N-ai idee ce sume! Habar n-ai ce se poate câștiga sau pierde de cine trebuie, într-o noapte de joc, la cazinouri! Termină-ți sucii de portocale, să plecăm! Peste trei ore am bilet reținut. La un avion care nu cred că m-ar aștepta, dacă întârzi.

— Chiar *trebuie* să pleci?

— Vezi că și tu ghicești! Da. Trebuie. Azi. Nu plânge sau nu te bucura, s-ar putea să reapar pe-aici, mai curând decât bănuiești! surâde Doina.

— Ai avut un amestec în „tragedia modernă”?

— Nu tocmai. Că mi-a luat-o Julietta înainte. Farmecul meseriei uneori este să fii un simplu observator. *Ai început să înveți asta ieri, sper!*

— Ce înseamnă „nu tocmai”?

— Nimic pentru care să ai motive să mă arestezi, zâmbește angelic Doina. Cel mult... așa, o informație strecurată, să zicem, unor arabi! O informație sau două plasate... altor persoane. Am învățat mai de mult ce înseamnă să obții, dar mai ales *să oferi* informații inocente.

— Ce joc e ăsta, de fapt? Al cui?

— Ți-am propus cândva să intri în el! amintește Doina.

Da, îmi propusese „să aranjeze” detașarea mea într-un grup de polițiști care ar fi lucrat în afara țării, ca „schimb de experiență între poliții”. Crezusem că-i nebună. Ori că se laudă. Sau că urma să fiu cumpărat, în alt chip, cine știe de cine. Refuzasem.

— Și ți-am mai spus atunci, reia Doina, că eu nu fac o propunere de două ori. Și n-o fac. Dacă totuși vei avea nevoie de bani, îți las aici un număr de telefon.

— Nu-mi lăsa!

— Ba da. Că s-ar putea să ai nevoie. Să-ți recâștigi dreptul de a lucra în poliție! râde Doina. Dacă numai asta te pasionează..

— Cum o să-mi recâștig dreptul să...?!

— Păi, cine știe!? De data asta ai scăpat, dar la un cui. Se putea sfârși istoria și mai rău, știi asta. Iar acum... După câte boroboate ai făcut în ultimul timp, s-ar prea putea să fii luat la întrebări. N-ai fi primul, nici ultimul, nu? În toată lumea, dragul meu, polițiștii care nu se opresc, când stăpânul trage de lesă, sunt eliminați cumva din sistem. Și atunci... poate vei avea de ales. Îmi dai telefon *ori* te duci, cu șapca în mână, la poarta lui Jan-„Chelu”.

— De unde ai bani, în definitiv?

— Are vreo importanță? ridică un umăr Doina.

— Imensă.

— Bani se găsesc peste tot. Am învățat să mă descurc, la fel ca alții. Cu istețime, nu cu parul.

Într-un fel și Paul făcea cam la fel, nu? Ea cum proceda oare? Era un fel de escroacă? De anarhistă? Sau... ce Dumnezeu o fi fost? *Cu ce țel final?*

În mașina ei, în apropierea unei stații de metrou unde o rugasem să mă lase, schimbăm ultimele impresii „de oameni maturi”. Întreabă:

— Promiți să reflectezi măcar la vechea mea propunere? Sau vrei să rămâi sluga Șefului? Și ultimul incoruptibil din țara asta, numai bun de-mpăiat.

— Reține că nu sunt singurul polițist necumpărat! Mai sunt destui. Și polițiști, și ziarști, și procurori, ba mai sunt chiar și judecători cinstiți!

— „Săraci, dar cinstiți”! râde Doina. Și? Ce *fac*? Pentru că ăilalți *fac*!

Parcă și Paul zisese ceva similar. O coincidență?!

— Vrei să discutăm serios?

— Ți se pare nesperios? zâmbește Doina.

— Mi se pare că ordinea oricât de rea e preferabilă unui haos oricât de bun.

— Hm! Oare? se-ntreabă ziarista.

— Am constatat asta într-o fierbinte lună decembrie. Și în ce-a urmat. Dacă vom continua acum „să ciordim fiecare câte ceva”, ca să ne facem vile, s-ar putea să ne trezim ciordiți de pe hartă. Bucată cu bucată! Unii abia așteaptă să ne guverneze. Și nu sunt atât de idiot ca alții, să cred că ar fi mai bine sub un călcâi străin; oricare ar fi ăla.

Stătea nemișcată, cu ambele mâini pe volan. Mâini frumoase. Degete nervoase, prelungi. Se întoarce, mă privește de parcă mă vede prima oară. Ochi splendorosi. O expresie gânditoare, parcă îndurerată; care cred că are să mă urmărească; aproape obsesiv. Rostește rar, schițând mai mult o grimasă:

— Touché! Promit să reflectez la asta. Păstrează totuși numărul acela de telefon! E acolo și un cont bancar!

De ce am ciudata senzație că – în ciuda tonului și a cuvintelor reci, „de afaceri” – femeia asta e gata să-mi ia mâna în mâinile ei, să-mi lipească mâna de obrazul ei, mai exact de gât, și să rămână așa câteva clipe lungi, nemișcată, cu ochii închiși.

Mi-a transmis asta? Încep să simt și eu *subconștientul* ei, bine stăpânit?!

Prostii! E mult mai probabil orgoliul meu; stupid.

Doina privește țintă în față. Cu buzele bine strânse. Spune deodată un „Pe curând, Dan!”

Îmi place femeia asta! Tot mai mult.

Un ceas mai târziu, singur în biroul meu, cu privirea în gol, mă întreb... dacă nu cumva... această bizară Doină *are dreptate*. De ce naiba o fi folosit însă acea identitate a Dianei Helms? Ori îmi spusese *numai mie* asta?! Cum a ajuns s-o cunoască pe Wanda? Cum a supravegheat prăbușirea clanului Armășilă? Ce alte mistere or mai fi, pe care eu, poate, nici nu le bănuiesc? *Și unde o fi Julietta?*

Niciu vine și îmi relatează cum a recunoscut body-guardul Iuliei că fusese angajat de Lucrețiu s-o asasineze pe doamna doctor. Liliana apare și ea, îmi povestește nu mai știu ce despre falsul preot și „cum a rezolvat ea cu escrocul ăla”. Crișan îmi mai aduce la semnat niște hârtiute, „privind acțiunea de ieri, domnule comisar”, zice el, eu îl ascult, semnez, cu gândul, nu știu de ce, la cățelușii lui Jan-„Chelu”. Dacă nu i-a returnat, ăia

au să crească! În cât timp cresc oare dobermanii ăștia, ca să ajungă la fel cu cei din vis?

Și Popiuc zis „Brișcă”? Oare ce-o fi făcând el și drăgălașii lui de avocați? Ce-or fi făcând Simescu și Banu? Or fi încă în anchetă? Or fi găsit niscăi motive plauzibile prin care să justifice că nu de la ei aflaseră fiul lui Jan-„Chelu” și „Lordul” locul unde era heroina? Sau unde *credeau* că era.

Noroc cu Șeful! Care mă extrage din această stare nesănătoasă de apatie. Că mă invită în biroul lui. Unde pe cine credeți că-mi prezintă? *Pe Julietta!* Julietta care, zice Șeful, a venit singură să anunțe că „totul e acum O.K.”!

Ei, da, sigur! Că proaspeții ei părinți adoptivi sunt morți, nu?

Julietta, îmi explică Șeful, afirmă că nimeni nu i-a făcut vreun rău, „nici nu ar avea ce să reclame”. Că Julietta a fost, „într-o mică excursie prin țară”.

Mă uit la tânăra „răpită”. Arată mai mult decât anii pe care-i are. O făptură mai curând bondoacă; într-un minitricou și o fustă lălăie. Cu buricul la vedere. Spre mirarea mea, nu poartă nici un fel de cerceuși, nici în urechi, nici în nas, nici în buric. Are doar trandafirașii, de care pomenise Simescu, tatuați pe braț. Și mai are o mutriță veștedă, albicioasă, ușor buhăită. Își plimbă privirea asupra mea, cântărindu-mă parcă.

— „Totul e bine când se termină cu bine”! Nu, domnule Vasiliu? mă întreabă Șeful, prietenos ca un pui de doberman.

Dar ăsta nu va mai crește! Decât, poate, pe scară ierarhică. Mai știi?! Cățelușii lui Jan însă...

Mă întreb de ce-i atât de vesel Șeful? Și atât de liniștită Julietta. Ea „să fi vândut pontul” cu heroina? Să fi pus la cale creatura asta cu aer stupid învrăjbirea familiilor, cum zicea Doina? Ea și Romeo al ei? Poate și „guvernanta”? O ști Julietta că moștenește mai mult belele de pe urma lui taică-su? Dar de

pe urma Iuliei? Oare ce s-o face acum – dacă n-o ia notarul – cu averea Iuliei?

Totul, întreaga asta afacere de familie a Armășililor începe să nu mă mai intereseze de loc. Eu mă întreb iar *de ce o fi atât de vesel Șeful* – care poartă acum o discuție plăcută și sprintară cu Julietta. Pentru că nu a fost și el luat la scârmănat, alături de Simescu și Banu? Bănuielile vechi, ale mele și ale lui Ioniță, că șeful era omul „Ducelui”, să fi fost neîntemeiate? Să *nu* fi fost amestecat „Ducele” în afacerea asta, cu heroina?

Cu perspicacitatea lui de hipopotam duios, Șeful nu-mi intuiește gândurile; râde încântat de ceva și mă întreabă:

— Auzi, domnule Vasiliu, ce zice domnișoara Julietta?

— Iertați-mă, cred că nu mă simt prea bine!

— A, nu-i nimic. La fel am pățit și eu! mă consolează șeful. Săptămâna trecută, știi, când am ratat tot așa, transportul din „papucul” ăla. Se-ntâmplă, domnule, se-ntâmplă să mai și ratăm! Dar domnișoarei îi pare rău că nu s-a căsătorit, auzi!

Cred și eu! Acum ar fi văduvă, drăguța de ea! Ar moșteni astfel și averea „Lordului”, nu? Dacă „amantul ei”, hodorogul ăla de „Lord”, nu făcuse deja vreun testament favorabil Julietei! Asta *dacă* „Lordul” o mai fi având averea *fabuloasă* de care se vorbea. Să fie adevărat ce zisese contabilul lui? Că „financiar e terminat”. Cum oare?! Așa iute? Averile acestea – făcute de diverși „baroni” din nimic, mai rapid decât în „Țara tuturor posibilităților” – să se poată spulbera *la fel de repede*?! Nu știu de ce, dar nici măcar asemenea idei nu mă mai interesează. Simt că, încet, încet, tind spre a nu mai fi interesat... chiar de nimic.

Ăsta să fi fost *scopul*? Al cui? Să fie *altă formă* de a câștiga cineva *un pariu* pus pe capul meu?! Pe câte sticle de whisky?!

Bătrânul meu șef încearcă acum să o încurajeze pe tână orfană, spunându-i că are „tot timpul să se mărite, că o fată cuminte și romantică”...

— Ia spune-mi, domnișoară, cam cât ai pierdut ultima oară la cazinou? atac eu brusc.

În ochii Juliettei sclipește ceva ce pare ură, o ură crâncenă, întunecată, o ură pe care parcă am mai văzut-o în ochii Tinei și ai lui Romeo. Sclipirea se stinge însă în clipa următoare, că Șeful răspunde în locul ei, prompt:

— Domnule Vasiliu! Dar ce tot vorbești?! Ce să caute la cazinou o fată ca domnișoara?!

Aș vrea s-o mai întreb multe pe „fată”. Dar îmi dau seama că are un avocat mai teribil decât avocații „Lordului”; nu ar avea nici un sens. Rămâne pe altădată. Nu văd de ce sunt aici, în definitiv. În această tragi-comedie modernă, care mi se pare în stare să provoace vomă unor curățitori de latrine. Așa că mă scuz și plec. Șeful vine însă după mine, că și-a adus aminte de ceva.

— Domnule Vasiliu! Ce s-a întâmplat totuși, în lipsa mea, cu Lenuța?! Că chiar nu mai vrea să vină înapoi!

— Și-a dat demisia, i-am aprobat-o.

— Dar cum asta? Așa, din senin?! Și unde mai găsesc eu o fată fără pereche, ca ea?

— Poate o angajați pe Julietta!? sugerez eu și plec, reajung „în cer”, unde Ileana mă informează că sunt așteptat de un domn, Antonie Viran.

Numele nu îmi spune nimic. Nici figura omului, cam 55 ani, tip șters; nici faptul că „a devenit de curând, mic negustor, proprietar al unui magazinăș care e mai curând o dugheană”. Ce Dumnezeu o mai fi vrând și ăsta?! Și de unde m-o fi cunoscând? Începe să-mi istorisească o chestie aiurită. Cum că pe el îl deranjează tot felul de oameni zilnic, greșind numerele de

telefon. Că asta se întâmplă cam de mult, bănuiește că are el „așa, un fel de magnetism telefonic”!

Ei, bravo! Parcă „Sardeluță” nu are un îngerăș?! Și nu cel care i-a șters cazierul, altul! Ceva îmi spune că ar trebui să-l trimit la plimbare pe nebunul ăsta. Și iarăși ceva mă face să îl ascult mai departe pe negustor, cu gândul la altele. Dar... devin deodată atent.

— Domnule Vasiliu! Când mi-a spus de cele 200 kilograme de marfă, întâi am crezut că e vorba de unul din cei ce mă aprovizionează! Că eu vând ce pot, știți! Și cam de toate. Vin, pălincă, portocale, cartofi, în sfârșit! Deci nu i-am închis telefonul, spunând „greșeală”, cum fac de obicei, ba mai și înjurându-l pe câte unul. Am întrebat cine e la telefon, să știu cu ce furnizor vorbesc. Și aud atunci: „Ei, cine?! Eu sunt, domnule, ce dracu?! Grăbește-te, că știu sigur unde e marfa. Și trebuie acționat imediat, că-i spre o margine de oraș și va veni „Cronometru” curând, s-o confiște, nu pot să-l întârzii prea mult!”

— Când a avut loc convorbirea asta, domnule...?

— Viran. Antonie Viran, domnule comisar. Ieri dimineață, pe la ora nouă să fi fost? Nouă spre zece, așa; că rămăsesem acasă eu, să fac niște forme contabile, nevastă-mea...

Dum-ne-ze-u-le! De-aia nu apăruseră oamenii „Ducelui”! *Greșise Șeful!* Grăbit să comunice informația pe care o aflate din raportul meu, greșise cine știe ce cifră, când formase numărul de telefon. În loc să nimerască la „Duce”, nimerise acasă la ăsta! Nu se asigurase măcar cu cine vorbește, i-di-o-tul! Dar, culmea, greșeala îl salvase! Că altfel, acum ar fi fost luat și el în anchetă, alături de Simescu și Banu.

Sau... Sau ar fi fost liberi toți trei. Că pilele Șefului nu cred că se reduc la un biet „Duce”. Or mai fi și alți „baroni”, dracu știe! Poate – în mod incredibil, *dar adevărat – o fi aici*

mâna Șanseii? Că, prin reținerea și anchetarea lui Simescu și a lui Banu, „sacul s-a rupt”, s-a făcut totuși un început!

— Cum de v-ați gândit să veniți la mine, domnule Viran?

— Păi, „Cronometru” a zis tipul la telefon. Și eu vă știam de „Cronometru” de când ați anchetat moartea unuia de la noi, lucram încă la uzină atunci, asta era prin anul...

Îl rog pe domnul Antonie Viran să-mi scrie o declarație cu tot ce a reținut din acea convorbire telefonică, menționând neapărat ziua și ora...

— Chiar credeți că e important? Că nevastă-mea zicea...

— Poate fi! spun liniștit și ridic receptorul telefonului care sunase.

Întâi presupun că sunt și eu victima unei greșeli, pentru că nu recunosc vocea care spune grăbită:

— Vă rog să credeți că nu noi! Vă jur, zău așa, că nu noi suntem! Nu suntem, zău așa!

„Zău așa”?! „Sardeluță”? Ba nu, ăsta-i Fane-„Speriatu”, mai speriat ca niciodată. Se îneacă, tușește, pare și puțin „aghesmuit”.

— Ce nu sunteți, Fane?

— Autorii, dom’ne comisar!

Habar n-am despre ce vorbește, dar întreb:

— Sigur?

— Dom’ne comisar, suntem cu doi morți în casă! Nu vă mint...

— Guțu și mai cine?

— Și Luță, dom’ne comisar! yice „Speriatu”.

Și uite-așa aflu că Luță nu fusese împreună cu Guțu la „războiul heroinei”. Dar că Luță îl căuta de câteva zile pe un body-guard al lor, omul care îi vânduse „domnului Hary”! precizează Fane. Când a aflat în sfârșit că era ascuns la Sibiu trădătorul, „Luță a spart ușa și-a intrat”. Dar în camera suspectă

nu fusese body-guardul căutat, ci un puști care dormita în pat, în fața televizorului. Puști care scosese însă de sub pernă un pistol și ...”Luță a crezut că era jucărie. Dar nu era!” Luță a fost omorât. Împușcat de puștiul care nu-l văzuse în viața lui. De-aia clanul lui Jan are acum *doi* morți în casă. Aflu că „Jan e ca nebun”, dar să nu credem cumva că ei sunt implicați în răfuiala de azi-noapte.

Na, că a mai fost o răfuială și azi-noapte!

— Dar cine e implicat, Fane?

— Nu știm nici noi, dom’ne comisar. Acolo crez, zău așa, să fi fost unii de-ai casei. Între ei s-au curățat. Că trei din gașcă lipsesc. Dar ăilalți sunt morți, în frunte, zău așa, cu domnu Hary!

Eh! Și dimineața asta pare să fie plină de surprize! Că pe ușă mai intră și Lil, care-mi face semn că sunt căutat la telefonul din biroul lor. „Tache!” șoptește Lil. Îi las deci să aștepte pe Antonie și pe Fane, trec în „camera mare”, unde Tache mă mobilizează și mai tare. Că zice Tache cu o voce sictirită:

— Hai încoace, că ai ce vedea! Sunt la vila „domnului Hary”.

— Câți morți?

— Patru. Dar de unde știi?

— Fane-„Speriatu” tocmai mă asigură la telefon că nu-i mâna lor.

Aflu adresa și, când ajung la vila închiriată de „domnul Hary”, constat că Tache nu a exagerat. „Am ce vedea” într-adevăr. Mai întâi, că pe aici au trecut și pompierii. O mașină de-a lor e încă în fața vilei. În vilă, pereți afumați, lăcăraie. Și morți. Unul în ușa terasei, altul în hol, încă doi la etaj – dintre care unul e cadavrul unei femei.

— Ce părere ai de ideea asta nouă de scenariu? întreabă Tache.

— Clanul lui Jan presupune că e o răfuială internă.

— Dar ei de unde mă-sa or fi știind?

— Or fi având un micuț serviciu de informații.

— Păi și noi avem, nu? mârâie Tache.

— Avem. Ia întrebați-i! Poate știu ceva.

— I-am întrebat. Tu ce știi? simte ceva bătrânul copoi din Tache.

„Trei lipsesc” spusese Fane. Mișu Horn, Doina, probabil... Dar al treilea? Acel Frank?! Cel ce avea să se întâlnească la Paris cu Doina? El operase aici? Eficient și băiatul ăsta!

— Trebuie să iau legătura cu niște oameni, spun calm. Am să vă țin la curent, dacă aflu ceva.

De la un telefon public o sun pe Wanda. La „atelierul” ei nu răspunde. Dar răspunde la locuința ei „oficială”.

— Poți să vii acum, mon capitaine? Te aștept.

Merg la apartamentul pe care îl are într-un bloc liniștit. Wanda mă întâmpină și mă conduce în camera alăturată, unde văd dormind o fetiță.

— Cine e?

— Ancuța. Fiică-mea! Nouă ani, șoptește Wanda, închide ușa, ne așezăm pe fotolii, în camera de zi.

Constat că e mai răvășită decât am văzut-o vreodată.

— Mon capitaine! Fiică-mea era, după cum știi, în Bucovina, la o mătușă pe care o am. De-acolo au răpit-o!

— Au răpit-o?!... Cum? Când?

— De două zile sunt ca nebună! De-asta nu te-am mai căutat. Noroc că știa Ancuța adresa de-aici. A spus-o cuiva, unei doamne, care a venit și mi-a zis întreaga poveste. Ancuța și altă fetiță au fost luate de pe uliță; pur și simplu le-au înhățat, le-au urcat într-o mașină, le-au vândut unora care le-au adus aici. Le țineau sechestrate într-o vilă. Unde... erau pregătite pentru ceva;

nu știu pentru ce; că nu am vorbit cu Ancuța încă. I-am dat un somnifer, să doarmă cât mai mult deocamdată.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic?!

— Doamna aceea mi-a cerut să nu îți spun asta. A zis că rezolvă ea, când se va putea și – de ce să zic? – a rezolvat. Că ieri după masă, începuse să le bată pe fete, cu biciul!

— Cine?

— Acel domn Hary, de care ți-am spus. Un nenorocit sadic.

— Cine este doamna care...?

— Diana a zis că o cheamă. Nu știu mai mult, zicea că pleacă azi din România.

Chiar nu știe mai mult? Așteptase Wanda cuminte „să rezolve” o femeie pe care o vedea *prima dată* în viață? Și despre care știa doar că o cheamă Diana?! Nu cred. Aici pare să fie un joc mai vechi; care, poate, vorba lui Paul, „mă depășește”!

— Spune-mi ce să fac eu acum cu Ancuța? S-o duc la mătușă-mea înapoi?... Nu știu, mi-e frică, pare să existe o rețea de hoți de copii, care acționează prin zonă. Dar nici s-o țin aici... nu prea îmi vine.

— De ce?

— Păi, la mătușă-mea, acolo, nu era numai un aer mai curat. Îi cerusem mătușă-mii să n-o lase pe Ancuța să se uite la televizor. Că știu eu ce ar vedea acolo, începând cu desenele animate. Împușcături și monștri. Aici... pot eu să stau toată ziua după ea? Pot s-o opresc să meargă la școală, la colegi, la vecini? Că mai toți vecinii au televizoare, video, „Internet”! Știu eu ce vede acolo! repetă Wanda și rămâne într-o disperare mută.

Oare exagerează? Cred că da, deși... Mi-amintesc de puștiul care dormea cu pistolul sub cap. Și care l-a omorât pe Luță – un zdrahon cât ușa, pe care nu îl văzuse în viața lui. Și îmi mai amintesc – un polițist francez ne spunea, asta pe când

eram abia tânăr locotenent, prin '87 sau '88: „Nu știu de ce vă plângeți, domnilor polițiști români! Că, orice ați zice, aici nu aveți rețele de traficanti! Nu aveți bande organizate, care și-au împărțit orașele! Nu aveți drogați! Nici arme care se vând la colț de stradă. Nu aveți o masă de șomeri gata oricând „să facă o afacere”. Nu aveți corupție la nivel mare! Că, aici, dacă-și face unul o vilă sau își cumpără un iaht, îl întrebați „de unde are banii”. Și e obligat – prin legea aia, 18 – să vă spună!” Înșirase și multe altele care *ne lipseau* atunci, dar încheiase cu „*Și nu aveți televiziune!*” Asta pe mine unul mă cam mirase. Că televiziune – cu două programe, mă rog, „plus bulgarii” – aveam totuși, nu? Pricepusem ce voise să spună bătrânul polițist francez abia recent, când mai mulți părinți auzisem că sunt *îngroziți* de cum s-au schimbat copiii lor; care „stau ca tâmpiții ore în șir, uneori și noaptea, și se uită, hipnotizați parcă, la televizor!” Mi-amintesc de Guțu, fiul lui Jan, pe care îl știam de când era un pui de ȝigan frumos și isteț foc, asta pe timpul când voia să se facă aviator. Ce se întâmplase cu Guțu? Și cu alții. Mi-amintesc și opiniile ziaristei. Valy descoperise acum ce descoperise polițistul francez mai de mult. Că prin Franța fenomenul, spunea el, e vechi. „Aproape nimeni nu mai citește o carte! Filmele de televiziune sunt dublate în franceză de actori autohtoni, pentru că... sunt jenat să spun, domnilor, dar avem foarte mulți analfabeți!” Asta în Franța, cândva „țara luminilor”!

Nu știu ce să-i spun Wandei că ar putea face cu Ancuța. Nu cred că ar avea acum dispoziție să-mi răspundă nici la întrebări. Dar când, o jumătate de ceas mai târziu, dau nas în nas, în poarta sediului, cu Matei și cu cei doi soți americani, sunt suficient de capsat, ca să-i zic lui Matei:

— Tradu-le, te rog, exact! Spune-le că am găsit ce caută! Că nu e un singur vampir. Sunt chiar mai mulți în București.

Matei traduce, aud exclamațiile de încântare ale americanilor, ale micuței doamne Helms mai ales, continui:

— Au și un club al lor vampirii noștri. Spune-le să-și noteze adresa, dacă doresc!

Matei traduce, încântat – cred că speră, săracul, să scape de musafiri. Eu le dau adresa noului „loc de muncă” al lui Valy, televiziunea aceea „specializată în grozăvii” și... îi salut din mers.

Ajuns „în cer”, o găsesc pe Lil „cu ochii în zare”. Singură în biroul meu. Îmi pune pe masă declarația lui Antonie Viran și constată:

— Asta baftă! Să-ți salvezi pielea, făcând o gafă!

Pare complet demobilizată de ratarea asta a Șefului... în care și-o fi vârât coada – într-un fel sau altul – *Mătușica Șansa!*? Ori *zeița*? Cum zicea Mișu Horn.

— Ia spune-mi Lil! Te-ai încurcat cu Niciu?

— Ce să faaac? se cabrează Lil ca un căluț în fața unui obstacol neprevăzut, am reușit s-o scot din starea de apatie, de blazare, că se aricește toată subit: Asta scârba de Leanța ți-a spus-o, nu?

Cum a ghicit și Lil?! Oi fi eu atât de transparent?

— Da sau nu! Amănuntele nu mă interesează.

Liliana se așează pe scaun, mărturisește:

— A fost o prostie. Băusem amândoi. Asta era la revelionul trecut. Manea al meu făcea revelionul cu mă-sa! Că ne certasem. Nevasta lui Niciu și-aia... O apucaseră hachițele, plecase cu copiii, pe nepusă masă, la soră-sa!

— Am înțeles.

— N-ai înțeles, că n-a fost nimic, asta-i culmea! Nu se poate numi măcar „tentativă nereușită”! O prostie, cum ți-am spus.

— Dar v-a văzut cineva, probabil.

— Nu ne-a văzut *nici dracu!* Și *ce* să vadă?! Dar... Dobitocul s-a apucat să i se spovedească nevastă-si, la vreo lună după aia! Muiera, dă-ți seama, atât i-a trebuit, a început „să investigheze ea discret”, să caute „antecedente”, cu talente de rinocer! Da', în definitiv, ce te interesează pe tine asta?! izbucnește deodată Lil. Ce, eu te întreb unde-ai dormit azi-noapte? Că acasă nu.

— A fost într-adevăr o curiozitate stupidă. Pune bine declarația lui Antonie Viran; că, poate, o să avem nevoie de ea. Am plecat să-l caut pe Paul.

Pe Paul nu îl găsesc însă acasă. Nici pe nevastă-sa, nici pe copii. O vecină îmi spune că au încărcat azi-dimineață, în două mașini, și-au plecat.

— În două mașini?! Ce-au încărcat? Mobila?

— Ei nu! Cred că au plecat într-o excursie.

Mă întreb care o fi țelul *final* al excursiei? Sau... Sau o fi mai bine să nu mă întreb. Ca și în cazul lui Frank! Dacă tot mi-e în drum, mă opresc, totuși, la locuința domnului profesor, unde îl văzusem ultima oară pe Paul – deși cred că nu a mai călcat el pe acolo. Dar cu Paul nu poți să știi niciodată.

Sun cum mă învățase Paul. Și am surpriza să disting o mișcare dincolo de ușă. În pragul ei apare apoi un bărbat înalt, prezentabil, cu „o barbă electorală”, ar zice Lil. Na, că *s-a întors acasă dom' profesor*.

— Bună ziua, domnule Vasiliu! zice el și pare chiar bucuros să mă vadă.

— Bună ziua, domnule profesor! răspund, întrebându-mă... *de unde mă cunoaște tipul ăsta?!* Mă tem că am greșit, cineva îmi spusese că e aici o casă de vânzare, caut eu un pretext, pentru o retragere onorabilă, dar bărbosul mă asigură:

— Ba, chiar vreau să mă mut, să vând casa asta. Poftiți înăuntru! Trebuie că ați citit anunțul pe care l-am dat mai de

mult. Renunțasem la speranța de a mai vinde prin intermediari. Că sunt niște hoți toți. Trimit doar nepricopsiți! Care vin mai curând să ți se plimbe prin casă; dar, când aud de preț, se ușchesc de parcă îi urmărește Sarsailă!

Eu nu-i par un nepricopsit! Presupune, probabil, că un comisar deștept „are și el niște bănișori puși deoparte”. Dar *de unde îl știi oare?* Că mi se pare și mie cunoscut, dar... nu-l pot localiza nicicum în galeria de persoane bărboase care stau ascunse prin memoria mea.

— Pare o casă într-adevăr solidă. Și frumoasă, cu grădină...

— Și cu poziție centrală, domnule Vasiliu! Ceea ce nu e deloc puțin. Mi-a oferit pe ea cineva, care voia să facă o bancă, o sumă foarte frumoasă. Dar, ca un dobitoc, n-am vrut s-o dau atunci; că, sigur, ăla ar fi demolat casa! O am de la părinți și... În sfârșit, clipele noastre de sentimentalism le plătim scump.

Hait! Mi-am adus aminte. Vorbele astea le-am mai auzit; spuse tot de el, când cercetam, în urmă cu vreo patru, cinci ani, sinuciderea unei eleve de liceu. Fata nu lăsase nici un bilet explicativ pentru gestul ei, dar se vorbeau multe. Cum că fusese în relații intime cu acest profesor – atunci fără barbă. Pentru a isprăvi relația cu micuța, tipul o dăduse pe mâna unor bețivani de colegi, care își bătuseră joc de ea în fel și chip. Credeam că rezolasem cazul. Lil, de fapt, se ocupase de cercetarea sinuciderii. Totul i se păruse a fi gata să ia drumul instanței. Când, subit, cele două amice ale fetei își retrăseseră declarațiile. Colegii din corpul didactic recunoșteau doar că „făcuseră un chef”, nimic altceva. Ministerul lor le lua apărarea, un asemenea scandal „nu cădea bine”, evident. Orice încercare a noastră de a continua cercetările se izbise de un zid. Un zid din care făcea parte acum *inclusiv familia tinerei sinucigașe*. Domnul profesor

scăpase cu fața curată. Își lăsase barbă și... devenise profesor universitar! Oare la facultatea unde era studentă Lița-„Blonda”?

— Ați fost cumva plecat? Că am mai venit...

— Da, domnule Vasiliu. Eram la o stațiune, dar nu am mai suportat menuul mizerabil. Niște hoți și-acolo. Am avut șucăr mare cu directorul, ne-am luat catrafusele și ne-am cărăbănit. Dar i-o plătesc eu, lasă, ocnașului ăla de director! Luați loc, vă rog! Să vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Sunt la volan și mai am de făcut niște curse.

Ce mă uimește, de fapt, e candoarea individului, care nu pare jenat măcar de acuzațiile care îi fuseseră aduse atunci. Nici supărat pe mine, care... „îl acuzasem pe nedrept”, nu? Și nici de hoții care îl prădaseră nu zice nimic? De ce? Deși îmi vorbește în continuare despre hoții „care sunt peste tot”, despre noua vilă, în care urmează să se mute...

— A! Vă mutați într-o casă nouă!

— Mi-am făcut o vilă banană de tot, domnule Vasiliu. Și blindată! Totul ultramodern, electronic, sisteme de siguranță străinești! Că n-am chef să mă trezesc prădăluit ca unii din vecinii mei.

„Se ușchesc”, „șucăr mare”, „cărăbănit”, „babană”, „prădăluit”! Țsta vorbește cam ca Nuță Nițache! Și *de ce n-o fi zicând nimic* despre ce-i luase Nuță din casă?! Nichipercea parcă mă îndeamnă să întreb – deși nu aș avea nici un chef să mă apuc să-i caut bijuteriile, argintăria și cei circa unsprezece mii de dolari:

— Dar pe dumneavoastră nu v-au prădat?

— Niciodată. Nevastă-mea zicea aseară, când am venit, că parcă nu mai sunt niște bijuterii care erau pe-acolo, prin dormitorul ei. Dar sunt convins că le găsește ea; ori le-o fi

împrumutat unor prietene, că are obiceiul. Prostii! Adevăratele bijuterii, adică ălea de valoare, vă dați seama că nu le ține în casă. Le ține la bancă, la fel ca banii, că, vă spun, nu mai e de trăit cu hoții ăștia! Să vă povestesc numai ce-a pățit un coleg al meu!

Pot înțelege că soția nu a remarcat lipsa bijuteriilor – sau că are dubii, mă rog. Și că, folosind, probabil, rar argintăria, nu i-au observat dispariția. Dar cei unsprezece mii de dolari? Cum de nu le constatase lipsa? Nuță zicea „că-i săltase” de sub un teanc de rufe din șifonier. Care șifonier? *Ai cui* erau banii? Și... or fi fost... un fel de bani de buzunar, fără importanță?!

— Câștigați bine, înțeleg!

— Eh! Nu ca alții! râde domnul profesor. Dar sunt bine înfipt într-adevăr... pe la câteva firme; la două universități... Nevastă-mea... cam la fel. Nu știu exact cât câștigă ea, că avem conturi separate. Dar mă rog, dacă nu curge, pică, domnule Vasiliu. Ca-n tranziție, ce să-i faci? Să sperăm că va fi și mai bine!

Ei, da! Și ce mi se pare cel mai interesant e că *au conturi separate*. Poate o fi normal. Poate fi o prostie din partea mea. Dar de ce am impresia că asist la... renașterea, *la o stranie reînviere a familiei Armășilă?*

★

★ ★

Nu. Chiar nu e-ra un ca-păt de drum.

Din oglinda mare cât întreg peretele sălii de baie, îl privea un tip cu fața descărnată; livid ca un strigoi.

„O bătlăie pierdută”. Da, *dacă* ar fi fost numai atât. Că mai era și afacerea – de data asta ca-tas-tro-fa-lă – pe

care o făcuse cu Lucrețiu Armășilă. Mai făcuse și până acum mici afaceri cu Lucrețiu; reciproc profitabile. Dar ultima... Cum ma-ma dra-cu-lui se vârâse el într-o afacere *atât de mare* cu un im-be-cil ca Lucrețiu Armășilă?! Și cu escrocii ăia de arabi?!

Și figura pe care i-o făcuse Romy. Ani în șir, chiar îl crezuse student în Canada. Iar idiotul... „Comando”, auzi! Și „un individ care se pare că lucra pentru Ducele!” zisese procurorul. Se înșela desigur debitorul ăla de procuror! Ca și polițaii! Cum, *de ce* să fi lucrat Romy pentru „Duce”?! Imposibil! *Ce sens* ar fi avut?! Rămâneau însă celelalte informații, absolut uimitoare. Romy... se părea că fusese într-adevăr... Dumnezeu! Ucigaș plătit, satanist, drogat... *Romy*?! Unde se pierduse adolescentul inteligent, care colecționa ceasuri vechi și cărți rare? *Cum, când de-ra-pa-se Romy*? Mă-sa fusese de vină?!

Nu, nu era *to-tuși un ca-păt de drum*! Că rămânea afacerea – mult mai importantă – cu Hary. Se răsuci brusc, desprinzându-se din fața oglinzii ăsteia blestemată. Trecu în camera alăturată, formă un număr de telefon. Auzi un „alo”, ceru ferm:

— Vino încoace! Bebe nu e aici. Și nu va mai fi.

— Am vești proaste! preveni vocea „Irlandezului”.

— Vino aici! Nu prin telefon.

— Cred că nu mai are nici o importanță! ricană „Irlandezul”.

— Ba are! Vi-no a-ici!

— Am aflat că la vila închiriată de domnul Hary mișună copoii. Patru cadavre sigur.

— Hary?! Hary sper că nu e-ra a-co-lo!

— Ba da, domnule! După cum zicea omul meu, „Hary a mierlit-o”!

De ce avea impresia că, în clipele astea, „Irlandezul” rânjea satisfăcut?

★

★ ★

Antonie Viran își privea posomorât rafturile.

N-avea noroc și pace! Asta era! *Încă o dată* ratase; în acea întrevedere cu „Cronometru”. Așa cum *avea să rateze*, probabil, curând, și afacerea cu... magazinașul ăsta! Că el se hotărâse, de fapt, să meargă să discute cu „Cronometru” pentru a se plânde de „sărmanii din cartier”. Începuse să-i zică istoria cu telefoanele; nu mai apucase să ajungă la ce îl interesa, că Dan Vasiliu plecase val-vârtej, îl lăsase pe mâna muieruștii ăleia. Tot o polițistă o fi fost, dar... mai puteai ști... ce hram o fi purtat și-aia?! El ce era să facă? Scrisese declarația și plecase. Iar acum trebuia să meargă să cumpere câteva sute de dolari, să-i aibă pregătiți. Că ...te puteai pune cu „sărmanii din cartier”?!

Și *poate* era mai bine că nici *nu-i spusese* lui „Cronometru” nimic. În definitiv, ce ar fi putut face și „Cronometru”?! Putea să-l apere pe el – și familia – de „sărmanii din cartier”?! Negustorii cu care vorbise îl asiguraseră că nu. Că plăteau și ei „cotizația”. Unul îi zisese clar: „De *sărmanii* ăștia nici ministrul, nici președintele, dom'ne, *nimeni* nu te poate apăra! Prost e că urcă, de la lună la lună, cu pretențiile! Și că nu-s numai ei! Că mai sunt și-ăia de vin în controale!”.

Asta era. Ratase și cu magazinașul. Că... asta era! *N-avea noroc și pace!*

EPILOG

Au trecut trei zile de când familia lui Paul... a plecat în excursie. Ce ți-e și cu excursiile astea! În ultimul timp, mulți pleacă în excursii. Nu știu de ce, dar am sentimentul că n-o să-l mai văd prea curând pe Paul. Și fusesem foarte apropiați. Asta venise după ce – tineri locotenenți pe-atunci – era să ne lăsăm pieile de copoi la o descindere despre care nu scriseseră ziarele; nu se amintise măcar la televiziune.

Nici despre cadavrele găsite recent la vila închiriată de domnul Hary – Dumnezeu să-l ierte, dacă poate! – nu a suflat presa scrisă ceva. Nici televiziunea – privată ori neprivată. De grăsuții mei *foști* colegi, *sper* – Simescu și Banu – uite că încă nu am aflat ce mai fac. Nici măcar Lil nu a izbutit să afle!

Reorganizarea pare și ea să se fi amânat. *Ori să se fi făcut deja?* Că s-au mai schimbat câțiva șefi. Șeful meu drag oricum a rămas. Și arată tot mai vioi micuțul!

Stau deci, cam posomorât, în biroul meu, răsfoiesc un dosărel și mă întreb... cum de Fane-„Speriatu” și Sardache, zis „Sardeluță” aveau același tic verbal?! Simplă coincidență? Sau... Să se fi molipsit unul de la altul? Înseamnă că erau dumnealor în contact?

Sună telefonul. Ridic. O voce necunoscută îmi cere să las orice altceva și să plec *imediat* la fața locului, unde a fost accidentat Nea Florică. Întreb cu cine vorbesc. Și *cine credeți că era?* „Ducele”! Ei, iată un nou gen de surprize!

— Am discutat cu șeful dumitale! zice acel glas de șef. Așa cădu-te *imediat* acolo! Că aveam mâine proces. Asta e sigur lucrătura cuiva. Și vreau să știi *cine*!

„Ducele”! Ei, poftim! Că a fost oarece ministru șperțar, știi. Că a fost și parlamentar – sau o mai fi încă? – iar știi. Dar de când mă-sa îmi dă mie ordine javra asta de traficant?! Care ar fi trebuit să fie acum în anchetă. Șeful la fel. Uite la ce poate duce o greșală de telefon, poate o singură cifră greșită!

— Auzi ce-ți spun, domnule Vasiliu? Deplasează-te repede acolo!

— Nu pot.

— Poftim?! Ce-ai spus?!

— Nu pot să mă deplasez repede. Că n-avem benzină.

— Ce n-ai?! Benzină?! *Poliția n-are benzină*?! Îți bați joc de mine?! Ia vezi! Că dacă mă șucăresc...

— Poate părea de necrezut. Dar e o stare de fapt. Am terminat rația pe semestru. Întrebă-l pe șeful meu, că atâta știe și el.

— Ești obraznic, va să zică! Ia ascultă!... Vasiliu? Nu cumva ești ăla de-și zice „Cronometru”?!

De regulă sunt un tip respectuos. Dar dacă mă ia așa...

— Nu cumva ești ăla de-și zice „Ducele”?!

— Nu cumva ești ăla care s-a lăudat c-o „să mă pună-n fiare”?! intră în joc „altețea sa”.

— Nu cumva crezi că e imposibil?! Că de zis, n-am zis ce-ai zis; dar mi-ar *face* plăcere s-o *fac*!

— „Când o *face* plopul pere”! țipă furios domnul fost ministru, prins, probabil, de jocurile astea drăguțe de cuvinte.

— „... Și răchita micșunele”! A mai spus unu așa. Ce-a pățit când l-au pus la zid știi. Și nu era un amărât de „duce”, fără pedigree! Închei eu dialogul ăsta elevat și-i închid telefonul.

De fapt, îmi mai spusese ră mulți „să-mi pun pofta-n cui”, că de ei nu se atinge nimeni. „Seniorul”, „Maraton”, Gorăscu. Încercaseră chiar să mă lichideze. Erau morți toți trei. Dar impertinența puturilor astea, pline de bani furați rapid mă deranja cel mai mult. Cu Jan-„Chelu” și alții ca el – care măcar s-au străduit să fure o viață întreagă, pentru a-și ridica „imperiile” – zău că mă înțeleg mai bine. Dar de Nea Florică trebuie să mă interesez. Că-mi amintesc afirmația lui: „E suficient două telefoane să dau și sunt terminați. Nu de Coana Justiția! *Altfel* îi pot isprăvi pe foștii mei parteneri. Și ei știu asta!” Discuție auzită de Lenuța și de Banu. Hm!

Aflu cine cercetează cazul, iau legătura cu un inspector pe care îl cunosc vag. Aflu că Nea Florică e la spital, că șoferul de camion care a dat peste mașina avocatului e reținut.

— Vezi că... nu cred să fi fost un simplu accident!

— Asta bănuiesc și eu, dom'ne comisar. Că pare să fi staționat camionul, până a apărut „Fiatul” domnului avocat.

— Să păstrăm legătura, te rog! Că poate fi un caz interesant! previn eu, închid și mă îndrept deja spre fișet, să caut cele două declarații, a lui Banu și a Lenuței, „fata fără de pereche”.

Dar telefonul sună din nou. Cin' să fie, cin' să fie? „Ducele”, acum „foarte șucărit”? Șeful meu „și mai șucărit”? Altul, mai măricel, și „extrem de șucărit”? Ridic receptorul, dar aud vocea lui Tache:

— Ia-ți echipa și vino în sala mare!

— În sala mare?! De ce?

— Las' c-ai să vezi! Veniți încoace!

Îi iau pe mușchetarii mei. Și pe mușchetăriță. Mergem toți – cam intrigați – în sala mare. Care sală e plină de polițai! Nu-l văd însă pe Șeful. Martin îmi șoptește că Șeful a plecat azi-dimineață, împreună cu doi tipi, „nu se știe unde și de

ce”,surâde Martin. Ei, auzi! *O fi fost răpit?! Ce mi-ar plăcea! I-aș pasa rezolvarea cazului lui „Trenache”!*

Tache – cu Ioniță alături – deschide furtunos și neoficial ședința asta de lucru, neanunțată din timp, a caraliilor civiliți, anunțându-ne că urmează să participăm la „o acțiune de anvergură”. Că Parchetul Național Anticorupție s-a pus în mișcare „în sfârșit, dar bine”! Și „strângem recolta, domnilor! Avem de adunat, până diseară, primii două sute de mari hoți!” zice Tache.

Două sute? Iar două sute?! Cifra asta mie începe să mi se pară fatidică. Și chiar e. Pentru că Tache adaugă:

— Începutul a fost făcut. După ce o să vorbească ăștia, o să-i culegem și pe alții! *Dar!* Dar avem o problemă! se strâmbă Tache. Domnilor, din păcate, *nu avem benzină!*

Murmure în sală. Care se transformă în vociferări indignate. De undeva îl văd ducându-se la masă, lângă Tache și Ioniță... pe Paul Petre. Ia te uită! Țasta te pomenești că a lucrat ca polițist acoperit! Și nu mi-a spus nimic, nici măcar mie, hoțul! Și tare mi-ar mai plăcea să văd apărând acolo, lângă Tache și Ioniță, o reprezentantă a S.R.I.-ului, în persoana Doinei. Am bănuț eu, am tot sperat. Dar... Eh, vise, cred. S.R.I.-ul... *Ce-o mai fi făcând oare S.R.I.-ul?!*

— Domnilor! Liniște, vă rog! pretinde aprig Paul și, când se face liniște în sfârșit, declară: Avem și benzină! Nu vă faceți griji! Am eu un „fond de rezervă”! Pe care... l-am obținut de curând.

Care „fond de rezervă”? Despre ce vorbește nebunul ăsta? „Operațiunile” lui, de tip „prădăluirea” lui Nuță Nițache și-a altora?! Sau... și cele două sute kilograme de heroină?! *Le făcuse bani?* Că-mi zisese el ceva, la casa domnului profesor universitar, că „are în vedere o afacere cu niște turci sau arabi”! Asta o fi fost afacerea?! Dar Paul continuă:

— Are și Dan Vasiliu un cont secret, din care poate scoate niște bani, dând un simplu telefon.

De unde știe Paul de numărul de telefon pe care mi l-a lăsat Doina ori Diana sau... cum o fi chemând-o de fapt? Și *o fi valabil* „contul” de care zice Paul? O ști ăsta mai multe decât mine? Or fi fost într-o legătură... ei doi?!

Alte murmure în sală, care iarăși se transformă în vociferări, e un adevărat tumult, care mi se pare că vine însă... Că vine *și din afara sălii*. De undeva din stradă! Na! Te pomenești că a început altă revoluție! Se aud parcă și niște răpăieli de arme automate!

Da, niște răpăieli succesive, de arme automate. Astea... astea îmi amintesc de cele pe care le auzisem în vis, în casa lui Jan, când era întrunită acolo toată floarea hoților – vii sau morți! Răpăielile continuă, tot mai puternice și...

Și... *mă trezesc din nou*. Nu erau răpăieli de automat. Ați ghicit, era *telefonul de pe noptieră*. Ghiciseți? Ei, *cum de-ați ghicit*?! Și de când oare începuseți să ghiciți? Apuc nervos receptorul.

— Da!

— Dan? Te-am trezit din somn? aud vocea doctorului Tomescu.

— Da.

— Păi, la ora asta dormi?! Nu vii pe la mine?

— Nu.

— Nu?... De ce? Ai necazuri?

— Nu. Dar m-ai trezit... dintr-un vis frumos, mormăi eu indispus. Tocmai rezolasem cumva – sau eram aproape să rezolvăm – problema lipsei de benzină, în poliție!

— Ph! pufnește doctorul. Las’ că ai să mai visezi asta! Ce, eu nu visez mai în toate nopțile, de câțiva ani buni, că am rezolvat „criza din sistemul sanitar”?!

— Zău?... Și tu deci?! bombăn eu.

— Să vezi însă ce visează bieteles mele băbuțe de asistente! se-amuză Tomescu. Ai putea crede că visează și ele, acolo, că le urmărește un taur! Ori că le cere în căsătorie vreun bișnițar tânăr! Aiurea! Una visează că avem medicamente, alcool și vată! Alta că s-a făcut lumină în problema F.N.I. și și-a primit înapoi banii! Alta că s-au descâlcit, în sfârșit, „misterele revoluției”!

— Să facem o listă completă! îi propun eu. S-o dăm unui psihosociolog. Să facă „interpretarea științifică a fenomenului”.

— Mai bine mergem cu lista la Baba Chira! râde Tomescu. Să ne interpreteze ea, că Baba Chira ar fi, cred, mai cinstită. Vâră, pardon, „implementează” ea datele în „hăparatu hăla de-i zice hordinator”! Și ne spune ce-a fost și ce-o mai urma.

— Poate ar fi mai bine, accept eu. Ce mai faci, altfel?

— Știi pe cine-am reparat azi? întreabă Tomescu.

— Presupun că nu pe Șeful meu drag.

— Nu, că ăla pare indestructibil; la fel ca al meu.

— Și ca Statuia Libertății! completez eu morocănos.

— Și potrivii amândoi pe posturile unde-au fost puși...

— Ca niște concursuri de tir într-o catedrală! Dar pe cine ziceai că ai reparat?

— Pe Nea Florică. Accident de mașină! L-au adus mai mult mort decât viu.

— Cum ai zis?! mă ridic eu în pat, într-un cot. Pe avocatul...

— Da dom'ne! De ce te miri? Crezi că e cineva imun la accidente?

— Nu, dar... Eu și asta visasem adineauri.

— Și asta? Ai niște vise suspect de lungi, observă doctorul.

— Stai, că vin mai bine la tine! Să-mi mai explici o dată cum e cu „fragmenteles alea de realitate care se amalgamează

ciudat, uneori aberant” în vis. Vreau să știu *cât* de aberant? Și dacă vreodată visele astea... pot fi și anticipative; adică... prevestiri.

— Ce te frământă? simte ceva Tomescu.

— O chestie cu cățeluși. Care au să crească. Ai idee cam în câte luni cresc puii de doberman?

Câteva clipe, doctorul tace suspect; ușor alertat, cred, de un asemenea ciudat interes al meu. Zice apoi pe un ton blajin:

— Cunosce un coleg care știe, mai mult ca sigur.

— Psihiatru, cumva? Ai vrea să mă duci la el?

— Vino mai bine la mine! râde Tomescu. Azi, un fost pacient și-a adus aminte de mine. Mi-l aduseseră, acum vreo șase luni, hăcuit de niște „parteneri”. Acum zicea că i-a izbutit „o afacere mare”. Și că a câștigat un pariu; din care mi-a făcut „porție”, o sticloanță.

— De whisky? Scoțian, veritabil?

— Da. De unde știi!? se miră Tomescu.

— Vin la tine! îl anunț eu decis, închid și încep să mă îmbrac.

Iarăși ceva îmi spune că ar fi mai sănătos să nu scormonesc istorioara cu pariul – care poate fi și unul inocent, nu? Altceva mă face însă, nu știu de ce, să fiu tare curios. *Trebuie să aflu*, de la păcătosul ăsta de doctor – dacă tot m-a trezit el, tocmai când eram gata-gata *să rezolvăm problema benzinei!*

Și-am să aflu! Tot așa cum am să aflu ce-a fost cu accidentul lui Nea Florică. Face parte și asta – nu-i așa? – din *farmecul meseriei*.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Prolog	5
I. Ultima zi de libertate	17
II. Sub semnul blândeii terori	59
III. Vești proaste din cer, vești proaste din iad	83
IV. Șefii sunt șefi	111
V. Să rezolvăm iute, așadar, cazuri foarte delicate	135
VI. Dar se încurcă ițele rău de tot	161
VII. Hoții se simt în nesiguranță	177
VIII. Trebuie să știi să negociezi	192
IX. Într-o lume de nebuni și trișori	203
X. La casa din vis	227
XI. Am pierdut focul de artificii	251
XII. Dar se putea și mai rău	271
Epilog	295

Redactor: Mariana CIOBĂNAȘ
Tehnoredactor: Dumitru VĂNUȚĂ
Coperta: Carmen TUDORACHE
Lavinia DIMA

Tipografia Ministerului Administrației și Internelor

Editura Ministerului Administrației și Internelor

Str. Mihai Vodă 17, sector 5, București
Tel.: 311 76 63; Fax: 311 24 30; e-mail: editura @mi.ro